DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

ARTEMİS

New York Times Çok Satarı Yazar

CHARLAINE HARRIS

ANTHONY ROMAN ÖDÜLÜ

BİR GÜNEYLİ VAMPİR ROMANI

GÜNDÜZ ÖLÜSÜ

Popüle[illegible] TRUE BLOOD [illegible] ilk romanı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bir GÜNEYLİ VAMPİR romanı

GÜNDÜZ ÖLÜSÜ

CHARLAINE HARRIS

İngilizce'den Çeviren: Yiğit Değer Bengi

ARTEMİS YAYINLARI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

AB/180
A/55
GÜNDÜZ ÖLÜSÜ
Charlaine Harris

Orijinal Adı : *Dead Until Dark*
Genel Yayın Yönetmeni : Ilgın Sönmez Toydemir
İngilizce Aslından Çeviren : Yiğit Değer Bengi
Türkçe Düzenleme : Alev Şimşek - Alp Özalp
Fotoğraf ve Görsel Konsept : photoRepublic
Grafik : Melek Koç
Mizanpaj : Hülya Fırat

1. Basım : Mart 2009
2. Basım : Nisan 2009
ISBN : 978-605-0058-86-0
Sertifika No : 10905

Charlene Harris© 2001
ACE Books, The Berkley Publishing Group

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Anatolialit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29

ARTEMİS YAYINLARI
Ticarethane Sokak No: 53
Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20 - 21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor@artemisyayinlari.com
www.artemisyayinlari.com

Genel Dağıtım:
Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.
Tel: (212) 511 53 03 Faks: (212) 519 33 00

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

bir GÜNEYLİ VAMPİR romanı

GÜNDÜZ ÖLÜSÜ

CHARLAINE HARRIS

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

1

YILLARDIR BİR VAMPİRİN gelmesini bekliyordum ve günün birinde geldi.

İki yıl önce tabutlarından çıktıkları günden beri (şaka yollu olayı bu şekilde ifade ediyorlardı) içlerinden birinin yolu Bon Temps'e düşsün istiyordum. Küçük kasabamızda her türlü azınlık varken artık resmen tanınan hortlaklarımızın da olmaması için bir sebep yoktu. Görünüşe göre Louisiana'nın kuzey kırsalı vampirler için pek de çekici değildi ama diğer yandan New Orleans onlar için yeni bir merkez haline geliyordu... Hep şu Anne Rice yüzünden olmalı.

Bon Temps'le Orleans'ın arası arabayla o kadar da uzak sayılmazdı. Zaten bara giden herkes Orleans caddelerinde

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

elini sallasan bir vampire değeceğinden bahsediyordu. Tabii bu durumda sallamamak daha iyiydi.

Ama ben kendi vampirimi bekliyordum.

Aslında bu konularda pek şanslı olmadığım söylenebilir. Güzel olmadığımdan değil. Güzelimdir. Sarışın ve mavi gözlüyüm, yirmi beş yaşındayım. Biçimli bacaklarım, kocaman göğüslerim ve ince bir belim var. Sam'in bize seçtiği yazlık garson-kız kıyafetleri içinde oldukça hoş göründüğümü de eklemeliyim. Siyah şort, beyaz tişört, beyaz uzun çoraplar ve siyah Nike'lar.

Ama bir özrüm var. Aslında bunu bir özürmüş gibi düşünen benim. Bardaki patronlarım sadece deli olduğumu söylüyorlar.

Ne olursa olsun hayatım boyunca neredeyse hiçbir zaman sevgilim olamadığı bir gerçek. Yani küçük hoşlanmalar bile benim için çok değerlidir.

O gün benim sorumluluk alanımdaki masalardan birine oturmuştu... Vampir yani.

Onun ne olduğunu hemen o an anladım. Etrafta benden başka kimsenin ona dönüp bakmamasına hayret etmiştim. Sebebini bilemiyordum. Ama teni benim görebileceğim şekilde hafifçe de olsa parlıyordu ve o an anlayıverdim.

Sevinçten dans bile edebilirdim, aslında barın arkasında bir-iki küçük figür yapmadan da duramadım. Patronum

Sam Marlotte o sırada karıştırmakta olduğu bir kokteylden kafasını kaldırıp bana hafifçe gülümsedi. Tepsimi ve not defterimi alıp vampirin masasına gittim. Rujumun düzgün ve atkuyruğumun da derli toplu durduğunu umuyordum. Aslında sinirliydim, dudaklarımın köşelerinden kaçıverecek bir gülümsemenin gelişini de hissediyordum.

Vampir düşüncelere dalmış gibiydi, böylelikle kafasını kaldırmadan önce onu baştan ayağa şöyle bir süzmeye zamanım oldu. Boyu bir doksanın biraz altında gibi gelmişti. Sık kahverengi saçları geriye taranarak yapıştırılmış, yakasına kadar iniyordu. Favorileri ise dikkat çekici derecede uzun ve eski modaydı. Tabii ayrıca solgundu da, bu normal olmalı, çünkü eski hikâyelere inanacak olursak o bir ölüydü. Vampirlerin de resmi olarak desteklediklerı genel geçer teori ise bu adamın bir virüsün kurbanı olduğuydu. Bu virüs insanı birkaç gün boyunca görünüşte ölü bıraktıktan sonra kişi güneş ışığına, gümüşe ve sarımsağa alerjik oluyordu. Ayrıntılar gazeteden gazeteye farkediyordu. Bugünlerde tüm gazeteler vampir haberleriyle doluydu.

Her neyse, dudakları çok hoştu, adeta bir heykel gibiydi ve siyah, biçimli kaşları vardı. Aralarından da burnu tıpkı Bizans mozaiklerindeki bir prensinki gibi dümdüz iniyordu. Sonunda kafasını kaldırdı ve gözlerini gördüm. Kaşla-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

rından bile daha koyuydular, beyazlarıysa inanılmaz derecede beyazdı.

"Size ne getirebilirim?" diye sordum. Kelimelerle ifade edilemeyecek kadar mutluydum.

Kaşlarını kaldırdı. "Şişe içinde yapay kan var mı acaba?"

"Hayır, maalesef! Sam sipariş verdi, önümüzdeki hafta içinde gelir."

"O zaman kırmızı şarap alayım lütfen," dedi. Sesi sakin ve berraktı. Tıpkı kaygan taşların üzerinden akan bir ırmak gibiydi. Neşelenmiştim ve bir kahkaha attım. Fazla mükemmeldi.

"Sookie'ye aldırmayın, bayım. O delidir," dedi tanıdık bir ses. Duvardaki ankesörlü telefonun oradan gelmişti. Bütün neşem birden uçarken dudaklarımda çakılı kalmış gülümsemeyi hissedebiliyordum. Vampir hâlâ yüzüme bakıyor, sevincin suratımdan çekilip gidişini izliyordu.

"Şarabınızı hemen getiriyorum," dedim ve Mack Rattray'in küstah suratına dönüp bakmadan uzaklaştım. Neredeyse her akşam karısı Denise'le beraber oradaydılar, ben onlara Sıçan[1] Çifti diyordum. Four Tracks Corner'daki kiralık karavanlarına taşındıklarından beri hayatımı çekilmez hale getirmek için ellerinden geleni yapıyorlardı. Bir gün,

1 Ç.N: Sıçan İngilizce Rat demektir. Sookie çiftin soyadından ve onlar için beslediği hislerden dolayı böyle bir benzetme yapıyor.

tıpkı geldikleri gibi ani bir şekilde Bon Temps'ten yok olup gitmelerini umuyordum

Merlotte'a ilk gelişlerinde çok nezaketsiz bir davranışta bulunup düşüncelerini dinlemiştim. Biliyorum çok ucuz bir davranış ama herkes gibi bazen benim de canım sıkılıyor. Zamanımın büyük bir kısmını beynime giren düşünceleri engellemeye çalışarak geçiriyorum ve bazen kendimi bırakıveriyorum. Böylelikle Rattray'ler hakkında belki de kimsenin bilmediği birkaç ayrıntıyı öğrenivermiştim. Bir kere hapse girdiklerinden haberdardım, ama sebebini bilmiyordum. Ayrıca Mack Rattray'in zihninde bendeniz için de pek hoş olmayan bazı düşünceler okumuşluğum vardı. Sonra Denis'in zihninde de iki yıl önce doğurduğu bir bebeği bırakıp gittiğini okudum, üstelik bebek Mack'ten değildi.

Ayrıca bahşiş de vermezlerdi.

Sam bir bardak kırmızı şarap koydu. Bardağı tepsime bırakırken gözü vampirin masasındaydı.

Sam'le göz göze geldiğimizde yeni müşterimizin bir hortlak olduğunu onun da farketmiş olduğunu anladım. Sam'in gözleri Paul Newman mavisidir. Benim buğulu mavi gözlerimle farkını hemen anlarsınız. Sam de sarışındır, ama o kıvırcık saçlı olduğu için onun saçlarının daha çok kırmızı altın renginde olduğu söylenebilir. Teni her zaman bronzdur fakat bu elbiselerinin altında pek farkedilmez. Bense kaslı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

göğsünü ve karnını kamyondan mal indirirken çok kereler çıplak görmüştüm. Sam'in düşüncelerini asla dinlemem. O benim patronum. Patronum hakkında bilmemem gereken şeylere kulak misafiri olduğum gün işimi bırakmam gerekir.

Sam hiçbir yorumda bulunmadı, sadece şarabı verdi. Vampirin masasına gitmeden önce bardağın parlak ve temiz olduğundan emin oldum.

"Şarabınız, efendim," dedim törensel bir edayla ve bardağı masasına ve tam olarak onun önüne yerleştirdim. Tekrar bana baktı ve ben de fırsatını bulmuşken onun güzel gözlerine uzun uzun daldım. "Afiyet olsun," dedim, gururla. Mack Rattray arkamdan bağırdı, "Hey Sookie! Buraya bir birahi daha." İç çekip Sıçanların masasındaki birahiyi tazelemek üzere geri döndüm. Denise bu gece tam formundaydı. Üzerinde belini açıkta bırakan askılı ve kısacık bir şort vardı. Dağınık kumral saçları sevimli bukleler halinde omuzlarına düşüyordu. Denise aslında güzel bir kadın sayılmazdı ama öyle kendinden emin ve havalıydı ki bunu farketmek erkeklerin biraz zamanını alabilirdi.

Sonra beni umutsuzluğa düşüren bir gelişme daha oldu. Rattray'ler vampirin masasına geçti. Onunla konuşuyorlardı. Onun karşılık verdiğini göremedim ancak masadan kalkıp gittiği de yoktu.

"Şuraya bak," dedim iğrenmiş bir sesle iş arkadaşım olan Arlene'e. Arlene kızıl saçlı, çilli ve benden on yaş daha büyük, dört kez evlenmiş bir kadındır. İki çocuğu var ve ara sıra sanırım beni de üçüncüsü gibi görüyor.

"Şu yeni adam, ha?" dedi fazla ilgili gözükmeyerek. Arlene o sırada Rene Lenier'le çıkıyordu ve ben onda ne bulduğunu bilemesem de kendisi oldukça memnun gibiydi. Sanırım Rene onun ikinci kocasıydı.

"Ah, o bir vampir," dedim. Neşemi biriyle paylaşmam lazımdı.

"Gerçekten mi? Burada ha? Şu işe bak," dedi, mutluluğumu takdir ettiğini göstermek için gülümseyerek. "Ama Sıçanlarla oturduğuna göre o kadar da iyi olamaz, değil mi, tatlım? Öte yandan Denise de ona güzel bir gösteri yapıyor doğrusu."

Meseleyi ancak Arlene bunları söyledikten sonra anlayabildim. Cinsellikle ilgili durumları benden çok daha iyi kavrayabiliyordu. Çünkü ben hem o konuda tecrübesiz hem de özürlüydüm.

Vampir açtı. Japonların yaptığı sentetik kanın vampir bünyesini beslemekte gerçeğinden çok da aşağı kalır yanı olmadığını duymuştum. Ama yine de açlık hissini gerçek anlamda tatmin etmiyordu. Arada sırada meydana gelen bazı 'Talihsiz Vakalar' da bununla ilgiliydi. (İşlenen bazı kan-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

lı cinayetlerle ilgili olarak vampirlerin kullandığı tanım buydu.) Ve işte Denise Rattray orada oturmuş boğazını okşuyor ve boynunu bir sağa bir sola döndürüyordu. Ne *kattak* ama...

Erkek kardeşim Jason o sırada bara geldi ve bana sarıldı. Ailesine ilgi gösteren, hatta bir de sakatlara karşı müşfik olan erkeklerin kadınlarca çekici bulunduğunu bilen abimin bana sarılışını çifte referanslı bir tavsiye mektubu gibi düşünebilirsiniz. Gerçi Jason buna ihtiyacı olmadan da kadınlar nazarında yeterince popülerdi. Yakışıklıdır. Bazen çok kaba da olabilir ama görünüşe göre çoğu kadın bunu önemsemiyordu.

"Hey, sevgili kardeşim, Büyükannem nasıl?"

"İyi sayılır, bir değişiklik yok. Bir ara gelip kendin görsene."

"Geleceğim. Kimler var?"

"Kendin bak." Jason etrafına bakınmaya başladığında birçok kadının ellerinin saçlarında, bluzlarında ya da dudaklarında gezindiğini farkettim.

"Hey, DeeAnne orada. Bu akşam boş mu?"

"Buraya Hammond'dan bir tır şoförüyle geldi. Adam tuvalette, dikkatli ol."

Jason bana bakarak sırıttı. Diğer kadınların bu sıntıştaki bencilliği nasıl olup da göremediklerine hayret ettim. Arlene bile Jason geldiğinde tişörtünü içeri tıkıştırmıştı. En azından o dört koca eskittikten sonra erkeklere karşı daha akıllı olmalıydı. Birlikte çalıştığım diğer garson kız olan Dawn da saçlarını savurup memelerini belirginleştirmek için dik durmaya başladı. Jason kıza çok hoş bir biçimde el salladı. Kız küçümsermiş gibi bir bakış attı ama rol yapıyordu. Jason'la araları bozuk olmasına rağmen hâlâ dikkatini çekmek istiyordu.

Sonra bir ara çok meşguldüm. Cumartesi akşamları herkes mutlaka Merlotte'un Yeri'ne en azından bir kez uğrar. Ben de vampirimi bir süre için gözden yitirdim. Onu tekrar gördüğümde Denise'le konuşuyordu. Mack'se ona öyle açgözlü bir ifadeyle bakıyordu ki korktum. Sonunda gardımı indirdim ve dinlemeye başladım.

Mack ve Denise vampir kanı çekmek suçundan hapse girmişlerdi.

Son derece tedirgin olmama rağmen neredeyse kurulu saat gibi bir tavırla dört kişilik gürültücü masalardan birine bir birahi ve bardak götürdüm. Vampir kanının her türlü hastalık belirtilerini geçici olarak ortadan kaldıran ve cinsel gücü arttıran etkileri vardı. Yani bir çeşit steroid ve viagra karışımı bir şey gibiydi. Saf vampir kanının büyük bir karaborsası vardı. Eğer ortada bir pazar varsa yasadışı tedarikçileri de vardır. Bu olayda da o adi Sıçan Çifti'nin görevi işte

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

buydu. Daha önce birçok vampiri tuzağa düşürüp kanlarını çektikten sonra küçük şişeler halinde tanesi 200 $'dan satmışlardı. Son iki yıldır en popüler uyuşturucu madde vampir kanıydı. Bazı müşterilerin delirmesi bile bu pazarı yavaşlatmamıştı.

Kanı çekilmiş vampir hiçbir zaman fazla uzun yaşayamazdı. Kan çekiciler vampiri kazıklayıp bırakırlar ya da öylece sokağa attıktan sonra çekip giderlerdi. Tabii güneş çıktıktan sonra da vampirin işi biterdi. Arada sırada gazeteler vampirlerin postu kurtardığı istisnai vakaları da yazardı. O zaman da ortada bir sürü kan çekici cesedi olurdu.

Şimdi de benim vampirim ayağa kalkıyor ve Sıçanlarla birlikte dışarı çıkıyordu. Mack'in gözleri benimkilerle buluşup da yüzümdeki ifadeyi gördüğünde belirgin bir biçimde şaşırdığını farkettim. Sonra herkesin yaptığı gibi bana boşverip arkasını döndü.

Bu beni çok sinirlendiriyordu. Hem de çok.

Ne yapmalıydım? Ben kendi içimde bir mücadele verirken onlar kapıya varmışlardı bile. Eğer arkalarından koşup ona her şeyi anlatsam vampir bana inanır mıydı? Bana inanan kimse yoktu. Kazara inananlar da kafalarındaki gizli düşünceleri okuduğum için benden korkup nefret ediyorlardı. Arlene bir gece onu almaya gelen dördüncü kocasının zihnini okumam için bana yalvarmıştı, çünkü adamın

onu ve çocuklarını terkedeceğini sanıyordu. Tabii ben bunu yapmadım; hayattaki tek dostumu kaybetmeye niyetim yoktu. Aslında Arlene bile bunu bana doğrudan sormaya cesaret edemiyordu çünkü bunu yapması sahip olduğum bu yeteneği... laneti kabul etmesi demek olurdu. İnsanlar benim deli olduğumu düşünmek zorundaydılar. Aslında bazen neredeyse gerçekten de bir deli oluyordum!..

Elim ayağım birbirine dolanmıştı, kafam karışıktı, korkuyordum ve öfkeliydim. Sonra bir an önce harekete geçmem gerektiğini anladım. Mack'ın bakışları beni kışkırtmıştı... beni umursamaya değer görmemişti.

Barın altından bakışlarıyla DeeAnne'in ayaklarını yerden kesen Jason'ın yanına kayıverdim. Genel kanı DeeAnne'in Jason'a fazla direnemeyeceği yönünde olmasına rağmen Hammond'dan gelen ur şoförü öfkeli bakışlarıyla kızın yanında oturuyordu.

"Jason," dedim, aceleyle. Bana dönüp sinirli bir şekilde baktı. "Dinle, şu zincir hâlâ kamyonetinin arka tarafında duruyor mu?"

"Evden onsuz asla çıkmam," dedi uyuşuk bir sesle. Gözleri yüzümdeki endişe işaretlerini tarıyordu. "Kavga mı edeceksin, Sookie?"

Ona gülümsedim. Sırıtmaya öyle alışıktım ki hiç zor olmamıştı. "Umarım etmek zorunda kalmam," dedim, neşeyle.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Hey, yardıma ihtiyacın var mı?" Sonuçta o benim abimdi.

"Hayır, teşekkürler," dedim. Kendimden emin görünmeye çalışıyordum. Sonra Arlene'in yanına gittim. "Bak, benim biraz erken çıkmam gerekiyor. Masalarımda da fazla kimse yok, yerime bakabilir misin?" Ben onun yerine defalarca bakmış olmama rağmen daha önce Arlene'den böyle bir şey istememiştim. O da bana birkaç kez yardım etmeyi önermişti. "Bir sorun yok," dedim. "Geri dönmeye çalışacağım. Eğer benim mıntıkamı temizlersen ben de senin işlerini bitiririm."

Arlene istekli bir şekilde başını salladı ve kızıl yeleleri savruldu.

Sonra Sam'e nereye gittiğimi anlatmak için uzaktan parmağımla önce çalışanların çıkış kapısını, sonra kendimi işaret ettim ve parmaklarımla yürüme işareti yaptım.

Sam başıyla onayladı ama mutlu olmuşa benzemiyordu.

Böylece arka kapıdan çıktım. Çakıl zeminde fazla ses çıkarmadan yürümeye çalışıyordum. Barın arka tarafında bulunan bir kapıdan ardiyeye, oradan da çalışanların otoparkına çıkılıyordu. Hepimizin arabası oradaydı – Aşçının, Arlene'in, Dawn'ın ve benim. Sağımda, yani doğu tarafında, karavanının önünde Sam'ın arabası duruyordu.

Çalışanların çakıllı otoparkından çok daha geniş ve asfalt kaplı olan barın batısındaki müşteri otoparkına geçtim. Mer-

lotte'nin Yeri'nin kurulu olduğu açıklığın etrafı ağaçlarla sarılıydı ve otoparkın çevresi de çoğunlukla çakıldı. Sam, çevrenin aydınlatılmasıyla yakından ilgileniyordu. Yüksek otoparkın sürreal ışığı ortama garip bir hava veriyordu.

Sıçan çiftinin kırmızı ve çarpık spor arabasını gördüğümde onların da fazla uzakta olmadıklarını anladım.

Sonunda Jason'ın kamyonetini bulmuştum. Siyahtı ve yan taraflarında sonradan çizilmiş mavi ve pembe dalgalar vardı. Dikkat çekmeyi seviyordu. Kendimi kamyonetin arkasına attıktan sonra bir kavga ihtimaline karşı yanından ayırmadığı kalın zinciri bulmak için kasanın altını üstüne getirmeye başladım. Bulduktan sonra halka halka çevirdim ve şıngırdamasın diye göğsüme bastırdım.

Bir saniye durup düşündüm. Rattray'lerin vampiri tuzağa düşürebilecekleri tek nokta otoparkın sonundaki ağaçların arabaların üzerine kadar sarktığı yerdi. Böylece ben de hızlı ama gizli bir şekilde oraya doğru harekete geçtim.

Birkaç saniyede bir durup etrafa kulak kabartıyordum. Kısa süre sonra bir inleme ve kısık sesle konuşmalar duydum. Arabaların arasına saklanarak tam da bulunduklarını tahmin ettiğim yerde onları gördüm.

Vampir sırtüstü yere düşmüş ve yüzü acıyla kasılmıştı. Bileklerini sarıp ayaklarına kadar inen zincirin pırıltısı karanlıkta bile görülebiliyordu. Zincir gümüştü. Denise'in aya-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ğının dibinde şimdiden kanla dolmuş iki tüp duruyordu ve ben olanları izlerken kadın iğnesine bir tüp daha takıyordu. Vampirin dirseğinin hemen üzerindeki turnike acımasızca etine gömülü durumdaydı.

Sırtları bana dönüktü ve vampir de henüz beni görmemişti. Zinciri tutan elimi gevşettim ve neredeyse bir metrelik kısmı serbestçe savruldu. İlk kime saldırmalıydım? Her ikisi de ufak tefek ve acımasızdı.

Mack'in küçümseyici omuz silkişini ve bana hiçbir zaman bahşiş bırakmayışını aklıma getirdim. Mack ilk olacaktı.

Daha önce hayatımda asla gerçek bir kavgaya karışmamıştım. Ama bir şekilde sabırsızlanıyordum.

Bir kamyonetin arkasından fırladım ve zinciri savurdum. Darbem kurbanının yanında dizleri üzerine çökmüş halde duran Mack'in sırtında patladı. Bir çığlık atıp geri sıçradı. Şöyle bir bakmak için kafasını kaldırdıktan sonra Denise üçüncü tüpü de hazırlarken Mack elini çizmesine attı ve parlayan bir şey çıkardı. Yutkundum. Elinde bir bıçak vardı.

"Hay aksi," dedim ve ona gülümsedim.

"Seni çılgın sürtük!" diye bağırdı Mack. Sesi elindeki bıçağı kullanmak için oldukça kararlıymış gibi çıkıyordu. Bende zihinsel perdemi çekemeyecek kadar meşgul olduğumdan Mack'in bana yapmak istediği şeyi açıkça gördüm.

Bu beni daha da çıldırtmıştı. Ve onu elimden geldiğince kötü yaralamak için kararlı bir şekilde üzerine gittim. Ancak Mack hazırlıklıydı ve ben zincirimi salladığımda bıçağını savurmuştu bile. Kolumu azıcık çizmiş ve az farkla kaçırmıştı ama hızını almış olan zincir bir sevgilinin kolları gibi onun sıska boynuna dolandı. Mack'in zafer çığlığı gırtlaktan gelen bir hırıltıya dönüşmüştü. Bıçağını yere atıp iki eliyle zincirin halkalarına yapıştı. Havasız kalarak engebeli asfaltta dizlerinin üzerine çöktü ve zinciri elimden çekti.

İşte Jason'ın zinciri böylece gidiverdi. Hemen eğilip Mack'in bıçağını kaptım ve sanki kullanmasını biliyormuşum gibi doğrultttum. Denise tam o sırada üzerime atlamak için harekete geçmişti. Güvenlik ışıklarının gölgeleri altında güneyli bir cadıya benziyordu.

Elimde Mack'in bıçağını gördüğünde durdu. Bana lanetler okudu, küfretti ve korkunç şeyler söyledi. İçini dökmesini bekledikten sonra "Defol," dedim, "hemen, şimdi."

Denise öfkeyle ateş saçan gözlerime baktı. Kan dolu tüpleri almaya çalıştı ama tıslayarak bunun iyi bir fikir olmadığını belirttim. Böylece hâlâ öksürüp hırıltıyla nefes alan ve boynundaki zincire sarılmış durumda olan Mack'i ayağa kaldırdı. Denise neredeyse onu sürükleyip arka koltuğa yatırmıştı. Telaşla cebinden birkaç anahtar çıkarıp kendisini de şoför koltuğuna attı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Motorun uyanıp kükrediğini duyduğum anda artık Sıçanların yeni bir silahları olduğunu farkettim. Hayatımda hiç olmadığım kadar hızlı bir şekilde vampirin başına çöktüm ve "Ayaklarınla bana yardımcı olmaya çalış," dedim. Onu kollarının altından tuttum ve tüm gücümle çektim. O da ayaklarıyla kendini yukarı itti. Kırmızı araba kükreyerek üzerimize geldiğinde kendimizi ağaçların arasına henüz atmıştık. Denise bizi bir metre farkla kaçırdı ve bir çam ağacına çarpmamak için yoldan çıkmak zorunda kaldı. Sonra Sıçanların arabasının motor sesinin git gide uzaklaştığını duydum.

"Vay canına," dedim, nefes nefese. Vampirin yanına diz çöktüm çünkü dizlerim artık tutmaz olmuştu. Bir dakika durup kendime gelmek için derin derin nefes aldım. Vampir hafifçe kıpırdandı ben de ona şöyle bir göz attım. Gümüş zincirlerin değdiği yerlerde, bileklerinden duman çıktığını korkuyla izledim.

"Ah, seni zavallı şey," dedim, en baştan onunla ilgilenmediğim için kendime kızgındım. Hâlâ nefesimi kontrol altına almaya ve bileğine dolanmış gümüş halkaları çözmeye çalışırken farkettim ki hepsi upuzun tek bir zincirdi. "Zavallı bebeğim," diye fısıldadım, sonradan düşündüğümde ne kadar uygunsuz olduğunu farketsem de o sırada aklıma bile gelmemişti. Parmaklarım maharetlidir, bileklerini gümüş zincirden kurtarmam fazla zamanımı almadı. Sıçanların bu

vaziyete düşürmek için onun dikkatini nasıl dağıttıklarını düşünürken yüzümün kızardığını hissettim.

Ben ayak bileklerindeki zincirlere geçtiğimde vampir kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Ayak bilekleri çok daha iyi durumdaydı çünkü pantolonunu sıyırıp zinciri çıplak tenine dolamak için uğraşmamışlardı.

"Daha çabuk yetişemediğim için üzgünüm," dedim, özür dileyen bir sesle. "Belki birazdan kendini daha iyi hissedersin, ha? Gitmemi ister misin?"

"Hayır."

Bu sözü duyduktan sonra keyfim yerine gelmişti ki ardından, "Geri dönebilirler ve ben henüz dövüşecek durumda değilim," diye ekledi. Sesi serinkanlı fakat dengesizdi. Ne var ki tam olarak nefes alışını duyduğumu söyleyemem.

Yüzümü buruşturdum ve o toparlanırken kendimce tedbirler aldım. Onu kendi haline bırakıp arkamı dönerek oturdum. İnsanın canı acırken birinin gözlerini üzerine dikmesinin ne kadar rahatsız edici olduğunu biliyordum. Asfaltın üzerinde oturup otoparkı gözlemeye başladım. Arabalar gelip gidiyordu ama hiçbiri de ağaçlığın dibinde bizim olduğumuz tarafa yaklaşmıyordu. Etrafımdaki havanın hareketinden vampirin doğrulup oturduğunu anladım.

Hemen konuşmadı. Kafamı sola döndürüp ona baktım. Düşündüğümden daha yakındaydı. Büyük kara gözleri be-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

nimkilere bakıyordu. Köpek dişlerini geri çekmişti, bu beni biraz hayal kırıklığına uğrattı.

"Teşekkürler," dedi, katı bir sesle. Yani bir kadın tarafından kurtarılmak onu heyecanlandırmamıştı. Tipik bir erkekti.

Bu nezaketsiz davranışı üzerine ben de kabalık etmeye karar verdim ve zihnimi tamamen açtım.

Ama hiçbir şey duymuyordum!

"Oh," dedim, kendi sesimdeki şaşkınlığı farkettim. Ne dediğimin farkında bile değildim. "Seni duyamıyorum!"

"Teşekkürler," dedi vampir, dudaklarını abartılı bir biçimde oynatarak.

"Yo, yo... konuştuklarını duyabiliyorum fakat..." Kendimi de şaşırtan, normalde asla yapmayacağım bir şey yaptım ve sakatlığımı itiraf ettim. Tamamen ona doğru dönüp ellerimi beyaz yüzünün iki yanına koydum ve dikkatle gözlerine baktım. Bütün gücümle odaklandım. *Hiçbir şey* olmadı. Radyo dinlemek zorunda olup da kanalları seçme şansım yokken birden çekmeyen bir dalga boyuna geçmek gibiydi.

Daha doğrusu cennet gibiydi.

Kıpırdamadan durmasına rağmen gözleri büyüyor ve derinleşiyordu.

"Ah, özür dilerim," dedim, aniden yüzüme dolan utançla. Ellerimi çekip otoparkı gözetleme işine geri döndüm. Mack ve Denise hakkında saçmalamaya başladım. Bu sırada da düşüncelerini dillendirmeyi seçmediği sürece duyamayacağım bir yoldaşım olmasının ne kadar harika olacağını düşündüm. Vampirin sessizliğinin ne kadar güzel olduğunu...

"... böylece dışarı gelip nasıl olduğuna bakmaya karar verdim," diye bitirdim ama ne söylediğim hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Beni kurtarmaya geldin. Çok cesur bir hareket," dedi. Sesi öyle baştan çıkarıcıydı ki duymuş olsa DeeAnne'i küçük külotunun içinde tir tir titretirdi.

"Kes şunu," dedim ekşi bir suratla, uçuşumu yarıda kesip yeryüzüne düşerek.

Bir saniye için hayret etmiş gibi göründükten sonra yüzü yine o eski beyaz sakinliğine geri döndü.

"Aç bir vampirle yalnız kalmaktan korkmuyor musun?" diye sordu. Sözlerinde kinaye vardı ve tehlike seziliyordu.

"Yo."

"Beni kurtarmaya geldiğin için güvende olduğunu mu sanıyorsun? Bunca yıldan sonra içimde bir dirhem olsun insanca duygu kalmamış olabilir. Vampirler sıklıkla onlara güvenen kişilere ihanet eder. İnsanca değerlerden yoksunuz, biliyorsun."

"Birçok insan da kendilerine güvenen kişilere ihanet eder," diye belirttim, bazen pek hazırcevap olurum. "Ben

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

aptal değilim." Kolumu kaldırıp boynumu gösterdim. O toparlanmaya çalışırken Sıçanların gümüş zincirini boynuma ve kollarıma dolamıştım.

Vampir gözle görülür biçimde titredi.

"Ama kasıklarında da pek lezzetli bir atardamar bulunuyor," dedi, aklını toparlamak için bir saniye durakladıktan sonra. Sesi kayarak insanın üzerine gelen bir yılan gibi kaydı.

"Ağzını bozma lütfen," dedim. "Bu lafları dinleyecek değilim."

Bir kez daha sessiz sessiz oturup birbirimize baktık. Onu bir daha asla göremeyeceğimden korkuyordum. Merlotte'nin Yeri'ne ilk ziyaretinin pek iyi geçtiği söylenemezdi. Ben de aklımda tutabileceğim tüm ayrıntıları iyice sindirmeye çalışıyordum. Bu karşılaşma benim için bir hazine olacaktı ve ilerleyen günler içinde bu ana defalarca geri dönecektim. Çok nadir bir şeydi, bir hediyeydi. Onun tenine tekrar dokunmak istiyordum. Nasıl bir his olduğunu hatırlamıyordum. Ne var ki bu sınırları biraz aşmak olabilirdi ve onun tekrar o baştan çıkarma saçmalıklarına geri dönmesine de neden olabilirdi.

"Çektikleri kanı içmek istemez misin?" diye sordu, beklenmedik bir şekilde. "Belki minnetimi bu şekilde gösterebilirim." Asfaltın üzerinde duran tıpası takılı tüpleri işaret etti. "Kanımın cinsel yaşamın ve sağlığın üzerinde olumlu etki yapması gerek."

"Ben bir at kadar sağlıklıyım," dedim samimi bir sesle. "Ve bahsini etmeye değer bir cinsel yaşantım da yok. O şişeler senin olsun."

"Satabilirsin," diye öneride bulundu ama sanırım sadece benim ne tepki vereceğimi görmek istiyordu.

"Onlara elimi bile sürmem," dedim, incinmiş bir sesle.

"Sen farklısın," dedi. "Nesin sen?" Bana bakış şeklinden sorduğu soruya verilebilecek olası cevapların üzerinden geçtiğini tahmin ediyordum. Ancak tekini bile duymadığım için şanslıydım.

"Şey, ben Sookie Stackhouse'um ve bir garsonum," dedim. "Senin adın nedir?" Fazla cüretkâr görünmeksizin en azından bunu sorabileceğimi düşünmüştüm.

"Bill," dedi.

Bunu duyar duymaz popomun üzerine düşüp kahkahalara boğuldum. "Vampir Bill!" dedim. "Ben Antoine, Basil ya da Langford gibi bir şey beklerdim! Bill ha!" Uzun zamandır bu kadar gülmemiştim. "O zaman görüşürüz, Bill. Benim işe dönmem gerek." Merlotte'nin Yeri'ni düşününce yine aynı sıkıntının içime girdiğini hissettim. Elimi Bill'in omzuna koyup destek aldım. Taş gibi sertti ve ayağa öyle hızlı fırladım ki tökezlememek için kendimi zor tuttum. Çoapla-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

rıma bakıp kat yerlerinin tam olarak aynı hizada olmalarını sağladım. Sıçanlarla dövüşürken bir yerlerimde yırtık pırtık falan oluştu mu diye üstümü başımı kontrol ettim. Kirli asfalta oturduğum için popomu silkeledikten sonra Bill'e el sallayıp otoparka doğru yürümeye başladım.

Gayet heyecan verici bir akşam olmuştu ve düşünecek çok şey vardı. Bunu aklımdan geçirirken yüzüme bir gülümseme yerleşti ve neredeyse kendimi neşeli hissettim.

Ama Jason zincirin başına gelenleri öğrendiğinde öfkelenecekti.

O GECE İŞTEN SONRA arabayla bardan sadece altı buçuk kilometre kadar uzakta bulunan evime gittim. İşimin başına döndüğümde zaten Jason'ın gitmiş olduğunu gördüm (Tabii DeeAnne de onunla çıkmıştı) ve bu da iyi bir şeydi. Birlikte yaşadığım Büyükannemin evine giderken o akşam olanları gözden geçiriyordum. İki şeritli dar bir taşra yolunun sonunda bulunan Uzun Çam mezarlığından hemen sonraydı. Ev büyük-büyük-büyükbabam tarafından inşa edilmişti. Kendisi gizliliğe çok önem veriyordu. Eve ulaşmak için taşra yolundan otobana saptıktan sonra bir koruluğun içinden geçmeniz gerekiyordu ki, o zaman ancak evin bulunduğu açık alana girmiş oluyordunuz.

Tarihi bir yapı sayılmazdı, çünkü yıllar içinde binanın eski kısımları yıkılıp yenilenmişti ve tabii elektrik, su ve yalıtım gibi yeniliklerin hepsine de sahipti. Ancak binanın hâlâ güneşli günlerde insanın gözünü kör edercesine parlayan sacdan bir damı vardı. Damın değişmesi şarttı, ben kiremitlerle kaplı bir çatı yaptırmak istiyordum ama Büyükannem kabul etmiyordu. Faturaları ödeyen ben olsam da ev onundu, böylece dam da sacdandı işte.

Tarihi olsun ya da olmasın ben yedi yaşımdan beri bu evde yaşıyordum, öncesinde de sık sık ziyarete gelirdim ve bu evi seviyordum. Kocaman bir aile eviydi, bana ve Büyükanneme büyük geliyordu sanırım. Kendimize göre ayarlanmış eskimiş mobilyalarla dolu dağınık ve büyük oturma odamızdan geçip koridorun sonundaki, soldaki en son ve en büyük yatak odasına girdim.

Büyükannem Adele Stackhouse sıska omuzları bir milyon tane yastıkla desteklenmiş bir şekilde yatağında oturuyordu. Bu ılık bahar akşamında bile uzun kollu bir gecelik giymişti ve yanındaki gece lambası hâlâ yanıyordu. Kucağında da bir kitap vardı.

"Selam," dedim.

"Merhaba, tatlım."

Büyükannem çok yaşlı ve ufak tefektir ama saçları hâlâ son derece gürdür. O kadar beyazdır ki neredeyse hafif bir yeşil tonu hissedilir. Saçları bütün gün boynunda kıvrılmış şekilde dururdu ama geceleri ya serbest bırakır ya da örerdi. Kitabının kapağına baktım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Yine Danielle Steel mi okuyorsun?"

"Evet, bu kadın hikâye anlatmayı çok iyi biliyor." Büyükannemin en büyük zevkleri Danielle Steel okumak, 'hikâyelerim' dediği televizyondaki pembe dizileri izlemek ve görünüşe göre hayatı boyunca üyesi olduğu sayısız kulübün toplantılarına katılmaktı. En sevdikleri de Ünlü Ölmüşlerin Varisleri ile Bom Temps Bahçecilik Kulübü'ydü.

"Bil bakalım bu gece ne oldu," dedim.

"Ne oldu? Randevun mu vardı?"

"Hayır," dedim, yüzümdeki gülümsemeyi bozmamaya çalışarak. "Bara bir vampir geldi." "Ya? Uzun dişleri de var mıydı?"

Sıçanlar aydınlatılmış otoparkta onun kanını çekerken parladıklarını görmüştüm ama bunu Büyükanneme söylememe gerek yoktu. "Elbette ama içeri çekmişti."

"Burada, Bon Temps'te bir vampir ha?" Büyükannem çocuk gibi sevinmişti. "Barda kimseyi ısırdı mı?"

"Tabii ki hayır, Büyükanne! Sadece oturup bir bardak kırmızı şarap içti. Şey aslında ısmarladı ama içmedi. Sanırım sadece arkadaş istiyordu."

"Acaba nerede yaşıyor?"

"Bunu kimseye söyleyeceğini pek sanmam."

"Doğru," dedi Büyükannem, biraz düşündükten sonra. "Bence de söylemez. Ondan hoşlandın mı?"

İşte bu zor bir soruydu. Geçiştirmeye çalıştım. "Bilmiyorum. İlginç biriydi aslında," dedim, dikkatli bir şekilde.

"Onunla tanışmayı çok isterdim." Büyükannemin bunu söylediğine hiç şaşırmamıştım, çünkü yeni şeyleri neredeyse o da benim kadar çok severdi. Vampirlerin lanetlenmiş yarasalar olduğuna hükmeden gericilerden biri değildi. "Şimdi uyusam iyi olacak. Işığını söndürmeden önce senin gelmeni bekliyordum."

Eğilip Büyükanneme bir öpücük verdim. "İyi geceler."

Çıkarken kapısını aralık bıraktım ve lambayı söndürdüğünü duydum. Kedim Tina uyuduğu yerden bacağıma sürtünmek için çıkıp geldi. Kucağıma alıp biraz sevdikten sonra dışarı bıraktım. Saate baktım. Neredeyse iki olmuştu ve yatağım beni çağırıyordu.

Odam koridorda Büyükanneminkinin tam karşısındaydı. Annemle babamın ölümünden sonra bu odaya ilk taşındığımda Büyükannem kendimi evimde hissedeyim diye eski evimdeki yatak odası mobilyalarını buraya getirtmişti. Tek yatağım, beyaz boyalı ahşap dolabım ve küçük çekmece dolabım hâlâ duruyordu.

Kendi ışığımı yaktım, kapımı kapatıp elbiselerimi çıkarmaya başladım. En azından beş tane siyah şortum ve çok çok fazla beyaz tişörtüm vardı. Çünkü hemen kirleniyorlar. Çekmecemde ise kaç çift beyaz çorap olduğunun hesabını

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bile bilemiyordum. Yani bu gece çamaşır yıkamama gerek yoktu. Duş alamayacak kadar da yorgundum. Dişimi fırçaladım, makyajımı sildim ve biraz nemlendirici sürüp saçımdaki bandı çıkardım.

Neredeyse dizime kadar gelen, en sevdiğim Mickey Mouse pijamalarımı giyip yatağıma girdim. Her zaman yaptığım gibi yan dönüp odamın sessizliğinin tadına vardım. Gecenin bu uğursuz saatlerinde neredeyse tüm zihinler uykuda olurdu, tüm titreşimler diner, artık davetsiz düşünceleri dışarıda tutmak için çaba harcamaya gerek kalmazdı. Böyle bir huzurla vampirin kara gözlerini düşünmek için zamanım vardı ve yorgunluğun getirdiği derin uyku üzerime çöktü.

ERTESİ GÜN ÖĞLE yemeği vaktinde ön bahçede katlanabilir alüminyum şezlonguma yatmış her saniye biraz daha bronzlaşıyordum. En sevdiğim iki parçalı straplesimi giymiştim, yaz önceki senelere göre daha ferah geçiyordu, yani bir çocuk gibi neşeliydim.

Sonra yoldan bir otomobil sesi geldi. Jason'ın pembe ve mavi süslemeli kamyoneti ayağımın bir metre kadar yakınında duruverdi.

Jason kamyondan atlayıp (galiba söylemedim ama kamyon şu canavar lastikli olanlardandı) üzerime yürüdü. Her

zamanki iş kıyafetlerini giymişti. Haki renk bir tişört ve pantolon. Taşralı yol işçilerinin çoğunluğu gibi kemerinde bıçağını taşıyordu. Yürüyüşünden öfkeli olduğu anlaşılıyordu.

Güneş gözlüğümü taktım.

"Neden dün akşam bana Rattray'leri dövdüğünü söylemedin?" Kardeşim kendini benim şezlongumun yanındaki alüminyum iskemleye attı. "Büyükannem nerede?" diye sordu. Aslında bunu sormakta geciktiğini kendisi de biliyordu.

"Çamaşır asıyor," dedim. Büyükannem kurutucuyu neredeyse hiç kullanmaz ve ıslak çamaşırları güneşin altına asmayı severdi. Çamaşır ipi, çamaşır ipinin olması gereken yerde yani arka bahçedeydi. "Öğle yemeği için kızarmış biftek, tatlı patates ve geçen sene sakladığı yeşil fasulyeden hazırlıyor," diye de ekledim. Bunun Jason'ı biraz oyalayacağını umdum. Ayrıca Büyükannemin gelip bu konuşmayı duymamasını da umdum. "Alçak sesle konuş," diye Jason'ı uyardım.

"Bu sabah Rene Lenier bana olanları anlatmak için sabırsızlanıyordu. Dün gece biraz ot almak için Rattray'lerin karavanına gitmiş ve Denise'in arabayı sanki birilerini ezmek ister gibi sürüşünü görmüş. Denise deli gibiymiş, Rene neredeyse ezileceğini söyledi. İkisi beraber Mack'i ancak karavana taşımışlar ve oradan da Monroe'daki hastaneye götürmüşler." Jason bana suçlayan gözlerle bakıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Rene sana Mack'in elinde bir bıçakla üzerime yürüdüğünü de anlattı mı?" dedim, bu durumla başa çıkabilmenin en iyi yolunun saldırmak olduğuna karar vermiştim. Görünüşe göre Jason'ın bana gücenmiş görünmesinin asıl sebebi olayı başkasından ağzından duymuş olmasıydı.

"Eğer Denise ona söylemişse bile Rene bana bundan bahsetmedi," dedi Jason ağır ağır. Yakışıklı yüzünün öfkeyle kardığını görebiliyordum. "Sana bıçakla mı saldırdı?"

"Ben de kendimi korumak zorundaydım," dedim, çok doğal bir şeymiş gibi. "Ayrıca senin zincirini de aldı." Biraz çarpıtılmış olmakla beraber söylediklerimin hepsi gerçekti.

"Sana söylemek için geri geldim ama bara döndüğümde sen DeeAnne'le çıkmıştın. Ve düşündüm ki iyi olduğuma göre senin peşinden gelmenin bir anlamı yoktu. Eğer sana bıçaktan bahsetsem eminim Mack'in arkasından gitmek isteyecektin," diye ekledim bir siyasetçi tavrıyla. Son söylediğim gerçeğe daha da yakındı, zira Jason kavga etmeyi çok severdi.

"Peki, ama sen orada ne yapıyordun, Tanrı aşkına?" diye sordu. Ama biraz daha rahatlamıştı, kabullenmeye başladığını görebiliyordum.

"Rattray'lerin uyuşturucu tacirliği yapmak dışında Vampir kanı çekip sattıklarını da biliyor muydun?"

İşte şimdi çok şaşırmıştı. "Yo... yani?"

"İşte o gece benim müşterilerimden biri de bir vampirdi ve onlar Merlotte'un otoparkında onun kanını çekiyorlardı. Buna izin veremezdim."

"Burada, Bon Temps'te bir vampir mi var?"

"Evet. Bir vampirin en iyi arkadaşın olması şart değil, ama Rattray'ler gibi pislikler tarafından kurutulmasına da göz yumamazdım. Bu iş arabadan benzin çalmaya benzemez. Sonrasında onu ormana, yani ölüme terkedip gideceklerdi." Rattray'ler tam olarak niyetlerini benimle paylaşmış olamasalar da benim tahminim bu yöndeydi. Onu üstü kapalı bir yere bıraksalar bile belki o gün yaşardı ama kurumuş bir vampirin iyileşmesi ancak yirmi yıl alırdı. En azından *talk show*'a çıkan vampir böyle söylemişti. Bir de ancak diğer bir vampir tarafından bakım görürse iyileşirmiş.

"Ben bardayken vampir de orada mıydı?" diye sordu Jason, hayretler içinde.

"Hı-hı. Sıçanlarla oturan siyah saçlı adam."

Jason, Rattray'lere taktığım ismi duyunca sırıttı. Ancak henüz geçen gece hakkında soracakları bitmiş değildi. "Onun vampir olduğunu nereden anladın?" diye sordu. Ama bana baktığında pişman olup dilini ısırdığını görebiliyordum.

"Anladım işte," dedim, en düz sesimle.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Pekâlâ." O an sözlere dökülmemiş bir diyalog geçti aramızda.

"Homulka'da vampir falan yok," dedi Jason, düşünceli bir sesle. Yüzüne güneş gelsin diye başını biraz geri attı ve o sırada tehlikeli bölgelerde dolaşmaya başladığımızı anladım.

"Doğru," diye ona katıldım. Homulka, Bon Temps'in insanlarının nefret etmekten hoşlandığı bir kasabaydı. Futbol, Basketbol ve soyağaçlarının şöhreti gibi konularda rakibimizdi. "Roedale'de de yok," dedi Büyükannem arkamızdan. Jason da ben de olduğumuz yerde sıçradık. Bu konuda Jason'ın hakkını vermeliyim Büyükannemi her görüşünde sıçrar ve kalkıp ona sarılır.

"Büyükanne, fırındaki yemekler bana yeter mi?"

"Sana ve iki kişiye daha yeter," dedi Büyükannem ve Jason'a gülümsedi. Büyükannem beni de Jason'ı da hatalarımız ve eksiklerimizle sevmesini bilirdi. "Biraz önce Everlee Mason beni aradı. Dün gece DeeAnne'le olduğunu söylüyor."

"Tanrım, bu kasabada dillere düşmeden adım bile atamıyorsun," dedi Jason, fakat sahiden öfkelenmiş değildi.

Hep beraber eve girmek üzere hareketlenmiştik ki, "Şu DeeAnne var ya," dedi Büyükannem uyarırcasına, "bir defasında hamile kaldığını biliyorum. Dikkat et de senden de

kalmasın, yoksa ömrün boyunca çekersin. Aslında belki de başka türlü büyük-büyükanne olamayabilirim!"

Büyükannem masayı hazırlamıştı bile. Jason şapkasını asıp bir-iki nazik iltifattan sonra masaya oturdu. Sonra Büyükannemle Jason kasaba ve çevresinde yaşayan insanlar hakkında dedikoduya başladılar. Tabii onlar buna 'arayı kapatmak demeyi yeğliyorlardı. Erkek kardeşim eyalette çalışıyor, otoyol ekiplerini denetliyordu. Benim açımdan sanki Jason'ın bütün günü, eyaletin ona tahsis ettiği kamyonetle gezmek, mesai fişini işlemek sonra bu sefer kendi kamyonetiyle bütün gece gezmeye devam etmekten ibaretmiş gibi görünüyordu. Rene de Jason'ın denetlediği otoyol ekiplerinden birinde çalışıyordu. Aynı zamanda ikisi liseden de arkadaştı. Hoyt Fortenberry'yle çok vakit geçirmişlerdi.

"Sookie, evdeki su kaynatıcısını değiştirmem gerekiyor," dedi Jason aniden. Jason bir sel baskınında ölen anne ve babamızın eski evlerinde yaşıyordu. O olaydan sonra ikimiz de Büyükannemin yanında kalmaya başlamıştık ama Jason iki yıllık üniversite macerasından sonra eyaletteki bu işi bulunca kâğıt üzerinde yarısı bana ait olan bu eve taşınmıştı.

"Para mı lazım?" diye sordum.

"Yo, hallettim."

İkimizin de maaşı vardı ama ailemize ait olan arazide küçük bir petrol kuyusu bulunduğundan bir miktar daha geli-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

rimiz olmuştu. Kuyu birkaç yıl içinde kurumuştu ancak ebeveynlerimizle Büyükannem paranın uygun yatırımlarda kullanılmasını sağladılar. Bu gelir Jason'ı da beni de zorlu bir mücadeleden korumuştu. Eğer o takviye para olmasa Büyükannem bizi yetiştirmekte çok zorlanırdı. Büyükannem elindeki toprakları asla satmaz. Ne var ki geliri de sosyal güvenlik maaşlarından fazla değildir. İşte kendi daireme çıkamayışımın nedenlerinden biri de buydu. Onunla yaşarken marketten alışveriş yapıp eve getirmemi olağan karşılıyordu ama eğer marketten aldıklarımı ona bırakıp sonra kendi evime gidersem bunu sadaka olarak algılar ve deliye dönerdi.

"Nasıl bir ısıtıcı aldın?" diye sordum, sadece ilgileniyormuş gibi görünmek için.

Aslında bana anlatmak için can atıyordu. Jason bir elektrikli eşya hastasıdır ve yeni bir ısıtıcı almak için yaptığı karşılaştırmalı alışveriş araştırmalarını ayrıntısıyla anlatmaya bayılır. Ben de onu elimden geldiğince dikkatle dinlemeye çalıştım.

Sonra birden kendi sözünü kesti. "Hey, Sook, Maudette Pickens'ı hatırlar mısın?"

"Tabii ki," dedim. "Aynı sınıftaydık."

"Biri onu dün gece kendi dairesinde öldürmüş."

Büyükannem ve ben birden irkilmiştik. "Ne zaman?" diye sordu Büyükannem, bu zamana kadar duymamış olmasına hayret ediyordu. "Onu daha bu sabah kendi yatak odasında bulmuşlar. Patronu dünden beri işe gelmeyişinin nedenini merak etmiş ve telefonuna da cevap alamayınca arabasıyla kızın evine gelip apartman yöneticisini uyandırarak kapıyı açtırmış. Dairesinin DeeAnne'inkinin karşısında olduğunu biliyor musun?" Bon Temps'te sadece tek bir apartman binası vardı. 'U' şeklinde yerleştirilmiş üç parçadan oluşan bu binanın nerede olduğunu hemen anlamamızın sebebi buydu.

"Orada mı öldürülmüş?" Kendimi iyi hissetmiyordum. Maudette'i çok iyi hatırlıyordum. Büyük bir çenesi, köşeli kalçaları, güzel siyah saçları ve düşük omuzları vardı. Maudette alçakgönüllü bir kızdı, asla parlak veya hırslı biri olmadı. Onun Grabbit Kwik'te çalıştığını hatırlar gibiydim. Hem benzin istasyonu hem de market olan bir yerdi.

"Evet, sanırım en azından bir yıldır orada çalışıyordu," diye onayladı Jason.

"Nasıl olmuş?" Büyükannem o ezici, hemen-söylesen-iyi-edersin bakışını takındı. İyi insanlar kötü şeyler hakkında soru sorduklarında bu bakışı kullanırlar.

"Şeyinde vampir ısırığı bulunmuş... şey, kasıklarında... iç kısmında," dedi erkek kardeşim, tabağına bakarak. "Ama onu öldüren şey bu değilmiş. Boğulmuş. DeeAnne bana Maudette'in Shreveport'taki o vampir barına gitmeyi sevdi-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ğini söylemişti. Belki ısırıkları oradan almıştır. Belki de *Sookie'nin* vampiridir."

"Maudette bir vampir sevici miydi?" O yavaş, hımbıl Maudette'i vampir sevicilerin çok sevdiği siyah, egzotik kıyafetler içinde hayal edince kendimi rahatsız hissettim.

"O da nesi?" diye sordu Büyükannem. *Sally-Jessy* dizisinde bu fenomenin keşfedildiği bölümü kaçırmış olmalıydı.

"Vampirlerle takılıp ısırılmaktan hoşlanan kadınlara ve erkeklere denir. Bir çeşit vampir hayranlığı. Fazla yaşamazlar. Er ya da geç o son ısırık bünyelerine fazla gelir işte."

"Ama Maudette'i öldüren şey bir ısırık değildi, ha?" Büyükannem her şeyi doğru anladığından emin olmak istiyordu.

"Hayır, biri onu boğmuş." Jason yemeğini bitirme işine geri döndü.

"Sen benzinini hep Grabbit'ten almaz mısın?" diye sordum.

"Evet, bir sürü insan oradan alıyor."

"Ayrıca sen bir süre Maudette'le çıkmamış mıydın?"

"Öyle de denilebilir," dedi Jason, dikkatli bir sesle.

Bunu, başkasını bulamadığında Maudette'i yatağa attığı şeklinde anlamıştım.

"Umarım Şerif seninle konuşmaya gelmez," dedi Büyükannem, başını olumsuz olumsuz sallayarak ve bu kötü talihi uzaklaştırmaya çalışarak.

"Ne?" Jason kızarmaya ve savunmaya geçmeye başlamıştı.

"Her zaman benzinini aldığın yerde Maudette'i görüyorsun, onunla lafın gelişi de olsa bir ilişki yaşıyorsun ve kız bir süre sonra senin iyi bildiğin dairesinde ölü bulunuyor," diye durumu özetledim. Aslında fazla bir şey değildi ama Bon Temps'te pek fazla gizemli cinayet olmadığından bütün parmakların bu ipucuna yöneleceğinden emindim.

"Bu tanıma uyan tek kişi ben değilim ki. Oradan benzin alan bir sürü erkek var, ayrıca hepsi de Maudette'i tanır."

"Evet, ama nasıl tanır?" dedi Büyükannem, sert bir sesle. "O kız bir fahişe değildi herhalde. Bu yüzden kiminle görüştüğünü çevresindekilere söylemiştir."

"Sadece iyi zaman geçirmeyi biliyordu o kadar, fahişe falan değildi." Onun bencil tabiatını bildiğimden Jason'ın Maudette'i savunduğunu duymak hoşuma gitmişti. Abim hakkındaki düşüncelerim biraz düzelmişti. "Sanırım biraz yalnızlık çekiyordu," diye de ekledi.

Jason kafasını kaldırıp bize baktığında şaşırdığımızı ve duygulandığımızı gördü.

"Fahişelerden söz açılmışken," dedi hızlı hızlı, "Monroe'da vampirler konusunda uzmanlaşmış bir tane var. Müşterilerinden biri kendini kaybederse diye yanında devamlı eli kazıklı birini bulunduruyormuş ve sentetik kan içiyormuş ki yeterince kanı olsun."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Büyükannem ve ben, Jason'ın bu ani konu değişikliği karşısında nezaketi elden bırakmadan nasıl soru sorabiliriz diye düşünmeye başladık.

"Acaba ne kadar vizite alıyor?" diye kendimi öne attım. Jason meblağı söylediğinde ikimizin de ağzı açık kaldı.

Maudette cinayeti konusu geçildikten sonra her zamanki konulara döndük, yemek bitip de bulaşık zamanı geldiğinde ise Jason her zamanki gibi saatine bakıp kalkma vaktinin geldiğine karar verdi. Ne var ki Büyükannemin aklının hâlâ vampirlerde olduğunu farkettim. Sonra işe gitmek için makyajımı yaparken odama geldi.

"Sence tanıştığın şu vampir kaç yaşındadır?"

"Hiçbir fikrim yok Büyükanne." Tam o sırada maskara sürdüğüm için gözlerim kocaman açılmıştı ve elimdeki fırçayı gözüme batırmamak için de komik bir şekilde çok dikkatli ve tane tane konuştum. Sanki bir korku filmi çeviriyor gibiydim.

"Sence... Savaş'ı hatırlıyor mudur?"

Hangi savaştan sözettiğini sormama bile gerek yoktu. Sonuçta Büyükannem Ünlü Ölmüşlerin Varisleri Kulübü'nün bir üyesiydi.

"Olabilir," dedim, allığımın düzgün olup olmadığını kontrol etmek için kafamı iki yana çevirirken.

"Sence gelip bize savaştan sözetmek ister mi? Özel bir toplantı ayarlayabiliriz."

"Gece toplantısı," diye hatırlatmada bulundum.

"Ah, tabii, gece olmak zorunda." Üyeler genelde ellerinde yemek çantalarıyla öğle vaktinde buluşurlardı.

Bunun üzerinde biraz düşündüm. Sırf onun kanını çekmelerine engel olduğum için gelip kulüpte bir konuşma yapmasını istemek kabalık olurdu ama eğer biraz ipucu verirsem belki kendisi teklif edebilirdi. Aslında yapmak istemiyordum ama Büyükannem için yapardım. "Bara bir daha geldiğinde ona soracağım," diye söz verdim.

"Belki en azından buraya gelip benimle konuşabilir ve hatırladıklarını bir teybe kaydederiz, olmaz mı?" diye sordu Büyükannem. Bununla ne kadar sükse yapacağını düşünürken zihninin nasıl bir saat gibi çalıştığını duyabiliyordum. "Diğer üyeler için de çok ilginç olacaktır," dedi, dindar bir sesle.

İçimden yükselen bir kahkahayı bastırırken, "Teklif ederim, görürüz," dedim.

Ben işe giderken Büyükannem tavuklarını saymaya dalmıştı.

RENE LENİER'İN OTOPARKTAKİ kavgayı anlatmak için Sam'e gideceğini düşünememiştim. Ne var ki Rene sanan altından su yürütmüştü. O gün öğleden sonra işe gittiğimde havadaki gerginliğin Maudette'in öldürülmesinden kaynaklandığını sanmıştım ama yanıldığımı anlayacaktım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bara gelir gelmez Sam beni depoya çekti. Öfkeden yerinde duramıyordu. Beni köşeye sıkıştırıp limon gibi sıkmaya başladı.

Sam daha önce hiç bana bu kadar öfkelenmemişti ve ben de ağlamak üzereydim.

"Eğer bir müşterinin güvenliğinden endişelenirsen bunu gelip bana söyle, bırak da gerekeni ben yapayım." Sam bunu altıncı kez söylüyordu ki sonunda aslında benim için endişelenmekte olduğunun farkına vardım.

Sam'in düşüncelerini dikkatle dinlemeye başlamama sebep olan işte bunu yakalamış olmamdı. Patronunuzun düşüncelerini dinlemek felaketle sonuçlanabilir.

Sam'den ya da bir başkasından yardım istemeyi hiç düşünmemiştim.

"Ve eğer otoparkımızda birilerinin canının yakıldığını düşünüyorsan ilk işin polisi aramak olsun, bir süper kahraman gibi kötü adamların karşısına çıkmak değil." Zaten açık renk olan ve genelde biraz pembe yüzü her zamankinden de kırmızıydı. Kıvırcık altın rengi saçları sanki hiç taranmamış gibiydi.

"Tamam," dedim, yaşlar dökülmesin diye gözlerimi kocaman açarak. "Peki, beni kovuyor musun?"

"Hayır, hayır," dedi, daha da öfkelenmiş görünüyordu. "Seni kaybetmek istemiyorum!" Omuzlarımdan tutup beni

sarstı. Öylece durup çakır gözleriyle bana derin derin baktı, ondan bana doğru akan bir ateş dalgasının varlığını hissedebiliyordum. Temas özrümün etkinliğini hızlandırır, dokunduğum kişinin düşüncelerini duymamı zorunlu kılar. Uzun bir süre gözlerine baktım ve sonra kendime gelip geriye doğru sıçradım ve Sam'in elleri iki yana düştü.

Ürkek bir halde dönüp depodan dışarı çıktım.

Birkaç endişe verici gerçeğin farkına varmıştım. Sam beni istiyordu ve ben de onun düşüncelerini diğer insanlarınki kadar kolayca duyamıyordum. Hisleri hakkında edindiğim bilgi birtakım sezgi dalgalarından ibaretti ama düşüncelerini okuyamamıştım. Yazılı bir faks almak yerine duygu yüzüğüne[2] bakmak gibi bir şeydi.

Peki ya edindiğim diğer bilgiyle ilgili ne yapacaktım?

Kesinlikle hiçbir şey.

Daha önce Sam'e yatılabilecek bir erkek gözüyle hiç bakmamıştım. En azından benim için yatılabilecek bir adam değildi. Bunun da birden çok nedeni vardı. En basiti ben hiç kimseye bu gözle bakmazdım. Bunun nedeni hormonlarımın olmayışı değildi. Ah, Tanrım, benim de hormonlarım var ama devamlı bastırılıyorlar çünkü seks benim için tam bir felakettir. Seks partnerinizin düşüncelerini duyabil-

2 ÇN: 1960'larda çok popüler olan mistik bir taki. Tenin ısısına göre renk değiştiren ve insanların duygularını gösterdiğine inanılan bir yüzük.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

diğinizi hayal edebiliyor musunuz? "Tanrım, şu benim büyüklüğüne bak... poposu biraz iri mi bu kızın?.. keşke biraz sağa kaysa da... neden ne istediğimi anlayıp birazcık..." Ne demek istediğimi anlıyorsunuz. İnanın bana bu insanın kanını donduruyor. Ve seks esnasında düşünceleri dışarıda tutmak da mümkün değil.

Diğer bir neden de Sam'i patronum olarak çok sevmem ve işimden de çok memnun olmamdı. İşim beni faal tutuyor ve para kazanmamı sağlıyordu. Büyükannemin korktuğu gibi bir münzevi olmamı da engelliyordu. Bir ofis işi benim için çok zor olurdu. Üniversite okumam zaten mümkün değildi çünkü okulu bitirmek için gereken odaklanmayı sağlamam imkânsızdı. Beni tüketir bitirirdi.

Şimdi sadece bana doğru aktığını hissettiğim arzu dalgası üzerinde uzun uzun düşünmek istiyordum. Aslında sözlü bir teklifte bulunmuş ya da beni depo zeminine yatırmış falan değildi. Onun duygularını hisseden bendim ve eğer istersem onları görmezlikten de gelebilirdim. Buradaki nezaket hoşuma gitmişti, yeteneğimin sınırlarını biliyormuşçasına Sam'in bana bilerek dokunup dokunmadığını merak ediyordum.

Onunla yalnız kalmamaya özen göstermeye başlamıştım ama itiraf etmeliyim ki o gece beni oldukça sarsmıştı.

SONRAKİ İKİ GECE daha iyiydi. Eski, sakin ilişkimize geri döndük. Rahatlamıştım ve hayal kırıklığına uğramıştım. Ayrıca Maudette'in öldürülmesi Merlotte'ta işlerin patlamasına yol açınca yorgunluktan ayaklarına karasular indi. Bon Temps'te her türlü dedikodu ayyuka çıkmış durumdaydı. Shreveport haber ekibi de Maudette Picken'ın dehşet verici ölümüne yer ayırmıştı. Cenazeye katılmadım ama Büyükannem kilisenin tıklım tıklım olduğunu söyledi. Zavallı toparlak Maudette, ısırılmış kasıklarıyla ölüyken herkes için yaşarken olduğundan çok daha ilgi çekiciydi.

İki günlük tatilimi almak üzereydim ve vampir Bill'le temas kuramayacağımdan korkuyordum. Büyükannemin ricasını iletmek zorundaydım. Bara hiç gelmemişti ve bir daha hiç gelmeyeceğinden endişelenmeye başlamıştım.

Mack ve Denise de Merlotte'a gelmediler ama sağolsunlar Rene Lenier ve Hoyt Fortenberry benim hakkımda korkunç tehditler savurduklarını öğrenmemi sağlamıştı. Pek telaşa kapıldığımı söyleyemeyeceğim doğrusu. Sıçanlar gibi verimli ve dürüst bir yaşantıya ayak uyduracak kadar beyni olmayan binlercesi Amerika'nın otoyollarında ve otoparklarında kol geziyordu. Bana kalırsa onlar gibileri hiçbir zaman ayırt edilecek bir şey yapamaz, kalabalığın içinde öne çıkamazlardı. Böylece Rene'nin uyarılarına kulak asmadım.

Fakat tekrar tekrar söylemekten zevk aldığı da belliydi. Rene de Sam gibi ufak tefekti ama Sam kırmızıya çalan açık tenli ve sarışınken Rene esmerdi ve çalı gibi sık, gri çizgiler

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

düşmüş kara saçları vardı. Rene sık sık bir bira içip Arlene'i görmeye bara gelirdi. Çünkü kendisinin sık sık tekrar etmeyi sevdiği gibi Arlene onun en sevdiği eski karısıydı. Toplamda üç tane vardı. Hoyt Fortenberry ise Rene'den bile önemsiz biriydi. Ne esmer ne sarışındı, ne uzun ne de kısa... hep sevinçliymiş gibi görünür ve her zaman iyi bahşiş bırakırdı. Erkek kardeşim Jason'a bence hakettiğinden daha fazla değer verirdi.

Vampirin döndüğü gece Hoyt ile Rene'nin orada olmadığına sevinmiştim.

Yine aynı masaya oturmuştu.

Vampir tam karşıma oturmuş olduğundan üzerime biraz utangaçlık çökmüştü. Teninin neredeyse görünmez derecedeki o hafif parlaklığını unuttuğumu farkettim. Boyun ve ağız çizgisinin mükemmelliğini de abartmıştım.

"Ne arzu ederdiniz?" diye sordum.

Kafasını kaldırıp bana baktı. Gözlerindeki derinliği de unutmuşum. Ne gülümsedi ne de gözlerini kırptı. Çok durağandı. İkinci kez olarak onun sessizliğinde huzur bulmuştum. Zihnimi serbest bıraktığımda yüzümün de gevşediğini hissediyordum. Bu, masaj yaptırmak kadar huzur vericiydi (Sadece tahmin yürütüyorum.)

"Nesin sen?" diye sordu. Bunu ikinci kez bilmek istiyordu.

"Ben bir garsonum," dedim, yine özellikle anlamazlıktan gelerek. Yüzüme geri gelen gülümsemeyi hissediyordum. Küçücük huzurum kaybolup gitmişti.

"Kırmızı şarap," dedi, hayal kırıklığına uğramış gibi ama sesinden tam olarak ne hissettiğini çıkaramıyordum.

"Tabii ki," dedim. "Yapay kanın yarın kamyonla gelmesi gerek. Şey, işten sonra seninle konuşabilir miyiz? Senden bir iyilik istiyorum."

"Tabii ki, zaten sana borçluyum." Sesi hiç de bundan memnun olmuş gibi çıkmamıştı.

"İyilik benim için değil!" Kendimi savunuyordum. "Büyükannem için. Uyanık olursan, şey sanırım olursun, bir buçukta mesaim bitiyor, barın arka kapısında benimle buluşursan çok sevinirim." Basımla kapıyı gösterirken atkuyruğumun omuzlarımın arkasında zıpladığını hissettim. Gözleri saçlarımın hareketini izliyordu.

"Zevkle," dedi.

Büyükannemin bahsettiği o eski günlere özgü zarafeti mi sergilediğini yoksa gavet siradan, bilindik bir şekilde benimle dalga mı geçtiğini anlayamamıştım.

İçimden ona dil çıkarmak geldi ama bu isteğe direnip topuğumun üzerinde dönerek bara gittim. Ona şarabını getirdiğimde bana yüzde yirmi bahşiş verdi. Kısa bir süre sonra masasına tekrar baktığımda ortadan kaybolduğunu farkettim. Sözünü tutup tutmayacağını merak ediyordum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Arlene ve Dawn bir sebepten dolayı ben işimi bitirmeden önce çıkıp gittiler. Asıl sebep benim tarafımdaki tüm peçeteliklerin yarı yarıya boşalmış olmasıydı. Sam'in ofisindeki kilitli dolaptan cüzdanımı aldım. Çalışırken hep oraya bırakırdım. Patronuma veda ettim. Tuvaletteki sızıntıyı tamir ederken çıkardığı tangırtıları duyabiliyordum. Makyajıma ve saçıma bakmak için kadınlar tuvaletine girdim ve hemen çıktım.

Dışarı çıktığımda Sam'in otoparkın ışıklarını söndürmüş olduğunu farkettim. Sadece karavanının önündeki elektrik direğinde bulunan güvenlik ışığı açıktı ve çalışanların otoparkını aydınlatıyordu. Arlene ile Dawn, Sam'in karavanının önüne şimşir ağacından çitlerle bir avlu yapmış olmasını komik buluyorlar ve sürekli ne kadar düzgün durduğuyla ilgili göndermeler yaparak takılıyorlardı.

Bense çok tatlı buluyordum.

Her zamanki gibi Sam'in kamyoneti karavanının önünde park etmiş vaziyetteydi.

Uzandım ve iki tarafıma da göz attım. Bill ortalarda yoktu. Bu kadar hayal kırıklığına uğradığım için şaşırdım. İsteyerek yaptığı bir şey olmasa bile gerçekten ondan daha nazik olmasını beklerdim.

Sonra gülümseyerek bir ağaçtan atlayacağını ya da puf diye kırmızı çizgili siyah bir pelerinle burnumun dibinde ortaya çıkıvereceğini düşündüm. Ama hiçbir şey olmadı. Ben de arabama doğru yürüdüm.

Bir sürpriz olmasını umut ediyordum ama başıma gelen gibisini değil...

Mack Rattray arabamın arkasından fırlayıp çeneme yumruğu bastı. Gücünü hiç sakınmamıştı, bir çuval patates gibi çakıl zemine yığılıverdim. Hafifçe çığlık atmıştım ama düşüş nefesimi kestiği gibi yaralanmama da yol açmıştı. Yerde nefes alamadan sessizce ve çaresizce yatıyordum. Sonra Denise'i ve bana doğru savurduğu çizmesini gördüm. Bu bana Sıçanlar tarafından yerde tekmelenmeye başlamadan önce tostoparlak olup kendimi korumam için bir uyarı oldu.

Üzerime çöken acı ani, keskin ve merhametsizdi. İçgüdüsel olarak kollarımı yüzüme kapadım, darbelerin tamamını bacaklarıma, kollarıma ve sırtıma alıyordum.

İlk birkaç darbeyi yerken duracaklarından, tıslayarak tehditler savurduktan sonra çekip gideceklerinden emindim. Ancak asıl amaçlarının beni öldürmek olduğunu anladığım o anı çok iyi hatırlıyorum.

Orada öylece hiçbir şey yapmadan yatıp dayak yiyebilirdim ama durmayacak ve öldürülmeyecektim.

Yakınıma gelen ilk bacağı hayatım pahasına yakaladım ve tuttum. Isırmaya, en azından bir işaret bırakmaya çalışı-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yordum ama elimdeki kimin bacağı onun bile farkında değildim.

Sonra arkamda hayvani bir hırlama duydum. *Olamaz, yanlarında köpek getirmişler,* diye düşündüm. Hırlama kesinlikle düşmancaydı. Eğer tepki verebilecek bir durumda olsam eminim tüylerim diken diken olurdu.

Omurgama son bir tekme daha yedim ve darbeler durdu.

O son tekme bana korkunç bir şey yapmıştı. Nefesimde sanki ciğerlerimden gelen ıslak ve garip bir hışırtı vardı.

"Bu da nesi?" diye sordu Mack Rattray, sesi son derece korkmuş gibiydi.

Hırlamayı tekrar duydum, bu kez daha yakın, tam arkamdaydı. Sonra başka bir yönden gelen bir homurtu daha duydum. Denise sızlanmaya, Mack ise küfretmeye başlamıştı. Denise bacağını tamamen güçten düşen ellerimin arasından çekip kurtardı. Kollarım sanki istemdışı hareket ediyorlardı ve yere düştüler. Görüşüm bulutlanmıştı ama sağ kolumun kırılmış olduğunu görebiliyordum. Yüzüm de ıslaktı. Aldığım yaraları kontrole devam etmeye korktum.

Önce Mack sonra da Denise çığlık atmaya başladılar, etrafımda her türden hareketlilik sürerken ben kıpırdayamıyordum bile. Görebildiğim tek şey kırık kolum, parçalanmış dizlerim ve arabamın altındaki karanlıktı.

Bir süre sonra sessizlik çöktü. Arkamdaki köpek sızlandı. Soğuk bir burun kulağıma değdi ve ılık bir dil onu yalamaya başladı. Hayatımı kurtarmış olan köpeği sevmek için kolumu kaldırmaya çalıştım ama başaramadım. Kendi iç geçirişimi sanki çok uzaklardan duyuyormuşum gibi geldi.

Gerçeklerle yüzleşerek, "Ölüyorum," dedim. Bu durum bana gitgide daha gerçek gibi görünmeye başlıyordu. Sükûnete bürünen gecede tüm gürültü ve hareket kurbağa ve cırcır böcekleri tarafından yapılıyormuş gibi görünürken benim cılız sesim bile karanlığı bölüp yine onun içinde yitip gitti. Garip... ama kısa bir süre sonra iki kişinin sesini duydum.

Sonra kanlı kot pantolonlar içindeki bir çift diz, görüş alanıma girdi. Vampir Bill eğilince yüzünü görme fırsatı buldum. Ağzının kenarında kan vardı ve beyaz kurt dişleri alt dudağının üzerinde parlıyordu. Ona gülümsemeye çalıştım ama yüzüm işlevsizdi.

"Seni kaldıracağım," dedi Bill. Sesi çok sakindi.

"O zaman kesin ölürüm," diye fısıldadım.

Dikkatle bana baktı. "Henüz değil," dedi kısa bir değerlendirmeden sonra. Garip bir şekilde onun sözleri kendimi daha iyi hissetmemi sağlamıştı, o uzun yaşam süresi boyunca kim bilir ne kadar çok yaralanma görmüş olmalıydı.

"Biraz canın yanacak," diyerek beni uyardı.

Canımı yakmayacak bir şeyi hayal bile edemiyordum zaten.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Daha korkmama vakit bile kalmadan elleri altıma doğru kaydı. Çığlık attım ama çok zayıftı.

"Çabuk," dedi bir ses, ivedilikle.

"Ormana girip gözlerden uzak bir yer bulacağız," dedi Bill, bedenimi sanki hiç ağırlığı yokmuşçasına taşırken.

Niyeti beni o gözlerden uzak yere gömmek miydi acaba? Tam da beni Sıçanlardan kurtardıktan sonra. Aslında neredeyse umrumda bile değildi.

Koruluğun karanlığında beni çam iğnelerinden bir örtünün üzerine bıraktığında çok da rahatlamış değildim. Uzaktaki otoparkın ışıklarını görüyordum. Saçlarımın arasında beni kaşındıran kanı hissedebiliyordum, kırık kolumdaki ağrıyı ve tüm çürüklerimdeki ıstırabı da... ama beni asıl endişelendiren hissetmediklerimdi.

Bacaklarımı hissetmiyordum.

Karnım ağır ve dolu gibiydi. Aniden iki kelime davetsiz birer misafir gibi zihnime girdi: 'İç kanama.'

"Dediklerimi yapmazsan öleceksin," dedi Bill.

"Üzgünüm, vampir olmak istemiyorum," dedim. Sesim zayıf ve titrekti.

"Hayır, olman gerekmiyor," dedi, daha kibar bir şekilde. "İyileşeceksin, hem de çabucak. Tedavin bende. Ama senin de gönüllü olman gerek."

"O zaman hemen başla çünkü ben gidiyorum," diye fısıldadım. Üzerime çöken griliği hissedebiliyordum.

Zihnimin küçük bir kısmı hâlâ dış dünyadan sinyaller alabiliyordu. Bill'in sanki canı yanmış gibi homurdandığını duydum. Sonra ağzıma bir şey bastırıldı.

"İç," dedi Bill.

Dilimi çıkarmaya çalıştım ve başardım. Bill kanıyordu ve kanının yarasından ağzıma daha rahat akması için bileğini sıkıyordu. Öğürdüm ama yaşamak istiyordum, kendimi yutmaya zorladım. Yuttum... tekrar tekrar.

Aniden kanın tadı çok güzel gelmeye başladı, tuzlu... hayatın kaynağı gibi... kırık kolum yerinden kalktı ve elim vampirin bileğini kavradı. Her yudumda kendimi daha iyi hissetmeye başladım ve bir dakika içinde uyuyakaldım.

Uyandığımda hâlâ ormandaydım ve yerde yatıyordum. Yanımda uzanan birisi vardı. Bu o vampirdi. Parlayışını görebiliyordum. Dili başımın üzerinde geziniyordu. Kafamdaki yarayı yalıyordu. Bu kadarını ondan esirgeyemezdim.

"Diğer insanlardan farklı mı tadım?" diye sordum.

"Evet," dedi, kalın bir sesle. "Nesin sen?"

Bunu üçüncü kez soruyordu. Büyükannem her zaman bana üçün sihirli sayı olduğunu söylerdi.

"Hey, ölmemişim," dedim. Birden iyi olup olmadığımı kontrol etmem gerektiği geldi aklıma. Kırık olan kolumu salladım. Zayıftı ama düşüp kalmıyordu. Bacaklarımı da hissediyordum, onları da salladım. Derin derin nefes almayı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

denedim ve sonuçta hissettiğim hafif ağrı beni mutlu etti. Doğrulmaya uğraştım. Çok zorlandım ama imkânsız değildi. Çocukken geçirdiğim zatürreden sonraki ilk günüm gibiydi. Zayıftım ama huzurluydum. Korkunç bir şeyden kurtulduğumun farkındaydım.

Ben doğrulmadan önce Bill kollarını dolayıp beni kendine çekti. Bir ağaca yaslanmıştı. Başımı göğsüne dayamış, kucağına otururken kendimi çok rahat hissettim.

"Sorduğun soruya gelirsek, ben bir telepatım," dedim. "İnsanların düşüncelerini duyabiliyorum."

"Benimkini bile mi?" Sesinde sadece merak vardı.

"Hayır. Bu yüzden senden bu kadar hoşlanıyorum zaten," dedim, pembe bir mutluluk denizinde yüzerken. Düşüncelerimi gizlemek için çaba göstermeye tenezzül etmiyordum.

Vampirin kahkahasının göğsündeki titreşimini hissettim. Sanki uzun zamandır gülmüyormuş gibi paslı bir kahkahaydı.

"Seni hiç duymuyorum," diye sayıkladım, sesim bir rüyada gibi çıkıyordu. "Bunun ne kadar huzurlu bir şey olduğunu tahmin bile edemezsin. Bir ömür boyu süren vıdı vıdıdan sonra hiçbir şey duymamak..."

"Erkeklerle birlikte olmayı nasıl başarıyorsun? Senin yaşındaki erkeklerin aklındaki tek şey seni nasıl yatağa atacaklarıdır."

"Şey, aslında... başaramıyorum ve doğrusunu söylemek gerekirse gerçekte her yaştaki erkeğin aklındaki tek şey kadınları nasıl yatağa atacakları. Ben kimseyle birlikte olmuyorum. Herkes benim deli olduğumu sanıyor çünkü gerçeği söyleyemem. Gerçek ise şu: Evet deliyim ama her yerde duyduğum bu düşünceler yüzünden delirdim. Barda çalışmaya başladıktan sonra birkaç kez beni tanımayan erkeklerle çıktım. Ne var ki değişen bir şey olmadı. Saçını boyayıp boyamadığını, poponun güzel olmadığını ya da göğüslerinin neye benzediğini düşündüğünü duyduğun bir adamla ne rahatlayabiliyor ne de ileri gidebiliyorsun."

Aniden karşımdaki bu varlığa özelimden ne kadar çok şey anlattığımı farkederek irkildim.

"Affedersin," dedim. "Kendi sorunlarımla seni sıkmak istemem. Beni Sıçanlardan kurtardığın için teşekkür ederim."

"Sana saldıracak fırsatı bulmaları benim suçumdu," dedi. Sesinin derinliklerindeki kabaran öfkeyi hissedebiliyordum. "Eğer zamanında gelecek nezaketi gösterebilseydim bu olay hiç gerçekleşmeyecekti. Yani sana kendi kanımdan bir parça borçluydum, seni iyileştirmeye mecburdum."

"Öldüler mi?" Gıcırtılı sesimden dolayı utanmıştım.

"Ah, evet."

Yutkundum. Dünyanın Sıçanlardan kurtulduğu gerçeğini inkâr edemezdim fakat onun yüzüne bakmak zorunday-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

dım. Bir katilin kucağında oturduğumu görmezden gelemedim. Yine de orada, onun kolları arasında oturmaktan da memnundum.

"Bunun beni endişelendirmesi gerek ama hiç de öyle olmuyor," dedim. Ne diyeceğimi bilemiyordum. O paslı gülüşü yeniden hissettim.

"Sookie, bu gece neden benimle konuşmak istiyordun?"

Anımsamak için kendimi zorlamam gerekti. Bedenime verilen hasardan mucizevi bir biçimde kurtulmuş da olsam zihnim hâlâ pusluydu.

"Büyükannem senin kaç yaşında olduğunu gerçekten çok merak ediyor," dedim, tereddüt ederek. Bu sorunun bir vampir için ne derece kişisel olduğunu bilmiyordum. Bahsi geçen vampir de o esnada bir kediyi sakinleştirir gibi sırtımı okşamaktaydı.

"1870 yılında vampir yapıldım, o zamanlar insan yaşıyla otuzumdaydım." Kafamı kaldırıp baktım, parıldayan yüzü ifadesiz, gözleriyse karanlık ormandaki simsiyah bir çukuru andırıyordu.

"Savaş'ta bulundun mu?"

"Evet."

"Sanırım çok öfkeleneceksin ama eğer Büyükanneme ve kulübündeki diğerlerine Savaş'tan ve aslında neye benzediğinden biraz bahsedersen çok mutlu olurlar."

"Kulüp mü?"

"Büyükannem Ünlü Ölmüşlerin Varisleri Kulübü'ne üyedir."

"Ünlü ölmüşler ha." Vampirin sesindeki duyguyu anlamak çok zordu ama en azından mutlu olmadığını söyleyebilirim.

"Dinle, onlara kurtçuklardan, hastalıklardan ve açlıktan falan sözetmesen de olur," dedim. "Savaş'la ilgili herkesin kafasında kendilerine ait bir görüntü var ve aptal insanlar değildirler, onlar da başka savaşları görmüştür. Bilmek istedikleri o zamanlar insanların nasıl yaşadığı, askeri üniformalar ve harekâtlar gibi şeylerdir."

"Temiz şeyler."

Derin bir nefes aldım. "Aynen öyle."

"Bunu yaparsam seni mutlu eder miyim?"

"Bunun ne önemi var ki? Büyükannem çok mutlu olur, sen de Bon Temps'te doğduğuna ve görünüşe göre bundan sonra da buralarda yaşamak istediğine göre senin toplumla ilişkilerin için de çok iyi olur."

"Sen mutlu olacak mısın?"

Aklını karıştırabileceğiniz türden bir erkek değildi. "Şey, evet."

"O halde, yapacağım."

"Büyükannem yemekten sonra gelmeni rica etmeni istedi," dedim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gürültülü ama bu kez daha derinden gelen kahkahasını tekrar duydum.

"Artık onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum. Bir akşam seni arayabilir miyim?"

"Ah, tabii ki. Yarın akşam iki günlük tatilimden önceki son gecem, yani perşembe gecesi çok uygun." Saatime bakmak için kolumu kaldırdım. Çalışıyordu ama camı kurumuş kanla kaplanmıştı. "Ay, iğrenç," dedim, bir parmağımı ağzımda ıslatıp saati tükürüğümle temizledikten sonra akreple yelkovan olan o küçük elleri görmek için ışık düğmesine bastım ve saatin geçliği karşısında yutkundum.

"Of, çok geç. Eve gitmem gerek. Umarım Büyükannem uyumuştur."

"Gecenin bu kadar geç bir vaktine kadar tek başına dışarıda kaldığın için oldukça endişelenmiş olmalı." Sesi kınar gibiydi. Maudette'i düşünüyor olabilir miydi? Bir an için çok rahatsız oldum. Acaba Bill onu tanıyor muydu? Peki Maudette onu evine çağırmış mıydı? Ama bu fikri kafamdan attım, çünkü Maudette'in yaşamı ile ölümünün garip ve berbat doğası üzerinde durmayı reddediyordum. Bulduğum şu küçücük mutluluğun üzerine korkunun gölgesi düşsün istemiyordum.

"Bu benim işimin bir parçası," dedim kinayeli bir sesle. "Bu konuda yapacak bir şey yok. Zaten her zaman da geç çalışmıyorum. Ama çalışabildiğim zaman da çalışmam gerek."

"Neden?" Vampir ayağa kalkmam için bana destek olduktan sonra kendisi de kolayca doğruldu.

"Bahşişler daha iyi. İş ağır olduğu için de düşünmeye zaman yok."

"Fakat geceler daha tehlikelidir," dedi kınayan bir sesle.

Böyle konuşmamalıydı. "Büyükannem gibi konuşmaya başlamazsan sevinirim," dedim, hafifçe azarlayan bir ses tonuyla. Neredeyse otoparka gelmiştik.

"Ben senin Büyükannenden daha büyüğüm," diye hatırlattı. Bu, konuşmanın daha ileri gitmesini de engelledi.

Koruluktan çıktığımda öylece bakakaldım. Otopark sanki orada hiçbir şey olmamışçasına sakin ve dingindi. Çakılların üzerinde öldüresiye dövülmemişim ve Sıçanlar orada son nefeslerini vermemişler gibi...

Bardaki ve Sam'in karavanındaki ışıklar da sönmüştü.

Çakıllık ıslaktı ama kanlı değildi.

Cüzdanımsa arabamın kaputunun üzerinde duruyordu.

"Peki köpeğe ne oldu?" diye sordum.

Kurtarıcıma bakmak için döndüm.

Ama orada değildi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

2

ERTESİ SABAH HİÇ de şaşırtıcı olmayan bir şekilde çok geç uyandım. Ben eve vardığımda Büyükannemin uyuduğunu gördüğümde rahatlamıştım ve onu rahatsız etmeden yatağına girdim.

TELEFON ÇALDIĞINDA BEN mutfak masasında kahve içiyordum. Büyükannemse kileri temizliyordu. Büyükannem poposunu her zamanki sohbet tüneği olan tezgahın yanındaki tabureye yerleştirdikten sonra telefonu eline aldı.

"*Al*lo," dedi. Bilemediğim sebepten dolayı telefonu açtığında sesi hep sıkkın olurdu, sanki dünyada beklediği son şey telefonun çalmasıymış gibi... Aslında çok iyi biliyordum ki gerçek hiç de öyle değildi.

"Merhaba, Everlee. Hayır, burada oturmuş Sookie'yle sohbet ediyorum, yeni kalktı da. Hayır, bugünkü haberleri

duymadım. Hayır, henüz kimse beni aramadı. Ne? Ne kasırgası? Dün gece hava açıktı. Four Tracks Corner'da mı? Öyle mi? Hayır, bilmiyorum! Gerçekten mi? İkisi de mi? Hı hı, hım. Mike Spencer ne demiş?"

Mike Spencer bizim mahalli savcımızdı. İçimde bir ürperti oluşmaya başlamıştı. Kahvemi bitirip bir bardak daha koydum. İhtiyacım olacağını düşünüyordum.

Büyükannem bir dakika sonra telefonu kapattı. "Sookie, olanlara inanamayacaksın!"

İnanabileceğime dair bahse girebilirdim.

"Ne?" diye sordum, suçlu görünmemeye çalışarak.

"Dün gece hava ne kadar açık görünse de Four Tracks Corner'ı bir kasırga vurmuş! Açık arazideki kiralık karavanı ters çevirmiş. İçindeki çift bir şekilde kaçamamış ve karavanın altında ezilmişler, cılkları çıkmış. Mike hayatında böyle bir şey görmediğini söylüyormuş."

"Cesetleri otopsiye göndermiş mi?"

"Stella'ya bakılırsa ölüm sebepleri yeterince açıkmış. Karavan yan dönmüş, arabaları da neredeyse karavanın tepesindeymiş ayrıca etraftaki ağaçlar da sökülüp atılmış."

"Tanrım," diye fısıldadım, bu sahneyi kurmak için gereken kuvveti hayal ediyordum.

"Tatlım, dün gece şu arkadaşın olan vampirin gelip gelmediğini bana söylemedin."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Büyükannemin aklındakini anlayana kadar suçluluktan soğuk terler dökü yordum ki farkettim: Konuyu değiştirmeye çalışıyordu. Her gün bana Bill'i görüp görmediğimi soruyordu ve artık şimdi ona 'evet,' diyebilirdim. Ama bu içimi pek de rahatlatmamıştı.

Bu haber karşısında sevinçten etekleri tutuştu. Sanki yemeğe Prens Charles'ı bekliyormuş gibi mutfakta koşturup durmaya başladı.

"Yarın gece. Saat kaçta geliyor?" diye sordu.

"Hava kararduktan sonra. En fazla bu kadarını söyleyebilirim."

"Artık havalar geç kararıyor, yani erken gelemeyecek." Büyükannem düşünüyordu. "Güzel, yeni yemiş ve çoktan toparlanmış oluruz. Ayrıca evi toparlamak için de bütün bir günümüz olacak. İddiasına varım salondaki halıyı bir yıldır temizlememişimdir."

"Büyükanne, bütün gün toprağın içinde uyuyan birinden sözediyoruz, eminim halıya dikkat bile etmeyecektir."

"Olsun, bunu onun için değil, kendim için yapıyorum, gururlanayım birazcık." Büyükannemin bu söylediğine cevap vermem mümkün değildi. "Ayrıca, buraya bakın, küçük hanım, nerede uyuduğunu nereden biliyorsun onun, sen?"

"İyi bir soru, Büyükanne. Bilmiyorum. Ama ışıktan uzak durması ve güvende olması gerek, tahminim bu yönde."

Kısa bir süre sonra farkettim ki Büyükannemin eviyle gurur duyma çılgınlığına dalmasını hiç kimse engelleyemezdi. Ben işe gitmek için hazırlanırken o bir halı temizleyicisi kiraladı ve işe girişti.

Merlotte'a giderken yolu biraz uzatıp Four Tracks Corner'dan dolaştım. Bölgede insan yerleşimi başladığından beri orası bir dört yol ağzı olmuştu. Şimdilerde trafik işaretleri ve kaldırım çizgisiyle artık bu durum resmileşti. Eskiler burasının iki avcı patikasının kesiştiği yer olduğunu söylerler. Er ya da geç yolun kenarları çiftlik tarzı evler ve alışveriş merkezleriyle dolacaktı ama şimdilik koruculuk ve avcılık hâlâ iyi gidiyordu. Tabii Jason'a göre.

Beni engelleyen hiçbir şey yoktu ve ben de tekerlek izleriyle dolu patikadan geçip Rattray'lerin karavanının durduğu yere doğru ilerledim. Arabamı durdurup rüzgârlıktan dışarı baktığımda dehşete düştüm. Küçücük ve eski püskü karavan asıl durduğu yerin üç metre uzağına düşmüştü. Rattray'lerin çarpık kırmızı arabaları da akordeon gibi olmuş seyyar evlerinin bir ucundaydı. Arazinin her tarafına enkaz ve çalılar saçılmıştı, patikanın arka tarafındaki korulukta buradan gelip geçmiş büyük bir kuvvetin izleri vardı. Dallar kırılmış, bir çam ağacının tepesi neredeyse kopmuş kıymık kadar bir sırçanın ucunda sallanıyordu. Tepelerdeki dallarda giysiler hatta bir kızartma tavası bile vardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yavaşça dışarı çıkıp etrafıma bakındım. Hasar akıl almaz boyutlardaydı. Özellikle de sebebinin bir kasırga olmadığını biliyorsanız. Rattray'lerin ölümlerini açıklamak için bu sahneyi hazırlayan vampir Bill'di.

Eski püskü bir jip, derin tekerlek izlerinin arasından hoplaya zıplaya gelip önümde durdu.

"İşte, Sookie Stackhouse!" dedi Mike Spencer. "Burada ne arıyorsun, kızım? İşe gitmen gerekmiyor mu?"

"Evet, efendim. Sıç... Rattray'leri tanırdım da... Bu korkunç bir şey." Bu söylediğimin her manaya çekilebileceğinin farkındaydım. O zaman Şerifin de Mike'la beraber olduğunu gördüm.

"Doğru, korkunç bir şey. Evet, ben de duydum," dedi Şerif Bud Dearborn jipten inerken. "Sen ve Mack, Denise çiftinin arasında geçen hafta Merlotte'un otoparkında geçenlerin rövanşı henüz yapılmamıştı."

İki adam bana doğru döndüklerinde içime bir yerlere... ki sanırım karaciğerimin civarlarına, bir soğukluk hissi çöktü.

Mike Spencer, Bon Temps'teki iki cenazeevinden birinin yöneticisiydi. Mike, eğer gömülmek isterseniz, Spencer ve Oğulları Cenazeevi'nin sizi gömmekten mutlu olacağını her fırsatta söylerdi. Ama nedense onlar tarafından gömülmek isteyen kişiler hep beyazlar olurdu. Aynı şekilde siyahlar görünüşe göre hep Tatlı Uyku tarafından gömülmeyi tercih ediyorlardı. Mike iri, orta yaşlı, saçı ve bıyığı açık çay rengi olan bir adamdı. Kovboy çizmelerine ve ipli kravatlara düşkünlüğü olmasına rağmen onları Spencer ve Oğulları Cenazeevi için görev başındayken giyemezdi, ama şu an giyiyordu.

İyi bir insan olmasıyla bilinen Şerif Dearborn ise Mike'tan daha yaşlı olsa da grileşmiş gür saçlarından ağır çizmelerine kadar ondan daha formda ve sıkı bir adamdı. İçeriye doğru göçmüş bir suratı ve fıldır fıldır dönen kahverengi gözleri vardı. Eskiden babamın iyi arkadaşıydı.

"Evet, efendim, kısa süre önce aramızda bir anlaşmazlık olduğu doğru," dedim, dürüstçe ve en uysal sesimle.

"Bana anlatmaya ne dersin?" Şerif bir Marlboro çıkarıp sade, metal bir çakmakla yaktı.

Ve ben bir hata yaptım. Ona söylemem gerekiyordu. Deli olduğum zaten düşünülüyordu . Ne var ki Bud Dearborn'a içimi dökmek için kesinlikle hiçbir sebep göremedim. Sağduyu dışında hiçbir sebep.

"Nedenmiş o?" diye sordum.

Küçük kahverengi gözleri birdenbire keskinleşti ve aramızdaki o sevimli hava kayboluverdi.

"Sookie," dedi, sanki dünyanın en kötü şeyini yapmışım gibi kınayıcı bir sesle. Bir dakika için kulaklarıma inanamadım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bunu yapan ben değilim," dedim, elimi karşımızdaki enkaza doğru savurarak.

"Hayır, değilsin ama farketmez. Seninle kavga etmekten bir hafta sonra ölüyorlar ve ben de bazı sorular sormam gerektiğini hissediyorum."

Şerifi süzerken bir yandan da kararımı yeniden gözden geçiriyordum. Söyleseydim kendimi iyi hissederdim ama kendimi iyi hissetmenin buna değmeyeceğine karar verdim. Basit biri olarak bilinmenin oldukça işe yarar olduğuna iyiden iyiye inanmaya başlıyordum.

Eğitimsiz, dünyayı da tanımayan biri olabilirdim ama aptal ya da kitap okumayan biri de değildim.

"Şey, bir arkadaşımın canını yakıyorlardı," diye itiraf ettim ayakkabılarıma bakarak.

"Bu arkadaşın Compton'ların eski evinde yaşayan şu vampir olabilir mi?" Mike Spencer ve Bud Dearborn birbirlerine baktılar.

"Evet, efendim." Bill'in yaşadığı yeri öğrendiğimde şaşırmıştım ama onlar bunu farketmediler. Yıllar boyu bilmemem gereken şeyleri öğrenip durduğumdan yüz ifademi iyi kontrol edebilmek gibi bir beceri geliştirmiştim. Compton'ların eski evi tarlalardan sonra, yolun bizim evin de bulunduğu tarafındaki büyük evdi. Evlerimizin arasında sadece koruluk ve mezarlık vardı. *Bill için ne kadar da uygun,* diye düşündüm ve gülümsedim.

"Sookie Stackhouse, Büyükannen senin o vampirle arkadaşlık etmeni onaylıyor mu?" dedi Spencer, düşüncesizce.

"Bu konuda onunla görüşmekte serbestsiniz," dedim, hainçe. Benimle yeterince ilgilenmediğini iddia eden birine Büyükannemin vereceği cevabı duymak için sabırsızlanıyordum doğrusu. "Rattray'ler Bill'in kanını çekmeye çalışıyorlardı."

"Yani vampir Rattray'ler tarafından kurutulacakken sen ortaya çıkıp onları engelledin ha?" diye araya girdi Şerif.

"Evet." Kendinden emin görünmeye çalışıyordum.

"Vampir kurutmak yasadışıdır, doğru," dedi alay edercesine.

"Sana saldırmamış olan bir vampiri öldürmek de cinayet değil midir?" diye sordum.

Gerçi o sırada saf rolünü biraz ileri götürmüştüm.

"Öyle olduğunu sen de çok iyi biliyorsun. Gerçi bu kanunu koyanlarla aynı fikirde olmasam da kanun kanundur ve benim görevim de onu korumaktır," dedi Şerif, katı bir sesle.

"Yani vampir intikam tehdidi falan savurmadan öylece yoluna mı gitti? Onların ölmelerini falan bile dilemeden, öyle mi?" Mike Spencer aptal gibi davranıyordu.

"Aynen öyle." İkisine de gülümsedikten sonra saatime göz attım. Üzerindeki kanı anımsadım, kan benim kanımdı,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Rattray'lerin akıttığı kan. Kan izlerinin arasından saate bakıp,

"Affedersiniz, işe gitmem gerekiyor," dedim. "Hoşçakalın, Bay Spencer, Şerif."

"Güle güle, Sookie," dedi Şerif Dearborn. Bana daha soracakları varmış ama lafı oraya nasıl getireceğini bilemiyormuş gibi bir hali vardı. Sahnenin onu tam olarak tatmin etmediğini söylemek zor değildi, ayrıca radarda bir kasırga falan görülmemiş olması da kuşkularını arttırıyordu. Her şeye rağmen karavan oradaydı. Araba, sökülmüş ağaçlar ve altlarında kalmış ölü Rattray'ler de oradaydı. Onları bir kasırganın öldürmüş olduğu dışında ne kanaate varılabilirdi ki? Eğer cesetler otopsiye gönderilirse bu şartlar altında ne gibi bir bilgiye ulaşılabileceğini merak ettim.

İnsan zihni şaşırtıcı bir şey. Şerif Dearborn da vampirlerin çok güçlü olduklarını biliyor olmalıydı. Ama ne kadar güçlü olduklarını hayal edemiyordu. Bir karavanı ters çevirip ezecek kadar mı güçlülerdi? Aslında Four Corners'da kasırga falan çıkmadığını çok iyi bilmeme rağmen ben bile bunu anlamakta zorlanıyordum.

Bütün bar ölüm haberiyle çalkalanıyordu. Mack ve Denise'in ölümleri Maudette cinayetini gölgede bırakmıştı. Birkaç kere Sam'le göz göze gelmiş ve geçen gece olanlarla ilgili ne bildiğini merak etmiştim. Bir şey görüp görmediğini sormaya korkuyordum. Geçen gece olanları henüz ben bile kendi vicdanıma anlatabilmiş değildim, sadece hayatta kaldığım için minnettardım ve bunları düşünmeyi sonraya bırakmıştım.

Daha önce içki taşırken bu kadar çok gülümsememiştim, bardakları bu kadar hızlı tazelememiş, siparişleri bu kadar mükemmel getirmemiştim. Çalı saçlı yaşlı Rene bile hızımı kesemedi, birkaç ahbabıyla birlikte oturan Hoyt'un masasına her gidişimde beni lafa tutmaya çalışmasına rağmen yavaşlamadım.

Rene bir süre deli Cajun[3] gibi davrandı ama Cajun aksanı sahteydi. Ailesi kültürlerini kaybetmişti. Evlendiği her kadın fakir ve çılgındı. Arlene'le ise henüz gençken ve çocuksuzken birlikte olmuşlardı. Arlene bana arada sırada onunlayken şimdi düşüncesi bile tüylerini ürperten şeyler yaptığını söylüyor. Arlene büyümüştü ama Rene aynıydı. Ne var ki Arlene'in hâlâ ondan hoşlanıyor olmasına şaşıyorum.

O gece barda olan herkes Bon Temps'teki sıradışı gelişmeler karşısında heyecanlıydı. Bir kadın öldürülmüştü ve cinayet hâlâ gizemini koruyordu. Oysa Bon Temps'te cinayetler her zaman kolayca çözümlenmiştir. Tabiatın garip gazabı sonucunda ölen bir de çift vardı. Başına gelen de iş-

3 ÇN: Kanada'nın Acadia bölgesinden Louisiana'ya yerleşen Fransız asıllı ve kendilerine göre aksanları olan bir göçmen topluluğu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

te bu heyecana bağlama eğilimindeydim. Burası mahalli bir bardır. Arada sırada uğrayan birkaç yabancı hariç rahatsız edici bir durumla pek karşılaşmıyordum. Ama o gece Rene ile Hoyt'a içki götürürken yan masadaki iri yapılı, geniş ve kırmızı yüzü olan sarışın bir adam elini şortumun paçasından yukarı doğru daldırdı.

Merlotte'ta böyle olaylara hoşgörüyle bakılmaz.

Elini çektiğini hissettiğim sırada tepsiyi adamın kafasına geçirmeyi düşünüyordum. Arkamda birinin durduğunu farkettim, döndüğümde Rene'le göz göze geldik. Kolunu aşağı doğru takip ettiğimde sarışının bileğinden tutmuş sıkmakta olduğunu gördüm. Sarışının yüzü kırmızı alacalı bir renge dönüşmekteydi.

"Bırak kolunu, arkadaşım!" diye itiraz etti. "Kötü bir amacım yoktu."

"Burada çalışanlara dokunamazsın. Bu bir kural." Rene kısa boylu ve ince yapılı olabilir ama buradaki herkes parasını şu iri oğlana değil ona yatırırdı.

"Tamam, tamam."

"Hanımefendiden özür dile."

"Deli Sookie'den mi?" Sesi inanamaz gibiydi. Belli ki daha önce de buraya gelmişti.

Rene elini feci sıkıyor olmalıydı ki sarışının gözlerine dolan yaşları görebiliyordum.

"Üzgünüm, Sookie, oldu mu?"

Elimden geldiği kadar asil bir tavırla başımı salladım. Rene adamın kolunu bıraktı ve aniden başparmağını kaldırıp kapıyı gösterdi. Sarışın kendisini neredeyse kapının dışına attı ve arkadaşı da onu izledi.

Müşteriler sohbetlerine döndükten sonra "Rene, bu durumla yalnız başa çıkmam gerekirdi," dedim, alçak sesle. Dedikodu değirmenine birkaç gün yetecek kadar tohum atmıştık. "Ama beni korumak için gelmeni takdir ediyorum."

"Kimsenin Arlene'nin arkadaşıyla uğraşmasına izin vermem," dedi Rene, olağan bir tonda. "Merlotte hoş bir yer ve hepimiz de öyle kalmasını istiyoruz. Ayrıca bazen bana Cindy'yi hatırlatıyorsun."

Cindy, Rene'nin kızıydı. Bir-iki yıl önce Baton Rogue'a taşınmıştı. Cindy de sarışın ve mavi gözlüydü ve bunlar dışında onunla aramda başka bir benzerlik de kuramıyordum. Fakat bunu söylemeyi uygun bulmadım. "Cindy'yle sık sık görüşüyor musunuz?" diye sordum. Hoyt ve masadaki diğer adam Shreveport Kaptanları'nın puan ve istatistiksel durumunu tartışıyorlardı.

"Arada sırada," dedi Rene, sanki daha sık görüşmek istermiş gibi kafasını iki yana sallayarak. "Bir hastane kafeteryasında çalışıyor."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Omzunu sıvazladıktan sonra, "İşe dönmem gerek," dedim.

Sıradaki siparişi almak için bara döndüğümde Sam kaşlarını kaldırarak bana baktı. Rene'nin araya girmesine ne kadar şaşırdığını göstermek için gözlerimi açtığımda o da insan davranışına akıl sır ermeyeceğini söylercesine omuz silkti.

Ancak daha fazla mendil almak için tezgahın arkasına geçtiğimde Sam'in acil durumlar için bulundurduğu beyzbol sopasını çıkarmış olduğunu gördüm.

ERTESİ GÜN BÜYÜKANNEM beni bütün gün meşgul etti. Toz aldı, elektrikli süpürgeyle her yeri temizledi ve ıslak zeminleri sildi, bense tuvaletleri temizledim. Elimde fırçayla klozetin içinde çalışırken vampirlerin tuvaleti kullanıp kullanmadıklarını merak ettim. Büyükannem elektrikli süpürgeyle kanepedeki kedi tüylerini bana aldırdı. Kültablalarını boşalttım. Tüm masaları cilaladım. Ve çamaşır makinesiyle kurutma makinelerini bile sildim.

Büyükannem beni üzerimi değiştirmeye zorladığında sanki bu gece vampir Bill'le benim bir randevumuz varmış gibi davrandığını farkettim. Kendimi biraz garip hissetmiştim. Bir, Büyükannem sosyal hayatımdan umudunu öylesine kesmişti ki bir vampirin bile benimle ilgilenmesini

önemsiyordu, iki, benim de içimde bu önermeyi destekleyen bazı hisler vardı, üç, acaba Bill tüm bunlardan ne çıkaracaktı ve dört, vampirler de insanlar gibi sevişiyor muydu?

Duş alıp makyajımı yaptıktan sonra bir elbise seçtim, çünkü eğer ben seçmezsem Büyükannemin benim için bir tane seçeceğini biliyordum. Her yerinde minicik papatyalar olan mavi renkli yünden yapılmış örgü bir elbiseydi. Büyükannemin zevkine göre biraz dar ve Jason'ın kız kardeşinin üzerinde görmek istemeyeceği kadar da kısaydı. İlk giydiğimde böyle söylemişti. Küçük, sarı, top şeklindeki küpelerimi taktım ve saçlarımı da yukarıdan geriye doğru muz şeklindeki bir tokayla gevşekçe tuttırdım.

Büyükannem bana anlamını çözmekte zorlandığım bir bakış fırlattı. Aslında sadece dinleyerek ne düşündüğünü anlayabilirdim ama birlikte yaşadığım insana bunu yapmam çok korkunç bir şey olurdu. Büyükannemin düşüncelerine kulak misafiri olmamak konusunda dikkatliydim. Kendisi de bir bluz ve etek giyiyordu. Ünlü Ölmüşlerin Varisleri toplantılarına ara sıra giydiği bir kıyafetti bu. Kiliseye giymek için uygun değildi ama günlük kullanım için mükemmeldi.

Geldiği sırada tam da unutmuş olduğumuz verandayı süpürmekle meşguldüm. Tam bir vampir girişi yaptı. Bir an için hiç kimse yoktu ama sonra orada bitiverdi. Merdivenlerin dibinde durmuş bana bakıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ben ona bakarak sırıttım. "Hiç korkmadım," dedim.

Biraz utanmış gibi görünüyordu. "Böyle birden ortaya çıkmam sadece bir alışkanlık," dedi. "Fazla gürültü çıkarmam."

Kapıyı açtım. "İçeri gel," ben onu davet ettim ve o da etrafına bakarak merdivenlerden çıktı.

"Burayı hatırlıyorum," dedi. "Fakat bu kadar büyük değildi."

"Bu evi hatırlıyor musun? Büyükannem buna bayılacak." Oturma odasına kadar eşlik ettim ve onu orada bırakıp Büyükannemi çağırmaya gittim.

Büyükannem tüm ağırbaşlılığıyla odaya geldi. Saç örgüsüne çok çaba sarfetmiş olduğunu ilk kez farkediyordum. Gür, beyaz saçları çok ayrıntılı bir örgü düzeniyle başının çevresine muntazam bir biçimde sarılmıştı. Ayrıca ruj bile sürmüştü.

Sosyal incelikler söz konusu olduğunda Bill'in de en az Büyükannem kadar usta olduğu ortaya çıktı. Birbirlerini kibarca selamlayıp teşekkür ettikten sonra Bill kanepeye geçti. Büyükannem de üç bardak şeftali çayının bulunduğu tepsiyi bıraktıktan sonra sallanan iskemleye oturarak benim Bill'in yanına oturmam gerektiğini açık seçik belli etmiş oldu. Durumu daha fazla açık etmeden bundan kurtulmak imkânsız olduğundan çaresizce gösterilen yere oturdum,

ama koltuğun en ucuna tüneyerek sanki her an kalkıp Bill'in o törensel buzlu çay bardağını tazeleyebilirmiş gibi bir pozisyon aldım.

Bill dudaklarını nazikçe camın köşesine değdirdikten sonra bardağı geri koydu. Büyükannem ve ben kendi çaylarımızdan kocaman, olgun kadınlara özgü yudumlar aldık.

Talihsiz bir açılış konusu seçen Büyükannem oldu. "Şu acayip kasırgayı duymuşsunuzdur."

"Lütfen anlatın," dedi Bill, sakin sesi ipek kadar pürüzsüzdü. Ona bakmaya cesaret edemiyor, ellerim önümde bağlı ve gözlerim de ellerime kenetli bir vaziyette oturuyordum.

Böylece Büyükannem o garip kasırgayı ve Suçanların ölümünü anlattı. Büyükannem her şeyin çok korkunç göründüğünü fakat meselenin hallolduğunu söylediğinde Bill'in biraz da olsa rahatladığını hissettim.

"Dün işe giderken oradan geçtim," dedim, gözlerimi kaldırmadan. "Yani karavanın yanından geçtim."

"Her şey görmeyi beklediğin gibi miydi?" dedi Bill. Sesindeki hissedilebilir tek duygu meraktı.

"Hayır," dedim. "Kesinlikle görmeyi beklediğim bir şey değildi. Gerçekten de... sarsıldım."

"Sookie, sen daha önce de kasırga enkazı gördün," dedi Büyükannem, şaşkın bir sesle.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ben konuyu değiştirdim. "Bill, gömleğini nereden aldın? Çok güzel." Altında haki renk bir Dockers pantolon, yeşil-kahverengi çizgili bir golf gömleği, cilalı mokasen ayakkabılar ve ince, kahverengi çorapları vardı.

"Dillard's'tan," dedi ve ben de onu bir süpermarketten alışveriş yaparken hayal etmeye çalıştım. Herhalde herkes dönüp bu parıldayan, güzel gözlü egzotik yaratığa dönüp bakıyor olmalıydı. Acaba aldıklarını ödeyecek parayı nereden buluyordu? Giysilerini nasıl yıkıyordu? Tabutuna çıplak mı giriyordu? Arabası var mıydı, yoksa istediği yere havada süzülerek gidebiliyor muydu?

Büyükannem, Bill'in alışveriş alışkanlıklarının olağanlığından memnun görünüyordu. Popüler inanışa göre onu ölmüş gibi gösteren bir virüsün kurbanı olmasına rağmen müstakbel talibimin oturma odasında bulunmasından ötürü duyduğu memnuniyet yeniden irkilmeme sebep oldu.

Büyükannem, Bill'i sorgulamaya koyuldu. Bill de ona nezaket ve açık yüreklilikle cevap veriyordu. Tamam, o çok kibar bir ölüydü.

"Aileniz buralardan mı?" diye sordu Büyükannem.

Bill de, "Babam, Compton'lardan, annemse Loudermilk'lerdendi," diye cevap verdi hiç bekletmeden. Oldukça rahatlamış görünüyordu. "Hâlâ bir sürü Loudermilk yaşıyor buralarda," dedi Büyükannem, mutlulukla. "Ama korkarım yaşlı Bay Jessie Compton geçen sene vefat etti."

"Biliyorum," dedi Bill, sakin bir sesle. "Geri dönüşümün nedeni de bu. Topraklar bana kaldı ve sizin insanlarınızın kültüründe benim gibilere karşı bir tavır değişikliği de olunca geri dönmeye karar verdim."

"Stackhouse'ları bilir miydiniz? Sookie uzun bir geçmişiniz olduğunu söylüyor." Büyükannemin burada lafı çok güzel bağladığını düşündüm ve gülümseyerek ellerime baktım.

"Jonas Stackhouse'ı hatırlıyorum," dedi Bill. Büyükannem çok sevinmişti. "Bon Temps henüz sınır yolundaki küçük bir delikken benim ailem buradaydı. Ben on altı yaşında genç bir adamken Jonas Stackhouse karısı ve dört çocuğuyla buraya taşınmıştı. Burası da onun yaptığı ev değil mi? En azından bir kısmı?"

Farkettim ki Bill düşünürken sesinde çok değişik bir ahenk oluyor, çok farklı bir kelime hazinesini kullanmaya başlıyordu. Geçtiğimiz asırda İngilizcesinin tonunun ve argosunun ne kadar değiştiğini merak ettim.

Tabii bu sırada Büyükannem soyağaçlarından oluşan bir cennet bahçesine düşmüş gibiydi. Kocasının büyük-büyük-büyük-büyük babası olan Jonas hakkında her şeyi bilmek istiyordu. "Köleleri var mıydı?" diye sordu.

"Hanımefendi, eğer yanlış hatırlamıyorsam bir evde bir de tarlada iki köleleri vardı. Evdeki köleleri orta yaşlı bir ka-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

dın, tarladaki ise Minas isimli çok iri genç bir adamdı. Fakat Stackhouse'lar tıpkı benim ailem gibi genelde kendi tarlalarını kendileri işlerlerdi."

"Ah, işte bu tam da bizim küçük topluluğumuzun duymak isteyeceği türden bir bilgi! Sookie size şeyden sözetti m?.." Büyükannem ve Bill kibarlıktan kırılan birkaç cümleden sonra Varislerin bir gece toplantısı için randevulaştılar.

"Şimdi Sookie ve bana izin verirseniz belki biraz yürürüz. Çok güzel bir akşam." Ve işte başlamıştı, kendisi kalkarken benim de elimi tutarak kalkmama yardımcı oldu. Elleri soğuk, sert ama pürüzsüzdü. Bill, Büyükannemden izin alıyor sayılmazdı ama tam olarak tersini de yapmıyordu.

"Siz ikiniz dışarı çıkın tabii," dedi Büyükannem, mutluluktan uçarcasına. "Benim ilgilenmem gereken bir sürü iş var. Bana bir ara anımsadığın tüm isimleri söylemelisiniz, siz henüz şeyken..." Büyükannem bu noktada kırıcı bir kelime etmemek için susup kaldı.

"Bir Bon Temps sakiniyken," diye sufle verdim.

"Tabii ki," dedi vampir, dudaklarının gerilişinden gülümsememeye çalıştığını farkedebiliyordum.

Sonra birden bir şekilde kapıya varmıştık. Bill'in beni havaya kaldırıp hızlıca hareket etmemi sağladığını anlamıştım. Samimi bir şekilde gülümsedim. Beklenmeyen şeyleri severim.

"Uzun sürmez," dedim, Büyükanneme. Çay bardaklarımızı toparlamakta olduğundan garip hareketlenmemizi de farkettiğini sanmıyordum.

"Ah, siz sakın beni düşünerek acele etmeyin," dedi. "Benim keyfim yerinde."

Dışarıda kurbağalar ve cırcır böcekleri doğanın gece konçertosuna başlamışlardı bile. Yeni biçilmiş çim ve yeni tomurcuklanan çiçek kokularıyla dolu avluya doğru yürürken Bill elimi tutmaya devam etti. Kedim Tina, okşanma talebiyle gölgelerin arasından çıkıp geldi ve ben de eğilip kafasını kaşıdım. Kedinin Bill'in bacaklarına sürtünmesine şaşırmıştım ve vampir de onu engellemek için hiçbir şey yapmadı.

"Bu hayvanı seviyor musun?" diye sordu, doğal bir sesle.

"Benim kedim o," dedim. "Adı Tina ve onu çok severim."

Bill hiçbir yorum yapmadan Tina'nın geldiği avlunun dışındaki karanlıkta kaybolmasını bekledi.

"Çimenlikteki iskemlede mi oturmak istersin, salıncakta mı, yoksa yürümeyi mi tercih edersin?" diye sordum, artık kendimi hostes gibi hissediyordum.

"Biraz yürüyelim, bacaklarımı açmam lazım."

Bu ifade beni şaşırtmıştı ama evlerimizin arasında kalan iki şeritli dar kasaba yolu boyunca yürümeye başladık.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Karavan olayı seni sarstı mı?"

Bunu nasıl söyleyeceğimi bilemedim.

"Kendimi çok... hımmm, kırılgan hissettim. Karavan aklıma geldikçe..."

"Güçlü olduğunu biliyor olman gerek."

Kafamı söylediklerini tarttığımı gösterircesine yana eğerken, "Evet, ama gücünün sınırlarını farkedememiştim," dedim. "Ya da hayal gücünün..."

"Yıllar içinde yaptıklarımızı saklamak konusunda maharet kazanırız."

"Yani, sanırım birçok kişiyi öldürmüşsündür."

"Öldürdüklerim oldu," dedi, sesinde kabullenmekten başka seçeneğim olmadığını ima eden bir tınlama vardı.

Ellerimi arkamda kavuşturdum. "Vampir olur olmaz bir açlık hissetmeye mi başladın? Nasıl oldu?"

Bu soruyu beklemiyordu. Yüzüme baktı. Artık karanlığın içinde olmamıza rağmen gözlerini hissedebiliyordum. Etrafımız sık ağaçlıktı. Adımlarımız çakıl taşlarının üzerinde çıtırdıyordu.

"Vampir oluşumun hikâyesi sana anlatmak için şimdilik uzun kaçar," dedi. "Ama, evet, gençken birkaç kez kazara can aldığım oldu. O zamanlar tekrar ne vakit beslenmem gerektiğini asla bilemiyordum. Anlıyor musun? Sürekli avlanırdık, doğal olarak sentetik kan diye bir şey ve bu kadar

çok insan da yoktu. Ben eskiden iyi biriydim... sağken... yani virüsü kapmadan önce demek istiyorum. Ben de bu konuda uygar davranmaya, kendimce kötü insanlardan beslenmeye çalıştım, asla çocuklara dokunmadım. En azından hayatım boyunca hiçbir çocuğun ölümünden mesul olmamayı başardım. Şimdi artık her şey çok farklı. Herhangi bir büyük şehirde nöbetçi bir kliniğe gidip yapay kan alabilirim ama o mide bulandırıcı bir şeydir. Ya da belki bir fahişeye para verip birkaç gün bana yetecek kanı emebilirim. Ya da birilerini etkileyebilirim, böylece sırf aşk için bana istediğim kadar kan verir, sonra da her şeyi unuturlar. Ayrıca artık eskisi kadar çok kana da ihtiyacım yok."

"Ya da kafası yaralanmış bir kız bulabilirsin," dedim.

"Ah, sen tatlıydın sadece. Ana yemek Rattray'lerdi." Artık bunu kabullenmeliydim.

"Dur," dedim, nefes nefese. "Bir dakika ver bana."

O da öyle yaptı. Bir milyon tane erkek olsa hiçbirisi o noktada konuşmadan beni bekleyemezdi. Zihnimi açtım, bütün savunmalarımı indirerek tamamen rahatladım. Sessizliğinin üzerime dalga dalga akmasına izin verdim. Orada gözlerimi kapayarak öylece durdum, sözlerle anlatılamayacak kadar derin olan bu huzuru içime çektim.

"Şimdi mutlu musun?" diye sordu, sanki anlayabilirmiş gibi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Evet," dedim fısıltı gibi çıkan sesimle. Bir ömür boyunca zihnimde başkalarının geveze düşüncelerini dinledikten sonra bu huzur bana karşımdaki yaratığın ne yapmış olduğunun hiçbir önemi olmadığını hissettirdi.

"Sen de bana iyi geliyorsun," dedi. Bu söz beni şaşırttı.

"O nasıl oluyor?" diye sordum, bir rüyadaymışçasına yavaşça.

"Korku yok, acele yok, suçlama yok. Seni olduğun yerde tutmak ya da ikna edebilmek için sihirli cazibemi kullanmak zorunda kalmadım."

"Sihirli cazibe mi?"

"Hipnotize etmek gibi bir şey," diye açıkladı. "Az ya da çok, tüm vampirler kullanır. Çünkü yapay kan icat edilene kadar beslenmek için ya insanları zararsız olduğumuza ya bizi aslında hiç görmediklerine ya da başka bir şey gördüklerine ikna etmemiz gerekiyordu."

"Benim üzerimde de işe yarar mı?"

"Tabii ki." Sesi şaşırmış gibiydi.

"Tamam, yap o zaman."

"Bana bak."

"Hava karanlık."

"Önemli değil. Yüzüme bak." Önüme geçti, ellerini hafifçe omzuma koydu ve bakışlarını gözlerime indirdi. Gözlerinin ve teninin o hafif parıltısını görebiliyordum. Ona bakarken birazdan tavuk gibi gıdaklayarak giysilerini çıkarıp çıkarmayacağını merak ettim.

Ama hiçbir şey olmadı. Sadece onunla birlikte olmanın verdiği hazza varan rahatlamayı hissediyordum.

"Üzerinde benim etkimi hissediyor musun?" diye sordu. Nefes nefese gibiydi.

"Hem de hiç, üzgünüm," dedim, alçakgönüllü bir sesle. "Sadece parladığını görebiliyorum."

"Onu da mı görüyorsun?" Onu tekrar şaşırtmıştım.

"Tabii. Herkes göremez mi?"

"Hayır. Bu çok garip, Sookie."

"Eğer öyle diyorsan. Havalandığını görebilir miyim peki?"

"Burada mı?" Bill'in sesi eğleniyor gibiydi.

"Evet, neden olmasın? Tabii bir sakıncası yoksa?"

"Yo, yok." Kollarımı bırakıp birden yükselmeye başladı.

Büyülenmişçesine sevinçle iç geçirdim. Karanlıkta yavaşça havalanırken ayışığının altında bir mermer gibi parlıyordu. Yarım metre kadar yükseldikten sonra öylece durdu. Aşağıya, bana baktı, gülümsüyormuş gibiydi.

"Hepiniz bunu yapabiliyor musunuz?" diye sordum.

"Sen şarkı söyleyebilir misin?"

"Hayır, hiç müzik kulağım yoktur."

"Bizler de öyle, hepimiz aynı yeteneklere sahip değiliz." Bill yavaşça aşağı indi ve ses çıkarmadan yere bastı. "İnsan-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ların birçoğu vampirlerden çekinir. Sen onlardan biri değil gibisin."

Omuz silktim. Ben kim oluyordum da sıradışı diye birinden çekinecektim. Bill bu hislerimi anlamış gibiydi çünkü biraz durduktan sonra yürümeye başladık ve "Bu senin için her zaman zor mu olmuştur?" diye sordu.

"Evet, her zaman." Başka bir şey söylemedim çünkü sızlanıyormuş gibi görünmek istemiyordum. "Ben küçükken her şey daha da kötüydü, zihnimi dışarıdan gelen düşüncelere karşı savunamadığım için durmadan duymamam gereken şeyleri duyuyordum ve her çocuğun yapacağı gibi duyduklarımı da tekrar edip duruyordum. Ailem ne yapacağını bilemez bir haldeydi. Özellikle de babamı çok utandırmıştım. Sonunda annem beni bir çocuk psikiyatrisine götürdü. Kadın benim ne olduğumu hemen anlamasına rağmen kabul edemedi ve annemle babamı çok bariz olan vücut dillerini okuduğuma ve hayal gücüm de çok geniş olduğu için insanların aklından geçenleri kolay tahmin ettiğime inandırmaya çalıştı. Ama benim insanların düşüncelerini duyuyor olduğumu öylece itiraf edemezdi çünkü bu, onun dünyasına hiç uygun değildi.

"Okulda da hiç başarılı olamadım çünkü etrafımda birkaç kişi bile varsa odaklanmakta çok zorlanıyordum. Sınavlarda daha kolay geçiyordu çünkü diğer çocuklar kendi kâ-

ğıtlarına odaklanmışken biraz kendime gelebiliyordum. Bazen ailem ödevlerimi yapmadığım ve tembellik ettiğim için başarısız olduğum düşüncesine kapılırlardı. Bazen de öğretmenlerim bende bir öğrenme bozukluğu olduğunu varsayardı. Geliştirdikleri teorileri duysan inanamazsın. Her iki ayda bir hem gözlerimi hem de kulaklarımı kontrol ettirmişimdir. Tanrım, beyin taraması gibiydi! Zavallı ailem benim sağlık giderlerimden usanmıştı. Ama işte ortadaki basit gerçeği bir türlü kabul edemediler. En azından yüksek sesle. Anlıyorsun değil mi?"

"Fakat içlerinde... aslında biliyorlardı."

"Evet, bir keresinde babam araba yedek parçası dükkânı açmak isteyen bir adamla ortak olup olmamak konusunda kararsızdı. Adam eve geldiğinde beni çağırıp onlarla oturmamı istedi ve adam gittikten sonra bana son derece garip bir şekilde bakarak 'Doğru mu söylüyor, Sookie?' diye sordu. Bu yaşadığım en garip olaydı."

"Kaç yaşındaydın?"

"Yedi yaşından küçük olmalıyım çünkü onlar öldüklerinde daha ikinci sınıftaydım."

"Nasıl oldu bu?"

"Sel baskını. Burnun batısındaki köprüde yakalandılar."

Bill yorum yapmadı. Hiç şüphesiz bugüne kadar yığınla ölüm görmüştü.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Adam yalan söylüyor muydu?" diye sordu, aradan geçen kısa bir sessizlikten sonra.

"Ah, evet. Babamın paralarını alıp kaçmayı tasarlıyordu."

"Bu bir yetenek, bir hediye."

"Hediye ya. Ne demezsin." Dudaklarımın kenarlarının aşağıya doğru çekildiğini hissedebiliyordum.

"Bu seni diğer insanlardan farklı kılıyor."

"Bunu sen mi söylüyorsun?" Bir süre sessizce yürüdük. "Yani, sen kendini insan olarak görüyor musun?"

"Uzun zamandır görmüyorum."

"Gerçekten ruhunu kaybettiğine inanıyor musun?" Katolik Kilisesi'nin vampirler hakkındaki iddiası böyleydi.

"Bunu bilmeme imkân yok," dedi Bill, neredeyse gündelik bir sesle. Bu konu üzerinde sık sık kafa yorduğu ve bu düşünceye aşina olduğu belliydi. " Şahsen ben öyle düşünmüyorum. İçimde zalim olmayan, kan dökmekten hoşlanmayan bir şeyler de var. Gerçi iki türlü de olabiliyorum."

"Bir virüs kapmış olman senin suçun değil ki."

Bill homurdandı. Bunu bile zarifçe yapmayı başarabiliyordu. "Vampirler var olduğu sürece bu konudaki çeşitli teoriler de hep var olmuştur. Belki doğru olan budur." Sonra bu söylediğinden dolayı üzülmüş gibi baktı. "Eğer insanı vampir yapan şey bir virüsse," dedi ve sanki aklına ilk gelen şeyi söylermiş gibi "o zaman bu çok seçici bir virüs," diye ekledi.

"İnsan nasıl vampir olur?" Aslında bu konuda yazılmış her şeyi okumuştum ama şimdi birinci ağızdan duymak istiyordum.

"Seni ya bir oturuşta ya da birkaç gün içinde tamamen kurutmam gerek. Ölümün sınırına kadar geldikten sonra sana kendi kanımı veririm. Kırk sekiz saat bir ölü gibi yatarsın ya da bazen bu süreç üç güne kadar uzayabilir, sonra da kalkar ve geceleri gezersin. Ve tabii ki açlığı da hissedersin."

'Açlık,' kelimesini telaffuz edişi tüylerimin ürpermesine neden oldu.

"Başka hiçbir yolu yok mu?"

"Diğer bazı vampirler ısırdıkları insanların günden güne değişip vampir de olabildiklerini söyler. Ama bunun için çok sık ve derin beslenme seansları gerekli, yine de aynı şartlar altında ezici bir çoğunluk sadece kansızlık çeker. Öte yandan da bazen araba kazası ya da aşırı dozda uyuşturucu alımı gibi bir sebepten dolayı ölmek üzere olan insanlar için bu süreç çok korkunç bir şekilde yanlış da işleyebiliyor."

Tüylerim ürpermişti. "Konuyu değiştirme zamanı. Compton arazisiyle ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Burada elimden geldiğince uzun bir süre yaşamayı düşünüyorum. Şehir şehir gezmekten sıkıldım. Ben köyde bü-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yüdüm. Artık yasal olarak var olabilme hakkım olduğuna göre yapay kan ya da bizim türümüz için çalışan fahişelere ulaşmak için Monroe, Shreveport ya da New Orleans'a gidebilirim. Burada kalmak istiyorum. En azından bunun mümkün olup olamayacağına bakacağım. Asırlardır gezip duruyorum."

"Ev ne durumda?"

"Oldukça kötü," diye itiraf etti. "Bir süredir temizlemeye çalışıyordum. Tabii bunu sadece geceleri yapabiliyorum. Ama bazı tamiratlar için işçi lazım. Marangozluk konusunda fena değilimdir ama elektrik hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

Tabii ki bilemezdi.

"Bana evin kablolarının baştan döşenmesi gerekiyormuş gibi geldi," diye devam ederken sesi dünyadaki herhangi bir kaygılı ev sahibinden farksızdı.

"Telefonun var mı?"

"Tabii ki." Şaşırmış gibiydi.

"O halde neden tamirci çağırmıyorsun?"

"Onlara geceleyin ulaşmak zor, ayrıca buluşup yapılacakları anlatmak için zaman bulmak daha da zor. Hem ne zaman arasam ya korkuyorlar ya da dalga geçtiğimi sanıyorlar." Yüzünü öteki tarafa çevirmiş de olsa Bill'in sesindeki bıkkınlık çok belirgindi.

Güldüm. "Eğer istersen onları ben arayabilirim," diye teklifte bulundum. "Beni tamirler. Her ne kadar herkes deli olduğumu düşünse de dürüst biri olduğumu bilirler."

"Bu büyük bir iyilik olurdu doğrusu," dedi Bill, bir anlık tereddütten sonra. "Ben onlarla buluşup yapılacak işi ve ücreti konuştuktan sonra gün boyu çalışabilirler."

"Gündüzleri dışarı çıkamamak ne büyük bir eksiklik aslında," dedim, düşüncesizce. Fakat bunu gerçekten daha önce hiç düşünmemiştim.

Bill'in sesi hissizdi. "Kesinlikle öyle."

"Saklandığın yeri saklamak zorunda olmak da öyle," diye saçmalamaya devam ettim.

Bill'in sessizliğindeki nezaketi farkedince özür diledim.

"Üzgünüm," dedim. Eğer hava bu kadar karanlık olmasaydı yüzümün kıpkırmızı olduğunu görebilirdi.

"Bir vampirin en sıkı sakladığı sırrı gündüzleri gizlendiği yerdir," dedi Bill, katı bir sesle.

"Özür dilerim."

"Kabul edilmiştir," dedi, kısa bir süre bekledikten sonra. Yolun kenarında sanki bir taksi bekliyormuşçasına iki yanımıza baktık. Artık koruluktan çıktığımız için ayışığının altında onu açıkça görebiliyordum. Tabii o da beni görebiliyordu ve baştan aşağı süzdü.

"Elbisen gözlerinin renginde."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Teşekkür ederim." Benim onu *bu kadar* açıkça göremediğim belliydi.

"Gerçi yeterli değil ama."

"Efendim?"

"Genç hanımların bu kadar az şey giymelerine alışmak pek de kolay olmuyor doğrusu."

"Buna alışmak için birkaç düzine yılın vardı," dedim, ukalaca. "Yapma, Bill! Elbiseler son kırk yıldır kısalıyor!"

"Ben uzun etekleri çok severdim," dedi, özlemli bir sesle. "Şu eteklikleri de çok severdim."

Kaba bir şekilde homurdandım.

"Senin hiç etekliğin var mı?" diye sordu.

"Şirin bir naylon kombinezon etekliğim var, hem de dantelli," dedim, sinirli bir sesle. "Eğer bir insan erkeği olsan iç çamaşırlarımdan bahsetmek için beni sıkıştırdığını düşünürdüm!"

Güldü. O derin ve paslı gülüşü beni derinden etkiliyordu. "Şu an altında mı, Sookie?"

Artık beni görebildiğinden emin olduğum için ona bir güzel dil çıkardım. Elbisemin eteğini kaldırıp kombinezonumun dantelini ve sonra biraz daha kaldırıp birkaç santim de tenimi gösterdim.

"Oldu mu?" diye sordum.

"Bacakların güzelmiş ama uzun etekleri yine de daha fazla seviyorum."

"İnatçı birisin," dedim.

"Karım da hep böyle söylerdi."

"Evliydin yani."

"Evet, otuzumda vampir oldum. Bir karım ve yaşayan beş çocuğum vardı. Kız kardeşim Sarah da bizimle yaşıyordu. Genç kocası savaşta ölmüştü."

"İçsavaş."

"Evet. Ben savaştan dönmeyi başaran şanslı azınlıktan biriydim. En azından o sıralar öyle düşünüyordum."

"Konfederasyon saflarında savaştın," dedim, düşünceli bir sesle. "Eğer üniforman hâlâ duruyorsa ve kulübe gelirken onu giyersen oradaki bayanlar sevinçten bayılır."

"Savaşın sonlarına doğru üzerimde üniforma diye bir şey kalmamıştı artık," dedi, katı bir sesle. "Üzerimizde paçavralarla açlık çekiyorduk." Bir an bana sanki kendine gelmek için silkiniyormuş gibi geldi. "Bir vampir olduktan sonra zaten artık benim için hiçbir anlamı kalmadı," dedi Bill, sesi yine soğuk ve mesafeli olmuştu.

"Yine seni üzecek bir konu açtım," dedim. "Affedersin. Neden bahsetmek isterdin?" Geri dönüp eve doğru yürümeye başladık.

"Bana hayatından sözet," dedi Bill. "Sabah uyanınca ne yaparsın?"

"Yataktan kalkarım. Sonra hemen güne başlarım. Kahvaltı ederim. Tost, bazen yulaf, bazen yumurta ve kahve,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

sonra dişlerimi fırçalarım, duş alıp giyinirim. Bazen bacaklarımı tıraş ederim, bilirsin. Eğer iş günüyse, işe giderim. Eğer akşama kadar eve dönemeyeceksem alışverişe giderim ya da Büyükannemi götürürüm. Bazen bir film kiralayıp onu izlerim ya da güneşlenirim. Hem bir de ben çok kitap okurum. Büyükannemin elinden hâlâ iş geldiği için de şanslıyım. Bulaşık ve çamaşırı o yıkar, ütüleme işini de o yapar, yemekleri de."

"Ya genç adamlar?"

"Sana bundan bahsetmiştim ya. İmkânsız."

"Peki, ne yapacaksın, Sookie?" diye sordu, nazik bir sesle.

"Yaşlanıp öleceğim." Sesim titremişti. Hassas noktalarıma dokunup duruyordu.

Bill uzanıp elimi tutunca şaşırıp kaldım. Şimdi ikimiz de hassas noktalara dokunup birbirimizi biraz kızdırdıktan sonra aramızdaki sıkıntılı hava dağılmış gibiydi. Sessiz gecede hafif bir meltem saçlarımı yüzümde uçuşturuyordu.

"Tokanı çıkarır mısın?" diye sordu Bill.

Çıkarmamam için bir neden yoktu. Elimi ondan geri alıp kafamdaki tokaya uzandım. Saçlarımı dağıtmak için kafamı salladım. Tokayı da Bill'in cebine koydum çünkü bende cep yoktu. Sanki dünyanın en normal şeyini yapar gibi parmaklarını saçlarımda gezdirmeye ve onları omuzlarıma dökmeye başladı.

Dokunmak yasak olmadığına göre ben de onun favorilerine dokundum. "Ne kadar uzunlar," diye bir gözlemde bulundum.

"O zamanların modası," dedi. "Şanslıymışım ki o sırada çoğu erkeğinki gibi bir sakalım yoktu, yoksa sonsuza kadar sakallı dolaşırdım."

"Hiç tıraş olmuyor musun?"

"Hayır, şanslıymışım ki henüz tıraş olmuştum." Saçlarıma hayran kalmış gibi bir hali vardı. "Ayışığında gümüş gibi görünüyorlar," dedi çok alçak bir sesle.

"E, peki, sen neler yaparsın?"

Karanlığın içinde yüzünden bir gülümseyişin gölgesinin geçtiğini gördüm.

"Okumayı ben de severim." Biraz düşündü. "Sinemayı severim... tüm gelişim sürecini takip ettim tabii. Sıradan yaşamları olan insanlarla arkadaşlık etmeyi severim. Bazen başka vampirlerle arkadaşlık etmeye çok ihtiyaç duyarım fakat çoğunun yaşantısı benimkinden çok farklıdır."

Bir süre sessizce yürüdük.

"Televizyonu sever misin?"

"Bazen," dedi, itiraf edercesine. "Bir süre Brezilya dizilerini kaydedip geceleri izledim. Belki de insan olmanın nasıl bir şey olduğunu unuttuğumu düşündüğüm zamanlarda ama o dizileri izledikçe insan olmayı unutmanın iyi bir şey

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

olduğunu düşünmeye başladığımdan bu alışkanlığı bırak-tım." Güldüm.

Evi saran aydınlığa doğru yürüdük. Bir yanım Büyükan-nemin verandada oturup bizi bekliyor olacağını düşünüyor-du ama orada değildi. Salon tek bir ampulün donuk ışığıy-la aydınlanıyordu. Büyükannemin Bill'e sanki beni ilk kez eve bırakan bir erkek arkadaşımmış gibi davranması beni çileden çıkarıyordu. Ama sonra ansızın beni öpüp öpmeye-ceği düşüncesi aklıma düştü. Uzun elbiselerle ilgili görüşle-ri göz önüne alındığında aslında bu biraz fazla kaçabilirdi. Ne var ki bir vampiri öpmek istemek her ne kadar aptalca görünse de o an dünyada daha çok istediğim başka hiçbir şey olmadığını farkettim.

Göğsümde bir sıkıntı hissettim. Bir yandan da reddedil-mişliğin vereceği acıyı duyumsadım. Sonra düşündüm ve 'Neden olmasın?' dedim.

Elini hafifçe çekerek onu durdurdum. Uzanıp dudakları-mı onun parıldayan yanağına dokundurdum. Kokusunu içi-me çektim, sıradan ama hafifçe tuzluydu. Ayrıca bir parfüm kokusu da vardı.

Titrediğini hissettim. Kafasını çevirdi ve dudakları be-nimkilere dokundu. Bir süre sonra kollarımı boynuna dola-dım. Öpücüğü derinleşti ve ben de dudaklarımı araladım. Daha önce kimse beni böyle öpmemişti. Devam ettikçe

sanki tüm dünya bu öpüşün içinde, benim ve vampirin du-daklarının arasında dönüyormuş gibi geliyordu. Nefesimin hızlandığını hissettim ve başka şeylerin de olmasını istedim.

Birden Bill geri çekildi. Sarsılmış görünüyordu ki bu be-ni sonsuz derecede memnun etti. "İyi geceler, Sookie," de-di, son bir kez saçımı okşayarak.

"İyi geceler, Bill," dedim. Benim sesim de oldukça titrek çıkmıştı. "Yarın elektrikçileri aramaya çalışırım. Cevaplarını da sana iletirim."

"Yarın gece evime gelir misin? Tabii gece vardiyan yoksa."

"Gelirim," dedim. Hâlâ kendimi toparlamaya çalışıyor-dum.

"O halde görüşürüz, Sookie. Teşekkürler." Arkasını dö-nüp koruluğa ve evine doğru yürümeye başladı. Karanlığa karıştığında ise tamamen görünmez olmuştu.

Kendimi toparlayıp yatmak için içeri girene kadar orada öylece bir aptal gibi dikildim.

Yakışık almayacak kadar uzun bir süre yatakta uyanık halde Bill'in o işi yapıp yapamayacağını düşünüp durdum. Ayrıca Bill'le bu konuda samimi bir şekilde konuşulabilece-ğinden de şüpheliydim zira bazen çok eski kafalı görünü-yordu. Ama bazen de herhangi bir erkek gibi oldukça sıra-dandı. Çok değil yine de oldukça sıradan.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yıllar sonra seks yapmak istediğim ilk yaratığın bir insan olmayışı bana aynı anda hem çok üzücü hem de harikulade gibi görünüyordu. Ancak telepatlık özelliği zaten seçeneklerimi sınırlıyordu. Sadece seks yapmış olmak için seks yapabilirdim elbette, bu kolaydı ama ben seks yapmaktan gerçek anlamda zevk alacağım zamana kadar beklemeyi tercih etmiştim.

Ya bu kadar yıl bekledikten sonra bu konuda yeteneksiz olduğumun farkına varsaydım? Ya de belki kendimi iyi hissetmeyecektim. Belki de tüm o kitaplar ve filmler olayı abartıyorlardı. Cinsel hayatını duymak istemediğimi bir türlü anlayamayan Arlene bile abartıyor olabilirdi.

Sonunda uyuyakalarak uzun ve karanlık rüyalara daldım.

Ertesi sabah, Büyükannemin Bill'le yaptığımız yürüyüş ve gelecek planları ile ilgili sorularıyla boğuşurken birkaç telefon görüşmesi yaptım. İki elektrikçi, bir tesisatçı ve birkaç tane de tamirci buldum. Gece ulaşılabilecek numaralarını aldığım gibi arayan Bill Compton olduğunda telefon şakası yapılmadığını anlamalarını da sağladım.

Sonunda işimi bitirmiş ve kızgın güneşin altında uzanmıştım ki Büyükannem elinde telefonla yanıma geldi.

"Arayan patronun," dedi. Büyükannem Sam'i zaten severdi ama Sam onu sevindirecek bir şey söylemiş olmalıydı ki Büyükannem bir Cheshire kedisi gibi gülümsüyordu.

"Selam, Sam," dedim, sanırım sesim çok da mutlu çıkmamıştı çünkü iş yerinde yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu anlamıştım.

"Dawn bugün gelmedi, tatlım," dedi.

"Ah... kahretsin," dedim, işe gitmek zorunda olduğumu bilerek. "Planlarım vardı, Sam," dedim ve bu bir ilkti. "Bana ne zaman ihtiyacın var?"

"Beşten dokuza kadar burada olabilir misin? Çok iyi olur."

"Sonra yine bir tam gün iznim olacak mı?"

"Başka bir gün Dawn'la gece vardiyanızı paylaşmaya ne dersin?"

Kaba bir şekilde homurdandım. Büyükannem de sert bir ifadeyle orada duruyordu, az sonra bir vaaz dinleyeceğimi biliyordum. "Of, tamam," dedim, kindar bir sesle. "Beşte görüşürüz."

"Teşekkürler, Sookie," dedi. "Sana güvenebileceğimi biliyordum."

Kendimi iyi hissetmeye çalıştım. Çok sıkıcı bir erdem gibiydi. Sookie'ye her zaman güvenebilirsiniz çünkü onun özel hayatı yoktur!

Tabii Bill'le dokuzdan sonra görüşmekte de bir sakınca yoktu, nasılsa bütün gece ayakta olacaktı.

İşteki saatlerim hiç bu denli yavaş geçmemişti. Zihin kalkanımı tutamıyordum, çünkü Bill'i düşünmekten kafamı ye-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

terince toparlayamıyordum. Ortalıkta fazla müşteri olmaması da iyiydi yoksa tonlarca istenmeyen düşünce kafama girebilirdi. Hal böyleyken bile Arlene'in âdetinin geciktiğini ve hamile kalmaktan endişelendiğini öğrendim ve kendime hâkim olamayıp ona sarıldım. Önce bir şeyler ararcasına yüzüme baktı ve sonra da kıpkırmızı oldu.

"Zihnimi mi okudun, Sookie?" diye sordu, uyarırcasına. Arlene başka bir açıklama getirmeye ya da beni yeteneğim yüzünden bir ucube gibi görmeye çalışmadan olduğum gibi kabul eden az sayıda insandan biriydi. Ayrıca yine de bundan pek sık ya da olağan bir şekilde bahsetmediğini de farketmiştim.

"Üzgünüm isteyerek olmadı," dedim. "Bugün kafamı toparlayamıyorum."

"Peki, o zaman. Ama şu andan itibaren uzak dur." Ve alev rengi buklelerini yanaklarının üzerinde zıplatarak parmağını tehditkârca yüzüme salladı.

Ağlamak üzereydim. "Üzgünüm," diye tekrar ettim ve kendimi toparlamak ve gözyaşlarımı engelleyebilmek için depoya gittim.

Kapının arkamdan açıldığını duydum.

"Sana üzgün olduğumu söyledim Arlene!" diye bağırdım. Yalnız kalmak istiyordum. Arlene bazen telepatiyle psişik yetenekleri birbirine karıştırırdı. Bana gerçekten hamile

olup olmadığını soracağından korkuyordum. Evde yapılan hamilelik testlerinden alsa daha iyi olurdu.

"Sookie." Bu Sam'di. Omzuma elini koyup beni kendine doğru döndürdü. "Sorun nedir?"

Sesi nazikti ve bu benim gözlerimi daha da yaşarttı.

"Bu kadar nazik olma yoksa ağlayacağım," dedim.

Kahkaha attı ama küçük bir kahkahaydı. Kolunu bana doladı.

"Sorun nedir?" Vazgeçip gidecek gibi değildi.

"Şey, ben..." dedim ve sessiz kaldım. Daha önce sorunum hakkında kimseyle açık açık konuşmamıştım. Bon Temps'teki herkes benim neden böylesine garip olduğum yönündeki dedikoduları bilirdi ama hiç kimse onların hiç bitmeyen, sonsuz zihinsel gevezeliklerini istesem de istemesem de ömrüm boyunca dinlemeye mahkûm olduğumun farkında değildi.

"Seni üzen bir şey mi duydun?" Sesi dingin ve gerçekçiydi. Parmağıyla alnımın ortasına dokundu, amacı düşüncelerı 'duyabildiğimi' biliyor olduğunu göstermekti.

"Evet."

"Elinde değil, değil mi?"

"Hayır."

"Bundan nefret ediyorsun doğru mu, tatlım?"

"Ah, evet."

"O zaman bu senin suçun sayılmaz, öyle değil mi?"

"Dinlememeye çalışıyorum ama zihinsel kalkanımı her zaman tutamıyorum." Engelleyemediğim bir damla yaşım yanağımdan süzülüp gittiğini hissediyordum.

"Böyle mi yapıyorsun? Kalkanını nasıl tutuyorsun Sookie?"

Sinir krizi geçiren birini idare ediyormuş gibi değildi, gerçekten ilgili görünüyordu. Kafamı kaldırıp oldukça yakınımda duran gözlerine baktım. Sam'in o gösterişli, parlak mavi gözlerine.

"Ben sadece... bu kabiliyete sahip değilsen açıklaman çok zor. Kendi beynim ve diğer insanlarınkiler arasına bir çit çekiyorum... yo yo bir çit değil... sanki iki çelik plakayı kapatmak gibi."

"Ve o plakaları devamlı kapalı tutmak için çaba mı sarfediyorsun?"

"Evet ve çok sıkı bir şekilde odaklanmak gerekiyor. Durmaksızın dikkatimin bir kısmını oraya vermek gibi bir şey. Beynimin yarısı o çelik levhaları kapalı tutmaya çalışırken diğer yarısı da mesela siparişleri alıyor olabilir, mantıklı konuşmalar yapabilmek için geriye çok fazla bir şey kalmıyor." Bu konuyla ilgili sadece konuşabilmek bile bana harika bir rahatlama yaşatmıştı.

"Kelimeleri mi duyuyorsun yoksa edindiğin şey sadece izlenimler mi?"

"Kimi dinlediğime göre değişiyor. Ve tabii onların durumlarına göre. Eğer dinlediğim kişi sarhoşsa ya da gerçekten rahatsızsa aldığım şeyler sadece bazı dağınık resimler, izlenimler ve yönelimler oluyor, eğer kişi ayık ve aklı başındaysa o zaman kelimeler duyuyor ve net resimler görüyorum."

"Vampir onu duyamadığını söylüyor."

Bill ile Sam'in benim hakkımda konuştuklarını bilmek kendimi çok garip hissetmeme neden oldu. "Bu doğru," diye itiraf ettim.

"Bu senin için rahatlatıcı bir şey mi?"

"Ah, evet," dedim, kalpten ve samimi bir şekilde.

"Beni duyabiliyor musun, Sookie?"

"Bunu denemek istemiyorum!" dedim hızla. Deponun kapısına doğru ilerledim ve tokmağı elime aldığımda durup şortumun cebinden bir mendil çıkararak yanağıma düşen gözyaşını sildim. "Eğer senin zihnini okursam işi bırakmak zorunda kalırım, Sam! Burada olmayı seviyorum, seni de öyle."

"Bir ara bunu denemelisin, Sookie," dedi, sıradan bir şeymiş gibi cebindeki jilet uçlu kutu açacağını çıkarıp bir viski kutusunun kapağını yırtarken. "Benim için de endişelenme. Sen istediğin sürece buradaki işin devam edecek."

Sonra Jason'ın tuz döktüğü bir masayı siliyordum. Buraya erkenden gelip hamburger ve patates kızartması yiyip iki de bira içmişti.

O sırada Sam'in teklifini kafamda evirip çevirmekteydim. Onu dinlemeyi bugün deneyemezdim. Beni bekliyordu. Başka şeyler yapmasını ve meşgul olmasını bekleyecektim. İçeriye sızıp gizlice dinleyecektim, beni davet eden oydu ve bu hayatımda ilk kez oluyordu.

Davet edilmek hoşuma gitmiş gibiydi.

Makyajımı tazeleyip saçlarımı fırçaladım. Saçlarımı açık bıraktım, Bill'in hoşuna gidiyor gibiydi. Zaten bütün akşam sıkıntı verici bir örgüyle gezmiştim. Gitme zamanı gelince Sam'in ofisindeki çekmeceden cüzdanımı alıp çıktım.

COMPTON'LARIN EVİ TIPKI Büyükanneminki gibi yoldan biraz daha gerideydi. Büyükanneminkine nazaran mahalli yola daha yakındı ve onunkinin aksine mezarlığı görüyordu. Bunun sebebi... en azından bir sebebi Compton'ların evinin biraz daha yüksekte olmasıydı. Küçük bir tepenin üzerinde ve iki katlıydı. Büyükanneminkinde ise üst katta iki ayrı yatak odası ve bir de tavan arası vardı yani daha ziyade bir buçuk katlı sayılırdı.

Compton ailesinin evleri bir zamanlar çok güzeldi. Hatta şimdi bile karanlıkta belli bir zarafeti vardır. Ama günışığı altında sütunların soyulduğunu ve ahşap dış kaplamanın eğildiğini görebilirdiniz ve tabii bahçe tam bir vahşi ormana dönüşmüştü. Louisiana'nın nemli sıcağında bakımsız bir

bahçenin hızla kontrolden çıkması çok olasıdır. Yaşlı Bay Compton bahçede çalışmak için kimseyi kiralamamıştı. Kendisi de bu işin altından kalkamayacak kadar zayıf düşünce bahçe öylece kalmıştı.

Otomobilimle evin yıllardır taze çakıl dökülmeyen daire şeklindeki araba yolunda yalpalayarak ilerledim ve ön kapıda durdum. Evin bütün ışıklarının yandığını farkettiğimde bu akşamın dünkü gibi olmayacağını da anlamıştım. Evin önünde park etmiş bir araba daha vardı. Mavi tepeli beyaz bir Lincoln Continental. Beyaz üstüne mavi bir çıkartmada "VAMPİRLER KÖTÜDÜR!" yazıyordu. Sarı kırmızı bir başkasında ise "KAN BAĞIŞINDA BULUNMAK İSTİYORSAN KORNA ÇAL!" diyordu. Saçma sapan plakasında ise "KÖPEK DİŞİ 1" yazıyordu.

Bill'in misafirleri vardı. Belki de eve gitsem daha iyi olurdu.

Ama davet edilmiştim ve bekleniyordum. Tereddüt içinde de olsa elimi kaldırıp kapıyı çaldım.

Kapı dişi bir vampir tarafından açıldı.

Deli gibi parlıyordu. Bir altmış boyunda ve siyahtı. Parlak bir tayt giymişti. Flamingo pembesi sporcu sutyeni, onunla uyum içinde baldırlarına kadar gelen bir çift çorap ve düğmelenmemiş bir erkek gömleği bu vampirin giysilerini oluşturuyordu.

Son derece ucuz ama erkek gözüyle bakıldığında da herhalde ağız sulandırıcı göründüğünü düşündüm.

"Hey, küçük insan pilici," dedi vampir, bir kedi gibi çıtırtılı sesiyle.

Birden tehlikede olduğumun farkına vardım. Bill bütün vampirlerin kendisi gibi olmadığı konusunda beni uyarıp durmuştu, ayrıca kendisinin bile bazen çok da iyi olamayabildiğini de eklemişti. Ve ben şu an karşımda duran yaratığın zihnini okuyamıyor ama sesindeki zalimliği hissedebiliyordum.

Belki de Bill'e bir şey yapmıştı. Belki de onun sevgilisiydi.

Tüm bunlar hızla aklımdan geçerken asla renk vermedim. Yüzümü kontrol etmek konusunda yılların deneyimine sahiptim. Savunmacı bir şekilde yüzüme yerleşen parlak gülümseyişim ve dikleşen omurgamla, "Selam! Bu gece uğrayıp Bill'e bir haber verecektim. Buralarda mı kendisi?" dedim, neşeyle.

Dişi vampir bana güldü. Bu alışık olmadığım bir şey değildi. Suratımdaki sırıtış biraz daha genişledi. Bu sevimli kemirgen tıpkı ısı yayan bir lamba gibi etrafına tehlike ışıyordu.

"Şu küçük insan hatun sana bir haber getirdiğini söylüyor, Bill!" diye bağırdı omzunun üzerinden. O küçük, ince, kahverengi, güzel omzunun...

Hiçbir rahatlama belirtisi göstermemeye çalıştım.

"Bu küçük şeyi görmek istiyor musun? Yoksa ona bir aşk ısırığı vereyim mi?"

Önce cesedimi çiğnersin, diye düşündüm, öfkeyle ama sonra farkettim ki zaten tam olarak da öyle olabilirdi.

Bill'in sesini duymadım ama vampir önümden çekildi ve ben de eski evin içine adım attım. Koşmanın hiçbir yararı olmazdı, bu vamp kadın daha beş adım atmadan beni alaşağı edebilirdi. Henüz Bill'i görmediğim için de onun iyi olup olmadığını bilmiyordum. Cesaretimi toparlayıp işlerin iyi gitmesini ummaktan başka çarem yoktu. Bu konuda oldukça iyiyimdir.

Ön taraftaki büyük oda insanlar ve mobilyalarla doluydu. Hayır, insanlar değil, sonra daha dikkatli bakınca farkettim ki iki insan ve iki tane daha tanımadığım vampir vardı.

Vampirlerin ikisi de beyazdı ve erkekti. Birinin saçı asker tıraşlıydı ve her yerinde görünür şekilde dövmeler vardı. Diğeri daha uzundu belki bir doksan boyundaydı ve gür, dalgalı saçları ile mükemmel bir vücut yapısı vardı.

İnsanlarsa aynı ölçüde etkileyici değillerdi. Kadın sarışın ve tıknazdı, otuz beş belki daha da fazlaydı. Yüzünde bir ton makyaj vardı. Eski bir postal kadar yıpranmış görünüyordu. Erkek olansa bambaşkaydı. Çok güzeldi, hayatımda gördüğüm en güzel erkekti. Yirmi bir yaşından büyük ola-

mazdı. Esmerdi, belki Latindi, kemik yapısı güzel, minyon bir tipti. Paçaları kesilmiş bir kottan başka bir şey yoktu üzerinde. Bir de yüzünde makyaj vardı. Hızlı hızlı yürürken bu kadarını görebilmiştim ama çekici bulduğum söylenemezdi.

Bill hareket edince onu gördüm. Evin arka tarafındaki oturma odasına giden koridorun gölgesinde duruyordu. Bu beklenmedik anda kendimi toparlamaya çalıştım ve ona baktım. Ama hiç de güven verici görünmüyordu, umutlarım suya düştü. Yüzü son derece durgundu, tamamen hissizdi. Bunu aklımdan geçirdiğime bile inanamıyordum ama o an düşüncelerine birazcık olsun kulak misafiri olmak istediğimi farkettim.

"İşte şimdi harika bir akşam geçirebiliriz," dedi uzun saçlı erkek vampir, Çok neşelenmiş gibiydi. "Bu küçük, senin arkadaşın mı, Bill? Ne kadar da taze."

Dilimin ucuna Jason'dan öğrendiğim birkaç sözcük geldi.

"Eğer Bill ve bana birkaç dakika izin verirseniz," dedim, gayet kibar bir şekilde, sanki son derece normal bir akşammış gibi. "Evin işleri için tamircileri ayarladım." Her ne kadar üzerimdeki şort, tişört ve Nike ayakkabılarım pek profesyonel bir his yaratmasa da sesimin elimden geldiğince mesafeli ve ciddi olmasına çalıştım. Güzel ve sıradan bir iş

gününde karşıma çıkan insanların benim için bir tehlike oluşturmadığını gösterebildiğimi umuyordum.

"Bill'in yapay kan diyeti yaptığını duyduk," dedi dövmeli vampir. "Herhalde yanlış duymuşuz, Diane."

Dişi vampir kafasını kaldırıp beni baştan aşağı uzun süre süzdü. "Emin değilim. Bana bakire gibi göründü."

Diane'in kızlık zarından sözettiğini hiç sanmıyordum.

Hiçbir şey olmamış gibi Bill'e doğru birkaç adım atarken işlerin kötüye gitmesi durumunda beni koruyacağını umdum, ama bundan pek de emin değildim. Konuşacağını ya da bana doğru hareketleneceğini umarak gülümsemeye devam ettim.

Sonra konuştu. "Sookie benimdir," dedi. Sesi öyle soğuk ve pürüzsüzdü ki eğer bir taş olsa suya düşünce tek bir dalga bile çıkarmazdı.

Kızgın bir şekilde ona baktım ama sesimi çıkarmayacak kadar aklım vardı.

"Bizim Bill'e yeterince şefkat gösteriyor musun bakalım?" diye sordu Diane.

"Sana ne, be?" dedim. Jason'ın tonlamasını kullanmış ve aynı anda da gülümsemiştim. Kolay öfkelendiğimi söylemiştim.

Sonra ani bir sessizlik oldu. Vampir ya da insan, odadaki herkes birden beni kolumdaki tüyleri sayacak kadar ya-

kından incelemeye başladı. Uzun boylu erkek vampir birden kahkahalara boğuldu ve diğerleri de onu takip etti. Onlar iki büklüm gülerken ben Bill'e birkaç adım daha yaklaştım. Kara gözleri üzerimdeydi ve gülmüyordu. Eminim o da o an benim istediğim şeyi istiyordu. Tam o an onun zihninden geçenleri duyabilmemi.

Eğer bir tehlike altındaysa bunu bilebilirdim. Tabii o tehlikedeyse ben de tehlikedeyim demektir.

"Komik bir gülümsemen var," dedi uzun boylu erkek vampir, düşünceli bir şekilde. Gülerken daha iyiydi.

"Ah, Malcolm," dedi Diane. "Zaten sen bütün insan kadınları komik bulursun."

Malcolm insan olan erkeği kendisine çekip uzun uzun öptü. İçim kalkmıştı. Bu tarz şeyler özel olmalıdır. "Bu doğru," dedi Malcolm, ufak tefek adamı hayal kırıklığına uğratarak geri çekilirken. "Ama bununla ilgili değişik bir şeyler hissediyorum. Belki zengin bir kan yapısı vardır."

"Ah," diye bağırdı sarışın kadın, çiçekleri solduracak kadar cırtlak bir sesle. "Bu sadece deli Sookie Stackhouse."

Kadına daha dikkatli baktım. Sonunda onca yıpranmışlığın ve birkaç kilo makyajın ardından hayal gücümün de yardımıyla onu tanıdım. Janella Lenox, Sam onu kovana kadar iki hafta Merlotte'ta çalışmıştı. Arlene bana onun Monroe'ya taşındığını söylemişti.

Dövmeleri olan erkek vampir kolunu ona dolayıp göğüslerini okşadı. Yüzümden kanımın çekildiğini hissedebiliyordum. İğrenmiştim. Sonra her şey daha da kötüleşti. Janella da en az vampir kadar terbiyesizleşerek ve elini onun kasıklarına koyarak masaj yapmaya başladı.

En azından vampirlerin seks yapabildiğini kesin olarak anlamış oldum.

Tabii o anda bu yeni bilginin beni o kadar da heyecanlandırdığını söyleyemem.

Malcolm beni izliyordu ve ben de hoşnutsuzluğumu açık bir şekilde gösterdim.

Bill'e dönerek "Ne kadar da masum," dedi, sesinde bir beklentiyle.

Bill "O bana ait," diye yineledi. Bu kez sesi biraz daha gergindi. Bir çıngıraklı yılan kadar tehditkârdı.

"Yapma Bill, bu küçük şeyi kullanarak her türlü ihtiyacını karşıladığını söyleme bana," dedi Diane. "Zayıf ve solgun görünüyorsun. Seninle yeterince ilgilenmiyor olmalı."

Bill'e bir adım daha yaklaştım.

Artık bu dişi vampirden nefret etmeye başlıyordum ki "İşte," dedi. "Liam'ın kadınından ya da Malcolm'ın tatlı oğlanından bir ısırık al."

Janella ona buna peşkeş çekilmeyi pek umursamış gibi gözükmüyor ve Liam'ın fermuarını indirmeye devam edi-

yordu ama Malcolm'ın güzel oğlanı isterik bir biçimde Bill'e yanaştı. Oğlan kollarını Bill'in boynuna doladığında, burnunu Bill'in boynuna sürdüğünde ve göğsünü Bill'in gömleğine yasladığında çenemi kırarcasına gülümsemeye devam ettim.

Vampirimin yüzündeki gerginlik çok korkunçtu. Köpek dişleri dışarı fırladı. İlk kez onları gerçek uzunluklarında görüyordum. Yapay kanın Bill'in ihtiyaçlarına tam olarak karşılık veremediği aşikârdı. Jerry, Bill'in boynunun alt tarafındaki bir noktayı yalamaya başladı. O sırada zihin kalkanımı korumak sandığımdan çok daha zor bir hale geldi. Zaten odadaki üç vampirin zihinlerini okuyamıyordum ve Janella da çok meşgul olduğundan geriye bir tek Jerry kalıyordu. Onu dinledim ve midem bulandı.

Bill, ihtirasla titreyerek dişlerini Jerry'nin boynuna daldırmak için eğilirken bağırdım: "Yapma! Onda Sino-virüs var!"

Bill sanki bir büyünün etkisinden çıkmış gibi kocaman açılmış gözleriyle Jerry'nin omzunun üzerinden bana bakıyordu. Nefes nefeseydi ama dişlerini içeri çekmişti. Bu duraklamadan faydalanıp birkaç adım daha attım. Artık Bill'le aramda bir metre vardı.

"Sino-AIDS," dedim.

Ağır uyuşturucu etkisi altında ya da alkolik kurbanların vampirleri bir süreliğine sersemlettiği hatta bazılarının bun-

dan hoşlandığı bile söylenir ama en ağır durumdaki bir AIDS hastası bile vampirleri hiç etkilemezdi. Diğer cinsel yolla bulaşan hastalıkların ya da insanları etkileyen diğer mikropların da onlar üzerinde hiçbir etkisi olmazdı.

Sino-AIDS hariç. Hatta o bile vampirleri AIDS'ın insanları sürüklediği kadar kesin bir ölüme sürüklememekte ancak vampiri bir ay kadar çok zayıf ve saldırı ya da kazıklanmalara açık duruma düşürmekteydi. Ve arada sırada bu virüsle enfekte olmuş bir insandan sürekli olarak beslenen vampirlerin kazıklanmadan öldüğü -ya da tekrar öldüğü mü demeliyim?- oluyordu. Hastalık Birleşik Devletler'de hâlâ ender olmasına karşın New Orleans gibi limanlardaki denizcilerin ya da şehirlerde eğlence arayan değişik milletlerden yolcuların sayesinde yayılma imkânı buluyordu.

Tüm vampirler birden donup kaldılar. Sanki Jerry ölümün kılık değiştirmiş haliydi. Aslında belki de onlar için öyleydi.

O güzel genç adam beni tamamen gafil avladı. Birden dönüp üzerime atladı. Vampir olmamasına rağmen güçlüydü, belli ki hastalığın erken aşamalarındaydı. Beni solumdaki duvara yapıştırdı. Bir eliyle gırtlağımı yakaladıktan sonra diğer yumruğunu da yüzüme vurmak üzere havaya kaldırdı. Ben kollarımla kendimi savunmaya çalışıyordum ki bir el Jerry'ninkini tuttu ve çocuk öylece kalakaldı.

"Kızın boğazını bırak," dedi Bill. Sesi öyle korkutucuydu ki ben bile ürperdim. Bu ürpertiler o kadar sıklaşmıştı ki kendimi bir daha asla güvende hissedemeyecekmişim gibi geliyordu. Ne var ki Jerry'nin parmakları gevşemeyince istemeden dudaklarımdan bir inilti döküldü. Gözlerimi yana çevirdiğimde Jerry'nin bembeyaz suratını gördüm. Onun elini tutan Bill'di ve Malcolm da bacaklarından yakalamıştı. Çocuk o kadar korkmuştu ki ondan istenen şeyin ne olduğunu anlayamamıştı.

Oda karışmaya başlamıştı. Gürültü ve karmaşa hüküm sürerken Jerry'nin zihni benimkinin duvarlarına çarpıyordu. Onu dışarıda tutamayacak kadar çaresizdim. Zihni ona virüsü geçiren sevgilisinin görüntüleriyle sislenmişti. Onu bir vampirin insafına terkeden sevgilisinin, Jerry'nin bir kıskançlık krizinde öldürdüğü sevgilisinin... Jerry, kendi ölümünün de vampirlerin elinden olduğunu düşündüğü için şimdiye kadar intikam amacıyla virüs bulaştırdığı vampirler ona yetmemişti. Jerry'nin omzunun üzerinden Diane'in gülümseyen yüzünü görebiliyordum.

O sırada Bill, Jerry'nin bileğini kırdı.

Jerry çığlık atıp yere düştü. Kan tekrar beynime akmaya başladığında bayılacak gibi oldum. Malcolm, Jerry'yi kaldırıp sanki kucağında bir halı varmışçasına sakin bir şekilde yürüyüp onu koltuğa götürdü. Ama Malcolm'ın yüzü aynı

derecede sakin değildi. Jerry'nin ölümü çabuk olursa şansı olacağını biliyordum.

Bill önüme geçip Jerry'nin yerini aldı. Biraz önce Jerry'nin bileğini kıran parmakları boynuma masaj yapmaya başladı. Dokunuşu Büyükannem kadar yumuşaktı. Sessiz kalmamı sağlamak için bir parmağını dudaklarıma koydu.

Sonra kolunu belime dolayıp diğer vampirlere döndü.

"Her şey çok eğlenceliydi," dedi Liam. Sesi sanki kanepede kasıklarına o samimi masaj yapılan kendisi değilmişçesine sakindi. Bütün olay boyunca yerinden bile kıpırdamaya tenezzül etmemişti. Hayal bile edemeyeceğim dövmeleri de gözler önündeydi artık. Midem kalkıyordu. "Ama sanırım arabaya binip Monroe'ya dönmemiz gerek. Uyandığında senin Jerry'le küçük bir konuşma yapmamız gerekiyor, değil mi Malcolm?"

Malcolm baygın haldeki Jerry omzunda olduğu halde başıyla onayladı. Diane hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu.

"Fakat arkadaşlar," diye itiraz etti, "pilicin bunu nasıl anladığını öğrenemedik henüz."

İki erkek vampir aynı anda bana baktılar. Liam'sa gayet olağan bir tavırla doruğa ulaşmak için birkaç saniye bekledi. Evet, vampirler de o işi yapabiliyordu. İç geçirdikten

sonra "Teşekkürler, Janella. Bu iyi bir soruydu, Malcolm. Her zamanki gibi Diane işi kısa kesmek istiyor." Üçü de bu sanki mükemmel bir şakaymış gibi kahkahalar attılar. Bense oldukça ürkütücü bulmuştum.

"Henüz konuşamıyorsun değil mi, tatlım?" diye sordu Bill. Bu sırada da sanki anlamamışım gibi omzumu sıktı.

Başımla onayladım.

"Ben konuşmasını sağlayabilirim," dedi Diane.

"Diane, yine unutuyorsun," dedi Bill, kibarca.

"Oh, evet, o sana ait," dedi Diane. Ama sesi ne korkmuş ne de ikna olmuş gibi değildi.

"Bu toplantıyı başka bir zamana ertelemeliyiz," dedi Bill, sesi ötekilere ya gitmeleri ya da kalıp onunla dövüşmeleri gerektiğini anlatıyordu.

Liam ayağa kalkıp pantolonunun fermuarını çekti ve insan kadınına eliyle bir işaret yaptı. "Dışarı, Janella, kovulduk." Gerindikçe kaslı kollarındaki dövmeler dalgalanıyordu. Janella sanki bir türlü ona doyamıyormuş gibi ellerini Liam'ın göğsünde gezdirdi. Liam karşısındaki sanki bir sinekmiş gibi eliyle kovdu. Janella içerlemiş görünüyordu ama ben olsam dehşete düşerdim. Janella bu muameleye alışkındı.

Malcolm, Jerry'yi kucağına alıp tek kelime etmeden ön kapıya doğru taşıdı. Eğer içtiği kandan virüsü almışsa bile

henüz hastalanmamıştı. Diane ise en sondan yürüyordu. Cüzdanını omzunun üzerinden sarkıtıp neşeli bir edayla arkasına baktı.

"O zaman bu iki aşk kuşunu yalnız bırakıyorum. Eğlenceliydi, tatlım," dedi hafif bir sesle ve kapıyı arkasından hızla kapattı.

Dışarıdan arabanın motor sesini duymamla bayılmam bir oldu.

Hayatımda hiç bayılmamıştım ve bir daha da olmamasını umdum, ama sanırım bu seferki mazeretim yeterliydi.

Bayginken Bill'in yanında çok zaman geçirmiştim. Bu çok önemli ve üzerinde uzun uzun durmam gereken bir şeydi ama o sıra zamanı değildi. Kendime geldiğimde gördüğüm ve işittiğim her şey tekrar üzerime geldi ve bu kez gerçekten öğürmeye başladım. Bill derhal kafamı kanepenin köşesinden aşağı eğdi. Ama yediklerimi içimde tutmayı başardım. Belki de bunun sebebi fazla bir şey yememiş olmamdır.

"Vampirler hep böyle midir?" diye fısıldadım. Gırtlağım hâlâ acıyordu ve Jerry'nin sıktığı yerler çürümüştü. "Korkunçtular."

"Evde olmadığını öğrenince seni bardan çıkmadan yakalamaya çalıştım," dedi Bill. Sesi bomboştu. "Ama çıkmıştın."

Hiçbir işe yaramayacağını bilmeme rağmen ağlamaya başladım. Jerry'nin o sırada ölmüş olduğunu biliyordum. Bu

konuda bir şeyler yapmalıydım fakat Bill'e virüs bulaştıracağını bile bile sessiz kalamazdım. Bu kısa macerada beni altüst eden o kadar çok şey olmuştu ki üzülmeye nereden başlayacağımı bile bilmiyordum. On beş dakika içinde hem kendi hayatım hem de Bill'in hayatı için (ya da varlığı diyelim) endişeye düşmüş, mahrem olması gereken cinsel eylemlere tanık olmuş, potansiyel erkek arkadaşımın kana olan açlığını görmüş ve hastalıklı bir oğlan tarafından boğularak öldürülmeye çok yaklaşmıştım.

Bir kez daha düşününce kendime ağlama izni verip gözyaşlarına boğuldum. Sonra doğrulup Bill'in verdiği mendille yüzümü sildim. Bir vampirin mendile ne ihtiyacı olabileceğini merak edişim gözyaşlarıyla ıslanmış da olsam normale dönüşümün ilk işaretiydi.

Bill beni kollarına alma duyarlılığını göstermişti. Yere oturdu ve ben yüzümü silerken nazikçe başka tarafa baktı.

Bill aniden dönerek "Vampir yuvalarında yaşayan vampirler sürekli birbirleriyle uğraştıkları için genelde gitgide zalimleşirler. Etraflarında devamlı kendileri gibi olanları gördükleri için insanlıktan ne kadar uzaklaştıklarını farketmeye fırsatları olmaz. Benim gibi yalnız yaşayan vampirlerse geçmişte kalmış insanlıklarını biraz daha iyi hatırlar."

Yumuşak sesini dinlerken açıklanamaz olanı açıklamak ister gibi düşünceli olduğunu farkettim.

"Sookie, bizim yaşantımız baştan çıkarmak ve çalmak üzerine kuruludur. Asırlardır bu böyle gelmiştir. Yapay kan ve insanlar arasına gönülsüzce kabul edilişimiz bunu bir gecede değiştiremez. On yıl geçse de değişmez. Diane, Liam ve Malcolm elli yıldır birlikteler."

"Ne kadar tatlı," dedim. Sesimde daha önce hiç duymadığım bir alaycılık vardı. "Altın evlilik yıldönümleri."

"Bunu unutabilir misin?" diye sordu Bill. Kocaman kara gözleri bana yaklaştı. Dudaklarıyla benimkiler arasında birkaç santim kalmıştı.

"Bilemiyorum." Kelimeler istemsizce akıyordu. "Biliyorsun, ben o işi yapıp yapamadığını bilmiyordum."

Kaşları havaya kalktı. "Hangi işi?"

"Şey..." dedim ve durdum. Bunu söylemenin hoş bir yolunu arıyordum. Bu gece hayatımda görmediğim kadar çok kabalığı bir arada görmüştüm ve buna bir yenisini de ben eklemek istemiyordum. "Ereksiyon... yani," dedim, gözlerine bakmadan.

"Şimdi biliyorsun işte." Sanki gülmemeye çalışıyor gibiydi. "Seks yapabiliriz ama çocuk sahibi olamayız. Diane'in bebek sahibi olamayacağını bilmek kendini daha iyi hissetmeni sağlamıyor mu?"

Birden sigortalarım attı. Gözlerimi kocaman açıp onun yüzüne diktim. "Sakın... bir... daha... bana... gülme."

"Ah, Sookie," dedi ve yanağını okşamak için elini kaldırdı.

Kaçıp elinden kurtuldum ve zorlukla ayağa kalktım. Bana yardım etmeye kalkışmaması iyi oldu, öylece yerde oturup ifadesiz bir yüzle beni izledi. Bill'in dişleri geri çekilmiş olmasına rağmen hâlâ açlık çektiğini biliyordum. Yazık.

Cüzdanım ön kapının yanında yerde duruyordu. Pek dengeli olmamakla beraber yine de yürüyebiliyordum. Cebimden elektrikçilerin listesini çıkarıp masaya koydum.

"Gitmem gerek."

Bill birden önüme çıktı. Yine o vampir numaralarından birini yapıyordu. "İyi geceler öpücüğü alabilir miyim?" diye sordu. Elleri ben istemediğim sürece bana dokunmayacağını gösterir bir şekilde yanlarına düşmüştü.

"Hayır," dedim, şiddetle. "Onları gördükten sonra buna katlanamam."

"Seni görmeye geleceğim."

"Evet, bakarız."

Kapıyı açmak için uzandığında bana dokunmak istediğini sanarak irkildim.

Topuklarımın üzerinde dönerek gözlerimde yaşlarla kaçarcasına arabama koştum. Yolumun çok kısa olmasına seviniyordum.

3

"TELEFON ÇALIYORDU. BAŞIMI yastığın altına gömdüm. Büyükannem nasılsa bakardı. Ne var ki rahatsız edici zil sesi ısrarla çalmaya devam edince Büyükannemin alışverişe ya da bahçeye çıktığını anladım. Sonra yatağın yanındaki masaya doğru sürünmeye başladım, istekli değildim ama çaresizdim. Akşamdan kalmanın (benimki alkolden değil duygusal çöküntüden kaynaklanıyordu) verdiği baş ağrısı ve pişmanlıkla titreyen elimi ahizeye uzattım.

"Evet?" Sesim pek de iyi çıkmamıştı. Boğazımı temizleyip yineledim. "Alo?"

"Sookie?"

"Hı-hı. Sam?"

"Evet, dinle tatlım, bana bir iyilik yapar mısın?"

"Ne?" Zaten bugün iş günümdü ve hem kendimin hem de Dawn'ın nöbetini tutmak istemiyordum.

"Dawn'a git ve ne yaptığına bir bak. Telefonuna cevap vermiyor ve işe de gelmedi. Kamyon şimdi geldi gidip adamlara malzemeyi nereye boşaltacaklarını söylemem gerekiyor."

"Şimdi mi? Şimdi mi gitmemi istiyorsun?" Eski yatağımı hiç bu kadar çok sevmemiştim.

"Gider misin?" ilk defa olarak bendeki bu alışılmadık ruh halini farketmiş gibi görünüyordu. Daha önce Sam'i hiç kırmamıştım.

"Sanırım giderim," dedim. Fikri bile kendimi baştan aşağı yorgun hissetmeme neden oluyordu. Dawn'ı çok seviyor sayılmazdım, o da bana âşık değildi. Zihnini okuyup bir şeyleri Jason'a söyleyerek ayrılmalarına neden olduğuma kendisini inandırmıştı. Jason'ın gönül işlerine kafa yoracak olsam ne uyumaya ne de yemek yemeye zamanım kalırdı.

Duş alıp sürünürcesine iş kıyafetlerimi giydim. Bütün enerjim gitmişti, tıpkı kapağı açılmış kola şişesi gibiydim. Kahvaltı edip dişlerimi fırçaladım ve nereye gideceğimi söylemek için Büyükannemi aramaya başladım. Bahçede, arka kapının yanındaki saksılara petunya dikiyordu. Bağırdım, tam olarak ne dediğimi anlamadığını biliyordum ama yine de el salladı. Büyükannemin duyma gücü her geçen hafta

biraz daha zayıflıyordu. Yetmiş sekiz yaşındaki biri için çok da garip sayılmazdı. Bu kadar güçlü ve sağlıklıyken bir de aklının da saat gibi çalışıyor olması yeterince harikaydı.

Sonra kabul ettiğim nahoş ayak işine giriştiğim sırada kendi evlatlarını yetiştirdikten çok sonra iki çocuğu daha büyütmenin Büyükannem için ne kadar zor olduğunu düşündüm. Oğlu, yani babam, ben yedi Jason da on yaşındayken ölmüştü. Ben yirmi üç yaşındayken Büyükannemin kızı Linda Hala da rahim kanserinden öldü. Linda'nın kızı Hadley ise Rattray'lerin düştüğü bataklıkta kaybolup gitti. Annesinin ölümünden haberi olup olmadığından bile emin değilim. Çok fazla kederimiz vardı ama Büyükannem her zaman bizim yerimize de metin davrandı.

Bon Temps'in en eski mahallelerinden birinde harabe şeklindeki birkaç apartman bloğundan oluşan Berry Sokağı'na geldiğimde üç küçük müstakil eve arabamın ön camından bir göz attım. Dawn da bunlardan birinde oturuyordu. Yeşil, küçük bir arabası vardı ve nispeten daha iyi durumdaki evlerden birinin önüne park edilmişti. Ben de onun arkasına çektim. Dawn daha şimdiden ön kapıya bir sepet begonya asmıştı. Ama kurumuş gibiydiler, kapıyı çaldım.

Bir-iki dakika bekledikten sonra tekrar çaldım.

"Sookie, yardıma ihtiyacın var mı?" Ses tanıdıktı. Arkamı döndüm ve sabah güneşine karşı elimi gözlerime siper et-

tim. Mahallenin geri kalanını dolduran küçük pencereli evlerin birinin önüne park ettiği kamyonetinin başında duran kişi Rene Lenier'di.

"Şey," diye söze başladım. Yardıma ihtiyacım olup olmadığından ve varsa da Rene'nin edebileceğinden emin değildim. "Dawn'ı gördün mü? Bugün işe gelmedi ve dün de hiç aramadı. Sam benden uğramamı istedi."

"Sam pis işlerini kendi yapsın," dedi Rene. Bu söz bende ters etki yaparak patronumu savunmamı sağladı.

"Kamyonun boşaltılması gerekiyor." Dönüp kapıyı vurdum. "Dawn," diye bağırdım. "Hadi, kapıyı aç." Beton verandaya baktım. İki gündür çamlar polenlerini dökmeye başlamıştı. Dawn'ın verandası sapsarıydı ve üzerinde benimkilerden başka da ayak izi yoktu. Kafa derim karıncalanmaya başladı.

Rene'nin o sırada kamyonetinin açık kapısının yanında, gitse mi kalsa mı emin olamadan kararsızca dikildiğini zorlukla farkettim.

Dawn'ın müstakil evi tek katlı ve oldukça küçüktü. Ayrıca komşu kapıyla arasında birkaç adım mesafe vardı. Garajdan sokağa çıkan küçük yol boştu ve perdeler açıktı. Dawn sanki kısa bir süre için komşusuna gitmiş gibiydi. Penceresine altın çiçeklerle süslü beyaz perdeler asacak kadar cüretliydi. Perdeler ince ve astarsızdı, ayrıca Dawn ucuz

alüminyum panjurları da indirmemişti. İçeri baktığımda salonun bitpazarından alınmış mobilyalarla dolu olduğunu gördüm. Üzerinde de kahve kupası ve yanında eğri büğrü bir iskemle olan masa ile duvara yaslanmış el işi bir Afgan kilimi vardı.

"Ben arka tarafa bakacağım," dedim, Rene'ye. O da sanki benden bir işaret almışçasına yolun karşısına geçmek için hareketlendi ve ben de verandadan çıktım. Çam polenleriyle sararmış çimlerin üzerinde yürüdüm. İşe gitmeden önce ayakkabılarımı temizlemem ve belki de çoraplarını değiştirmem gerekeceğini biliyordum. Çam polenleri zamanı her yer sapsarı olurdu. Arabalar, bitkiler, damlar, pencereler, kısacası her yer sarı bir pudrayla kaplanırdı. Yağmur birikintilerinin kenarlarında sarı sarı çamur birikirdi.

Dawn'ın banyo penceresi yüksek olduğu için içeriyi göremiyordum. Yatak odasına gelince, orasının da panjurlarını indirmişti ama tam olarak kapamamıştı. Aralıklardan içerisi görünüyordu. Dawn sırtüstü yatıyordu. Nevresimler etrafa dağıtılmıştı. Dawn'ın bacakları sonuna kadar açılmış, yüzü de şişmişti ve solgundu. Ayrıca ağzından dışarı sarkan dilinin üzerinde sinekler dolaşıyordu.

Arkamdan yaklaşan Rene'yi duyabiliyordum.

"Hemen gidip polis çağır," dedim.

"Neler diyorsun, Sookie? Onu görüyor musun?"

"Git de *polis çağır*!"

"Tamam, tamam!" Rene hızla arkasını dönüp gitti.

İçimdeki bir çeşit kadın mahremiyeti güdüsü Rene'nin Dawn'ı izni dışında o şekilde görmesine razı olmamıştı. Kaldı ki iş arkadaşım artık hiç kimseye hiçbir şey için izin verecek durumda değildi.

İçimde tekrar içeri bakmak için katlanılmaz bir istek büyüyordu. Çaresizce ilk seferinde yanlış görmüş olmayı umut ediyordum. Dawn'ın yan komşusu olan, belki bir buçuk metre ötedeki bir eve bakakaldım. Orada yaşayanların görünüşe göre vahşi bir biçimde işlenmiş olan cinayeti nasıl olup da duymadıklarını merak ettim.

Rene tekrar geldi. Kasılmış yüzünde derin bir endişe ama kahverengi gözlerinde de şüpheli bir parlaklık vardı.

"Sam'i de arar mısın?" diye sordum. Tek bir kelime etmeden arkasını dönüp gitti. Son derece iyiliksever davranıyordu. Dedikoduya olan tüm eğilimine rağmen ne zaman birilerinin yardıma ihtiyacı olduğunu görse elini uzatmaya çalışmıştır. Büyükannemin verandasına bir salıncak kurmaya çalışırken Jason'a yardım etmeye geldiğini anımsıyordum. Tabii o, bugünkünden çok farklı olan rastgele bir anı.

Yandaki müstakil ev Dawn'ınkinin aynısıydı yani bir-iki adım atmakla yatak odası penceresinin önüne gelmiş oluyordum. İçeride bir yüz belirdi ve pencere açıldı. Karmakarışık saçları olan bir kafa dışarı uzandı ve "Sookie Stackhouse, burada ne yapıyorsun?" diye sordu. kalın bir erkek sesi yavaşça. Bir dakika boyunca öylece kalakaldıktan sonra sonunda yüzüne odaklanabildim ve aşağıda duran yapılı, çıplak göğse bakmamaya çalıştım.

"JB?"

"Kim olacaktı?"

JB du Rone benim liseden arkadaşımdı. Aslında son çıktığım erkeklerden biriydi ve öyle tatlıydı ki zihnini okuyup okumamam onu hiç ilgilendirmezdi. Bugün bile JB'nin görünüşü beni etkiler. İnsanın hormonları benimkiler kadar uzun süredir baskı altında tutuluyorsa kontrolden çıkmaları o kadar da zor olmaz. JB'nin kaslı kollarının ve göğsünün görüntüsü karşısında iç geçirmekten kendimi alamadım.

"Burada ne yapıyorsun?" diye tekrar sordu.

"Görünüşe göre Dawn'ın başına kötü bir şey gelmiş," dedim. Ona gerçeği söylemek konusunda kararsızdım. "Patronum işe neden gelmediğini görmem için beni buraya gönderdi."

"İçeride mi?" JB pencereden dışarı çıktı. Üzerinde paçaları kesilerek şort haline getirilmiş bir pantolon vardı.

"Lütfen bakma," diye rica ettim. Elimi kaldırdım ve birden, hiçbir ön uyarı vermeksizin ağlamaya başladım. Bunu

son günlerde sıkça yapmaya başlamıştım. "Çok kötü görünüyor, JB."

"Ah, tatlım," dedikten sonra o güzel köylü yüreği dayanamadı ve kolunu belime dolayıp omzumu sıvazladı. Eğer etrafta teskin edilmesi gereken bir kadın varsa JB du Rone'un önceliği her zaman o olur.

"Dawn sert severdi," dedi rahatlatırcasına. Sanki bu her şeyi açıklayacakmış gibi.

Bazı insanlar için öyle olabilirdi ama benim için değil.

"Ne serti?" diye sordum, şortumun cebinde mendil bulmayı umarak.

Kafamı kaldırıp baktığımda JB'nin yüzünün kızardığını gördüm.

"Tatlım, onun hoşuna giden... ah, Sookie, bunu duymana gerek yok."

İronik bir biçimde katıksız iffetimle ün salmıştım. Ama şu anda hiç işime yaramıyordu.

"Bana söyleyebilirsin, onunla aynı yerde çalışıyorduk," dedim ve JB manalı manalı kafa salladı.

"Şey, tatlım, o erkeklerin kendisini dövmesinden ve... ısırmasından hoşlanırdı." JB, Dawn'ın bu tercihini garip buluyormuş gibi bir tavır takınmıştı. Yüzümden bir anlam çıkarmış olacak ki, "Bilemiyorum, insanların böyle şeylerden neden zevk aldığını ben de anlamıyorum," dedi. JB, samimiyet kurmak için hiçbir fırsatı kaçırmayacak biriydi, hemen iki koluyla beni sardı ve sırtımı sıvazlama işine devam etti, ama sanki sırtımın tam ortasına odaklanmış gibiydi. Bu da sutyen giyip giymediğimi anlamak için olsa gerekti. Sonra elleri biraz daha aşağılara inmeye başladı. JB'nin arka tarafta belirgin kadınsı çıkıntıları sevdiğini anımsadım.

Dilimin ucuna kadar gelen çok sayıda soruyu ağzımı açıp soramadım. Sonra polis geldi. Gelenler Kenya Jones ve Kevin Prior'dı. Kasaba halkı bu ikisini partner yapan polis şefinin espri anlayışını tatmin etmeye çalıştığını düşünüyordu. Kenya bir seksen boylarında, acı çikolata renginde son derece sağlam yapılı bir kadındı. Kevin'sa en fazla bir yetmiş boyunda, solgun yüzü tamamen çillerle kaplı, koşucuya benzer incecik vücudunda gram yağ bulunmayan bir adamdı. Daha da ilginci birkaç unutulmaz tartışmayı saymazsak iki K çok iyi anlaşıyorlardı.

Ama şimdi ikisi de polise benzemişti.

"Konu nedir, Bayan Stackhouse?" diye sordu Kenya. "Rene, Dawn Green'in başına bir şeylerin geldiğini söylüyor." Kenya konuşurken JB'yi inceliyor, Kevin'sa etrafımızda dolanıp yerlere bakıyordu. Bunun herhalde benim bilmediğim iyi bir polisiye nedeni vardı.

"Patronum dün ve bugün Dawn'ın neden işe gelmediğini araştırmam için beni buraya gönderdi," dedim. "Kapıyı

çaldım, arabası burada olmasına rağmen açan olmadı. Endişelendim, evin etrafında dolanıp pencerelerden içeri bakmaya başladım ve onu buldum." Pencereyi gösterdim ve iki polis memuru da arkalarını dönüp baktı. Sonra birbirlerine bakıp sanki birbirleriyle konuşup anlaşmışlar gibi başlarını salladılar. Kenya pencereye doğru ilerlerken Kevin da arka kapıya gitti.

Polis memurları çalışırken JB sırtını sıvazlamayı unutmuştu. Aslında ağzı kusursuz dişlerini gözler önüne sererek bir karış açık kalmıştı. Aslında içeri bakmayı ölesiye istiyordu ama pencerenin tamamını kaplayan Kenya'yı geçmesi mümkün değildi.

Artık kendi düşüncelerimi duymak istemiyordum, böylece rahatladım ve zihin kalkanımı yavaşça indirip başkalarının düşüncelerini dinlemeye başladım. Onca gürültünün içinde bir düşünce dizisi seçip ona odaklandım.

Kenya dönüp boş gözlerle bize doğru bakmaya başlamıştı. Kendisinin ve Kevin'ın yapması gereken her işin tüm ayrıntılarıyla kitabına tam uygun ve Bon Temps polis kuvvetlerinden beklendiği gibi olmasını nasıl sağlayacağını düşünüyordu. Sonra Dawn'ın sert seksi sevdiğini duyduğunu düşündü ve böyle bir sonun hiç de beklenmedik olmadığına karar verdi. Tabii suratında sinekler kaynaşan birisi için her zaman üzülürdü. Kenya'nın üzüldüğü bir diğer şey de

sabah bu kadar çok çörek yemiş olmasıydı. Zira kusmaktan ve bir siyah kadın polis olarak onuruna leke sürmekten çekiniyordu.

Ben bu sırada kanalı değiştirdim.

JB, Dawn'nın nasıl olup da kendisinden birkaç adım ötede sert seks yaparken öldürüldüğünü düşünüyordu. Çok kötü bir olaydı ama heyecan verici tarafları da vardı, ayrıca Sookie'nin de vücudu hâlâ çok güzeldi. Keşke onu hemen buracıkta becerebilseydi. Çok hoş ve tatlıydı. Bir yandan da Dawn ondan kendisine vurmasını isteyip de bunu başaramadığında duyduğu utancı zihninden uzak tutmaya çalışıyordu. Bu eski bir utançtı.

Tekrar kanal değiştirdim.

Kevin köşeyi dönerken hiçbir kanıtı berbat etmeden bu işi halletmelerini umuyor ve tanıdığı kimsenin Dawn Green'le yatmadığına seviniyordu. Tanıdığı bir kadının öldürülmesinden dolayı öfkeliydi ve katilin siyah olmamasını umuyordu zira bu Kenya ile ilişkilerini daha da gergin bir hale getirebilirdi.

Kanal değiştirdim.

Rene Lenier birilerinin cesedi evden çıkarmasını diliyordu. Tanıdığı kimsenin Dawn Green'le yatmamış olmasını umuyordu. Düşüncelerini kelimesi kelimesine okuyamıyordum. Zihni çok karanlık ve öfkeliydi. Bazı insanların düşün-

celerini açık bir biçimde duyamam. Rene de son derece kızgın durumdaydı.

Sam aceleyle bana doğru geliyordu, JB'nin bana dokunduğunu gördüğünde yavaşladı. Sam'in düşüncelerini okuyamadım ama duygularını hissedebiliyordum. Şu an endişe, kaygı ve öfkeden oluşan bir karışım halindeydi. Ama buna rağmen bir tek kelime bile düşünce duyamıyordum. Bu o kadar harika ve beklenmedik bir durumdu ki JB'nin kollarından sıyrıldım ve Sam'e koşmak, kollarından tutup gözlerine bakarak doğrudan zihnine girmek istedim. Bana dokunduğunda utanıp geri çekildiğimi anımsadım. Şimdi beni kafasının içinde hisseden oydu ve bana doğru yürümesine rağmen zihni irkilerek benden kaçtı. Beni kendisi davet etmiş olmasına rağmen onun başkalarından farklı olduğunu görebileceğimi hesaba katmamıştı. Ben de tam buna odaklanmışken zihnini bana kapattı.

Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Demir bir kapının suratıma kapatılması gibiydi.

İçgüdüsel olarak ona dokunmaya çalışacaktım ama birden durdum ve ellerim iki yanıma düştü. Sam bilinçli olarak bana değil Kevin'a bakıyordu.

"Neler oluyor, memur bey?" diye sordu.

"Kapıyı kırıp eve gireceğiz, Bay Merlotte. Tabii eğer sizde anahtar yoksa."

"Sam'de neden anahtar olsun ki?"

JB kulağıma eğilip "O benim ev sahibim," dedi ve ben irkildim.

"Öyle mi?" diye sordum, aptal aptal bakarak.

"Üç ev de ona ait."

Sam ceplerini karıştırdıktan sonra bir sürü anahtar çıkardı. Ustaca hepsini elden geçirip bir tanesini seçtikten sonra halkadan çıkarıp Kevin'a verdi.

"Hem ön hem de arka kapıya uyar mı?" diye sordu Kevin. Sam başıyla onayladı. Hâlâ bana bakmıyordu.

Kevin arka kapıya doğru yürüyüp gözden kayboldu. Hepimiz o kadar sessizdik ki anahtarın kilidin içinde dönüşünü duyabiliyorduk. Sonra Kevin yatak odasında kadının cesediyle yalnız kaldı. Kokuyu alır almaz yüzünün nasıl buruştuğunu görebilmiştik. Bir eliyle ağzını ve burnunu kapayarak cesedin üzerine eğildi ve parmaklarını onun boynuna koydu. Sonra pencereye dönerek partnerine baktı ve başını iki yana salladı. Kenya başıyla onaylayıp devriye arabasındaki telsizi kullanmak üzere sokağa doğru yürümeye başladı.

"Dinle, Sookie, bu akşam benimle yemek yemeye ne dersin?" diye sordu JB. "Bugün senin için zor geçti, kendini toparlamak için biraz eğlenmeye ihtiyacın var."

"Teşekkürler, JB." Sam'in bizi dinlediğini çok iyi biliyordum. "Bunu sorman büyük incelik ama içimden bir ses bugün fazla mesai yapacağımı söylüyor."

JB'nin yakışıklı yüzü bir saniyeliğine bomboş kaldı. Sonra da yüzüne anlayış dolu bir ifade yerleşti. "Ha, evet, Sam'in yeni birilerini işe alması gerekecek," diye gözlemde bulundu. "Springhill'de oturan ve işe ihtiyacı olan bir kuzenim var. Belki onu ararım. Böylece onunla kapı komşusu olabiliriz."

İki yıl boyunca birlikte çalıştığım adamla omuz omuza dururken JB'ye gülümsedim ama eminim ki çok zayıf bir gülümsemeydi.

Sam "Özür dilerim, Sookie," dedi, usulca.

"Ne için?" Benim sesim de onunki kadar alçaktı. Yoksa aramızda geçen (ya da geçemeyen) şeyi tanımlayacak mıydı?

"Seni Dawn'a bakmaya gönderdiğim için. Yeni birilerini bulup onunla eve kapandığını biliyordum. Ona çalışması gerektiğini hatırlatacak birilerine ihtiyacım vardı. Son defasında buraya kendim geldiğimde bana bağırmıştı, bu yüzden onunla tekrar muhatap olmak istemedim. Böylece aşağılık bir korkak gibi davranarak seni gönderdim ve onu bu şekilde bulmana sebep oldum."

"Sen sürprizlerle dolu birisin, Sam."

Ne bana dönüp baktı ne de bir cevap verdi ama parmakları benimkilerin etrafında kenetlenmişti. Uzun bir süre güneşin altında, çevremizde koşuşturup duran insanların arasında öylece el ele durduk. Avuç içi sıcak ve kuruydu, parmaklarıysa güçlüydü. O an bir başka insanla aramda gerçek anlamda bir bağ kurulduğunu hissettim. Ama sonra kavrayışı zayıfladı, Sam arabasından inmekte olan polis dedektifiyle konuşmaya gitti, JB bana Dawn'ın nasıl göründüğüyle ilgili sorular sormaya başladı. Dünya yine eski akışına dönmüştü.

Aradaki tezat çok zalimceydi. Kendimi yine çok yorgun hissetmeye başladım ve önceki geceyi arzu ettiğimden çok daha ayrıntılı bir biçimde hatırladım. Dünya gözüme korkunç bir yer gibi görünmeye başladı, içinde yaşayan herkes şüpheli, bense bir kuzuydum ve boynumda koca bir çanla ölüm vadisinde dolanıp duruyordum. Sendeleyerek arabama gittim, kapıyı açıp kendimi yanlamasına ön koltuğa bıraktım. Bugün zaten uzunca bir süre ayakta duracaktım, şimdi hazır fırsatım varken otursam iyi olacaktı.

JB peşimden gelmişti. Artık beni yeniden keşfettiğine göre ondan kurtulmak kolay olmayacaktı. Lisedeyken Büyükannemin ikimiz arasında kalıcı bir ilişki olması için hayaller kurduğunu hatırlıyorum. Ne var ki JB'yle konuşmak hatta zihnini okumak bile yetişkin bir insanın okul öncesi kitaplar okuması kadar sıkıcıydı. Böylesine muhteşem bir bedene bu kadar budala bir zihin yerleştirmek Tanrı'nın şakalarından biri olmalıydı.

Önümde diz çöküp elimi tuttu. Birden kendimi onunla evlenip ona bakacak ve onun vereceği şeylerin keyfine varacak zengin bir kadının çıkıp gelmesini umarken buldum. Gerçekten o kadın için iyi bir alışveriş olurdu.

"Şimdi nerede çalışıyorsun?" diye sordum. Amacım sadece kendi düşüncelerimden sıyrılmaktı.

"Babamın deposunda," dedi.

Bu JB için her zaman son çare olmuştu. Aptalca bir şeyler yaptığı, işe gitmediği ya da üstlerine hakaret ettiği için diğer işlerden atıldığında hep babasının deposuna dönerdi. JB'nin babası otomobil yedek parçası satıyordu.

"Sizinkiler nasıl?"

"Ah, gayet iyiler. Sookie, birlikte bir şeyler yapmalıyız."

Beni ayartma, çocuk, diye düşündüm.

Bir gün iradem hormonlarıma yenik düşecek ve pişman olacağım bir şeyler yapacaktım ve doğrusu yapacağım, JB'yle yatmaktan daha kötü bir şey de olabilirdi. Ama o gün irademe hâkim olup daha iyi bir şeyleri beklemek adına umudumu korumayı başardım. "Teşekkürler, tatlım," dedim. "Belki bir ara yaparız ama şu an kendimi hiç iyi hissetmiyorum."

"O vampire âşık mısın?" diye sordu, hiç düşünmeden.

"Sen bunu nereden duydun?"

"Dawn söyledi." Dawn'ın öldüğünü anımsadığında JB'nin yüzü kararadı. Dawn'ın aslında ne söylediğini öğrenmek için JB'nin zihnini taradığımda şunu duydum "Şu yeni vampir Sookie Stackhouse'la ilgileniyor ama ben ona daha uygunum. Onun sert davranılmayı kaldırabilecek bir kadına ihtiyacı var. Sookie daha ilk dokunuşunda çığlığı basar."

Ölmüş bir insana öfkelenmek son derece yersizdi ama kısa bir an için kendimi bu duyguya kaptırarak zaman geçirdim.

Dedektif bize doğru yürümeye başladığında JB ayağa kalktı ve uzaklaştı.

Dedektif de önümde çömelip JB'nin yerini aldı. Hiç iyi görünmüyor olmalıydım.

"Bayan Stackhouse?" diye sordu. Profesyonellerin buhran anlarında kullandıkları o sakin ses tonuna bürünmüştü. "Ben Andy Bellefleur." Bellefleur'ler, kurulduğundan beri Bon Temps'telerdi. İsmi 'güzel çiçek' olan bir adam bana komik gelmemekle beraber bunu komik bulanlar için üzülürdüm. Dedektif Bellefleur isimli kas yığınına baktığımda bu düşünce bana komik gelmişti. Ailenin bu üyesi liseden Jason'dan bir sene önce mezun olmuştu ve ben de kız kardeşi Portia'dan bir sınıf gerideydim.

O da benimle ilgili anılarını gözden geçiriyor olmalıydı ki, "Abiniz nasıl?" diye sordu, sesi hâlâ sakindi ama biraz önceki kadar mesafeli değildi. Sanki Jason'la bir iki anlaşmazlık yaşamış gibi bir hali vardı.

"Az görüşüyoruz ama en son iyiydi," diye cevap verdim. "Büyükanneniz?"

Gülümsedim. "Bu sabah çiçek dikiyordu."

"Bu harika," dedi, kafasını hayran hayran sallayarak. "Şimdi, yanılmıyorsam siz Merlotte'un Yeri'nde çalışıyorsunuz."

"Evet."

"Dawn Green de orada çalışıyordu, değil mi?"

"Evet."

"Dawn'ı en son ne zaman görmüştünüz?"

"İki gün önce. İşte." Daha şimdiden kendimi son derece bitkin hissediyordum. Ayağımı yerden ve ellerimi direksiyondan kaldırmadan başımı sürücü koltuğunun arkalığına yasladım.

"Bir şeyler konuşmuş muydunuz?"

Hatırlamaya çalıştım. "Sanmıyorum."

"Bayan Green ile yakın mıydınız?"

"Hayır."

"Bugün buraya gelme sebebiniz neydi?"

Önceki gün Dawn'ın yerine çalıştığımı ve bu sabah Sam'in beni telefonla aradığını anlattım.

"Bay Merlotte size buraya neden kendisinin gelmediğini açıkladı mı?"

"Evet, kamyon gelmişti ve Sam'in de adamlara kutuları nereye indireceklerini göstermesi gerekiyordu." Ayrıca Sam işi hızlandırmak için kendisi de kutulara el atardı.

"Sizce Bay Merlotte ile Dawn arasında bir ilişki var mıydı?"

"Tabii, patron çalışan ilişkisi..."

"Hayır, iş dışında demek istiyorum."

"Hayır."

"Oldukça emin gibisiniz."

"Öyleyim."

"Peki, Sam'le sizin aranızda bir ilişki var mı?"

"Hayır."

"O halde nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?"

Bu iyi bir soruydu. Çünkü arada sırada düşüncelerini okuduğum kadarıyla Dawn, Sam'den nefret etmiyordu fakat ondan hiç hoşlanmadığı gün gibi ortadaydı. Tabii bunu bir polis dedektifine söylemek hiç de akıllıca olmazdı.

"Sam barda profesyoneldir, özel yaşamını işle karıştırmaz," dedim. Bana bile saçma geldi ama gerçek buydu işte.

"Dawn'ın özel yaşamı hakkında bir şeyler biliyor musunuz?"

"Hayır."

"İlişkiniz pek arkadaşça değildi, ha?"

"Pek sayılmaz." Dedektif görünüşte düşünceli düşünceli kafasını eğdiğinde benim de aklım dağılmıştı.

"Neden?"

"Sanırım pek ortak bir yanımız yoktu."

"Ne gibi? Bana bir örnek verebilir misiniz?"

Derin bir nefes aldım ve sinirli bir biçimde üfledim. Ortak bir yanımız yoktu. Olmayan bir şeyle ilgili nasıl örnek verebilirdim ki?

"Pekâlâ," dedim, yavaşça. "Dawn'ın gerçekten hareketli bir sosyal yaşamı vardı ve erkeklerle olmayı gerçekten çok severdi. Kadınlarla vakit geçirmekten de pek hoşlanmazdı. Ailesi de Monroe'da yaşadığı için zaten burada onu bağlayan bir şey de yok. O içki içerdi, bense içmem. Ben kitap okurum, o okumazdı. Bu kadarı yeter mi?"

Andy Bellefleur ona karşı bir tavır takınıp takınmadığımı anlamak için yüzümü inceledi. Sanırım gördüğü şey onu rahatlattı.

"Yani çalışma saatleri dışında birbirinizi görmüyordunuz, öyle mi?"

"Doğru."

"O zaman Sam Merlotte'un Dawn'a bakmak için sizi göndermesi size de biraz garip gelmiyor mu?"

"Yo, hiç de değil," dedim, kendimden emin bir şekilde. En azından Sam, Dawn'ın o aksi hallerini anlattıktan sonra hiç de garip gelmiyordu. "Burası işe giderken yolumun üstü ve bardaki diğer garson Arlene'nin aksine benim çocuklarım yok, yani benim için uygundu." Bu önermenin gayet mantıklı olduğunu düşündüm. Eğer Sam'in son gelişinde Dawn'ın ona bağırdığını söylemiş olsaydım yanlış bir görüntü yaratacağımı düşünüyordum.

"İki gün önce işten sonra ne yapıyordun, Sookie?"

"İşe gitmedim. Boş günümdü."

"O gün için planların neydi?"

"Güneşlendim ve Büyükanneme temizlik için yardımcı oldum, akşama da misafirimiz vardı."

"Bu misafir kimdi acaba?"

"Bu misafir Bill Compton'dı."

"Vampir mi?"

"Doğru."

"Bay Compton evinize kaçta geldi acaba?"

"Bilemiyorum. Geceyarısı ya da bir gibi."

"Sizce nasıl görünüyordu?"

"Gayet iyi gibiydi."

"Sinirli ya da endişeli bir hali var mıydı?"

"Hayır."

"Bayan Stackhouse, merkezde devam etmemiz gerekiyor. Gördüğünüz gibi bu iş biraz zamanımızı alacak."

"Tamam, sanırım olur."

"Birkaç saat içinde gelebilir misiniz?"

Kol saatime bir göz attım. "Eğer Sam'in bana ihtiyacı yoksa."

"Bayan Stackhouse, biliyorsunuz bu iş barda çalışmanızdan daha önemli."

İşte burada tepemin tası attı. Beni asıl sinirlendiren cinayet araştırmasının işe zamanında gitmemden daha önemli

olması değildi. O konuda Andy'ye katılıyordum. Beni öfkelendiren mesleğime karşı gösterilen kelimelere dökülmemiş önyargıydı.

"Mesleğimin önemli olmadığını düşünebilirsiniz ama benim iyi yaptığım şey bu ve işimi seviyorum. Ben de en az avukat kız kardeşiniz kadar saygıdeğerim, bunu sakın unutmayın, Andy Bellefleur. Ben aptal değilim, fahişe de değilim."

Dedektif yavaş ve çirkin bir şekilde kızardı. "Özür dilerim," dedi Andy Bellefleur, kaskatı bir şekilde. Eski bağlantıları, lise anılarımızı ve ailelerimizin yakınlığını inkâr etmeye çalışıyordu. Başka bir şehirde dedektiflik yapması gerektiğini düşünüyordu. Oradaki insanlara iyi bir polis memuru gibi davranabilirdi.

"Hayır, iyi bir polis memuru olmak istiyorsan insanlara daha iyi davranman yeter," dedim. Gri gözleri hayretle kocaman açıldı. İçimde onu sarsmış olmaktan dolayı duyduğum çocukça bir sevinç vardı ama er ya da geç bunun bedelini ödeyeceğimi biliyordum. İnsanların özrümü görmelerine izin verdiğimde bunun bedelini her seferinde ödemişimdir.

Çoğunlukla insanlara zihin okuma yeteneğimi gösterdiğimde benden hızla kaçarlar ama Andy Bellefleur büyülenmişti. "Demek doğruymuş," dedi, nefes nefese. Sesi sanki

Louisiana'nın kırsal kesiminde müstakil bir evin önünde değil de bir yerlerde baş başa oturuyormuşuz gibiydi.

"Hayır, unut bunu," dedim, hızlıca. "Bazen insanların yüzüne bakarak ne düşündüklerini anlayabiliyorum o kadar."

Sonra özellikle bluzumun düğmelerini açtığını düşünmeye başladı. Ama artık dikkatliydim ve her zamanki gibi kalkanlarımı kaldırmış halime geri döndüm. Verdiğim tek tepki gülümsemek oldu. Ne var ki onu kandıramadığımın farkındaydım.

"Hazır olduğunda beni barda bul. Depoda ya da Sam'in bürosunda konuşabiliriz," dedim, sert bir sesle ve bacaklarımı arabanın içine aldım.

Vardığımda bar kaynıyordu. Sam, Dawn'ın evinde polisle konuşurken bara göz kulak olması için Terry Bellefleur'ü çağırmıştı. Eğer yanılmıyorsam Terry, Andy'nin ikinci dereceden kuzeniydi. Terry, Vietnam'da çok kötü günler geçirmiş ve devletin sağladığı bir çeşit gazi fonuyla zorlukla yaşayabilen biriydi. Yaralanmış ve iki yıl boyunca esir kalmıştı, düşünceleri o kadar korkutucuydu ki o etraftayken çok daha dikkatli olmak zorunda kalıyordum. Çok zor bir hayatı olmuştu ve normalmiş gibi davranmakta benden bile daha fazla zorlanıyordu. Ayrıca Tanrı'ya şükürler olsun ki Terry içki içmezdi.

Bugün de tepsimi almış ellerimi ovuştururken yanağına hafif bir öpücük kondurdum. Pencereden aşçı Lafayette

Reynold'ın da köfteleri çevirip bir sepet patatesi yağa daldırışını görebiliyordum. Merlotte'ta yiyecek olarak sadece birkaç çeşit sandviç servis edilirdi o kadar. Sam barı bir restorana çevirmek istemiyordu, burası yemek de bulabileceğiniz bir bardı sadece.

"Yanlış anlama hoşuma gitmediğinden değil ama bu nedendi şimdi?" dedi Terry. Kaşlarını kaldırdı. Terry kızıl saçlı olmasına rağmen tıraşsızken sakallarının kırlaşmış olduğunu görebiliyordum. Terry vaktinin büyük bir kısmını açık havada geçirmesine rağmen teni hiçbir zaman tam olarak bronzlaşmazdı. Kırmızı ve sert bir görüntüsü vardı ki bu da sol yanağındaki yara izlerini daha da görünür kılardı. Ama bu Terry'nin canını sıkıyormuş gibi görünmüyordu. Arlene bir gece Terry'le yattıktan sonra bana vücudunda bunlardan çok daha kötü yara izlerinin bulunduğu sırrını açmıştı.

"Sadece burada olduğun için," dedim.

"Dawn'ın başına gelenler doğru mu?"

Lafayette servis penceresine iki tabak bıraktı. Takma kirpikleriyle havayı süpürerek bana göz kırptı. Lafayette'in bu kadar makyajlı dolaşmasına öyle alışkındım ki artık aklıma bile gelmiyordu, ama nedense göz sürmesi bana bu kez Jerry isimli oğlanı anımsattı. Hiç itiraz etmeden üç vampirle birlikte gitmesine izin vermiştim. Büyük ihtimalle yaptığım yanlıştı, ama aslında başka çarem yoktu. Onları durdurmam

imkânsızdı. Polisin de onlara zamanında ulaşmasını sağlayamazdım. Zaten ölüyordu ve yanında da götürebildiği kadar insan ve vampir götürüyordu, aslında kendisi de bir katildi zaten. Vicdanıma bunun Jerry'le ilgili yaptığımız son konuşma olduğunu söyledim.

"Arlene, hamburgerler hazır," dedi Terry, beni içinde bulunduğum rüyalar aleminden çıkararak. Arlene patatesleri almaya geldi. Bana öyle bir bakış fırlattı ki ilk fırsatta canıma okuyacağını anladım. Charlsie Tooten de çalışıyordu. Her zamanki kızlardan bir ikisi hasta olduğunda veya ortada görünmediği zamanlarda o gelirdi. Charlsie'nin Dawn'ın yerini almasını umdum. Ondan her zaman hoşlanmışımdır.

"Evet, Dawn öldü," dedim, Terry'ye. Uzun bir ara verişimi umursamamış gibi görünüyordu.

"Ne oldu ona?"

"Tam bilemiyorum, fakat pek huzurlu bir ölüm değildi." Çarşafların üzerinde kan görmüştüm. Çok fazla değildi ama vardı işte.

"Maudette," dedi Terry ve ben hemen anladım.

"Belki de," dedim. Maudette'i öldüren kişinin Dawn'ın katiliyle aynı kişi olması kuvvetle muhtemeldi.

Tabii ki Renard mahallesindeki herkes o gün bara bir kez uğradı. Ya öğlen yemeğine ya da öğleden sonra bir

kahve, bira falan içmek için mutlaka geldiler. İş saatlerini ayarladılar, ayarlayamayanlar eve giderken yollarını değiştirip uğradılar. Kasabamızda bir ay içinde iki genç kadın öldürülmüştü. İnsanlar dedikodu yapmak istiyorlardı.

Sam saat iki gibi geldi. Güneşin altındaki suç mahallinde ayakta dikilmekten kan ter içinde kalmıştı ve vücudundan hararet yayılıyordu. Andy Bellefleur'ün yakında benimle konuşmaya geleceğini söyledi.

"Sebebini bilemiyorum," dedim, biraz somurtarak. "Dawn'la hiç takılmazdım. Ona ne olmuş, sana söylediler mi?"

"Birisi onu biraz dövdükten sonra boğmuş," dedi Sam. "Üzerinde bazı eski diş izleri de bulundu. Tıpkı Maudette gibi."

"Bir sürü vampir var, Sam," dedim, kelimelere dökülmemiş imayı da yanıtlayarak.

"Sookie." Sesi ciddi ve alçaktı. Aklıma Dawn'ın evinde elimi tutuşu, zihnine girmeye çalıştığımı anlayıp beni dışarı atışı geldi. Beni dışarıda nasıl tutacağını biliyordu. "Tatlım, Bill iyi biri. Bir vampire göre... Ama o bir insan değil."

"Tatlım, sen de değilsin," dedim, son derece alçak fakat kesin bir sesle. Sonra Sam'e arkamı döndüm. Tam olarak ona neden kızgın olduğumu itiraf etmek istemiyor ama içten içe anlamasını arzuluyordum.

Şeytan gibi çalıştım. Kişisel hataları ne olursa olsun Dawn çok iyi bir elemandı, Charlsie ise onun gibi değildi. İstekliydi, barda çalışmaya uyum sağlayacağından şüphem yoktu ama bu gece yük Arlene ile bendeydi.

Cesedi benim bulduğum öğrenildiğinde tonla bahşiş aldım. Ağırbaşlı bir yüzle işimi yapmaya devam ettim, herkesin öğrenmek istediği şeyi öğrenmek istedikleri için kimseyi incitmek istemiyordum.

Eve dönüş yolunda biraz rahatlamaya başlamıştım. Bitkin düşmüştüm. Evimize giden küçük koruluk yoluna döndüğümde görmeyi umduğum son şey Bill Compton'dı. Bir çam ağacına yaslanmış beni bekliyordu. Onu biraz geçtim, neredeyse onu görmezden gelecektim ama sonra durdum.

Arabamın kapısını açtı. Gözlerine bakmadan aşağı indim. Gecenin içinde benim asla olamayacağım bir biçimde rahattı. Karanlık ve geceleyin ortaya çıkan mahlûklar üzerine o kadar çok çocukluk tabusu vardı ki... ve aslına bakılırsa Bill de onlardan biriydi. Kendini rahat hissetmesine şaşıracak bir şey yoktu.

"Bütün gece ayaklarına mı bakacaksın yoksa benimle konuşacak mısın?" diye sordu fısıltıdan biraz yüksek bir sesle.

"Bir şey oldu. Bilmen gerek."

"Söyle o zaman." Bana bir şey yapmaya çalışıyordu. Etrafımı çeviren kuvvetini hissedebiliyordum ama onu dağıtıp kovdum, iç geçirdi.

"Ayakta duramıyorum," dedim, yorgun bir sesle. "Şimdi yere falan oturalım. Ayaklarım çok yorgun."

Bill beni kaldırıp sözlerime cevap verircesine arabamın kaputuna oturttu. Sonra önümde durup kollarını kavuşturdu, belli ki bekliyordu.

"Anlat bakalım."

"Dawn öldürüldü. Tıpkı Maudette Pickens gibi."

"Dawn?"

Birden içim rahatlamıştı. "Barda çalışan diğer garson kız."

"Şu sık sık evlenen kızıl saçlı mı?"

Çok daha fazla rahatladım. "Hayır, dikkatini çekmek için durmadan kalçasını sandalyene çarpan esmer."

"Ha, o mu? O benim evime geldi."

"Dawn mı? Ne zaman?"

"Geçen gece sen çıktıktan sonraydı. Diğer vampirlerin geldiği gece. Onlarla karşılaşmadığı için çok şanslıydı. Her durumla başa çıkabileceği yönündeki inancı çok sağlamdı."

Kafamı kaldırıp onun yüzüne baktım. "Neden çok şanslıymış, onu korumaz mıydın?"

Bill'in gözleri ayışığının altında kapkaranlıktı. "Hiç sanmıyorum," dedi.

"Sen?.."

"Ben bir vampirim, Sookie. Senin gibi düşünmüyorum. İnsanların iyiliğini düşünmek bende içgüdüsel bir şey değil."

"Beni korumuştun ama."

"Sen farklısın."

"Öyle mi? Ben bir garsonum, tıpkı Dawn gibi. Tıpkı Maudette gibi sıradan bir ailem var. Bu kadar farklı olan ne?"

Ani bir öfke beni ele geçirmişti, başıma gelecekleri tahmin ediyordum.

Soğuk parmağı alnımın ortasına dokundu. "Farklısın," dedi. "Bizim gibi değilsin ama onlar gibi de değilsin."

Aniden içimde neredeyse ilahi denebilecek kadar şiddetli bir öfke patladı. Aniden yerimden fırlayıp ona vurdum, pek akıllıca bir şey değildi. Zırhlı bir kamyona çarpmak gibiydi. Göz açıp kapayana kadar beni arabadan alıp kollarını iki yanıma yapıştırmış bir halde vücuduna yapıştırdı.

"Hayır," diye bağırdım. Tekmeledim, çırpındım ama gücümü korusam daha iyi olurdu zira sonunda kucağında bir çuval gibi hareketsiz kaldım.

Nefesim hırıltılıydı. Onunki de öyleydi ama sanırım aynı nedenden ötürü değil.

"Dawn'ın başına gelenleri bilmem gerektiğini neden düşündün?" Sanki aramızdaki boğuşma hiç yaşanmamışçasına sakin ve mantıklı konuşmuştu.

"Dinle, Bay Karanlıklar Prensi," dedim, öfkeyle, "Maudette'in kasıklarında eski diş izleri bulundu ve polis Sam'e Dawn'da da aynı izlerden bulunduğunu söylemiş."

Eğer sessizliğin bir tavrı olsaydı onunkine düşünceli derdim. O düşüncelere dalmışken bedenimi çevreleyen kolları gevşedi. Sanki mızmızlanan evcil bir hayvanmışım gibi farkında olmadan bir eliyle sırtımı okşamaya başladı.

"Yani söylemek istediğin şey ölüm nedeninin bu ısırıklar olmadığı mı?"

"Hayır, boğularak öldürülmüşler."

"O zaman yapan bir vampir olamaz." Sesi şüpheye yer bırakmıyordu.

"Neden?"

"Eğer bu kadınlardan beslenen bir vampir varsa boğulmak yerine kanları kurutulurdu. Böyle ziyan edilmezlerdi."

Bill'le beraberken ne zaman tam rahatlamaya başlasam ağzından çok soğuk, çok vampirce bir şey çıkıyordu ve en başa dönüyordum.

"O zaman," dedim, bitkin bir sesle, "karşımızdaki, kendine çok iyi hâkim olabilen sinsi bir vampir ya da vampirlerle beraber olan kadınları öldüren biri."

"Hımmm."

Her iki şık da kendimi iyi hissetmeme neden olmuyordu.

"Sence bunu ben yapmış olabilir miyim?" diye sordu.

Bu çok beklenmedik bir soruydu. Geçit vermez kucaklamasının içinde yüzüne bakabilmek için kıvrandım.

"Ne kadar kalpsiz olduğunu belirtmek konusunda çok özenli davrandın," diye hatırlattım. "Gerçekten benim neye inanmamı istiyorsun?"

Bunu bilememek harika bir histi. Neredeyse gülümseyecektim.

"Onları ben öldürmüş de olabilirdim ama bunu şimdi ve burada yapmazdım," dedi Bill. Ayışığının altında yüzündeki yegâne renk, gözlerinin içine düştüğü kapkara havuzlar ve koyu renk kaşlarıydı. "Burada yaşamak istiyorum. Bir evim olsun istiyorum."

Ev hasreti çeken bir vampir.

Bill yüzümü bir kitap gibi okuyordu. "Bana acıma, Sookie. Bu bir hata." Gözlerine bakmamı istiyor gibiydi.

"Bill beni büyüleyemezsin, ya da yaptığın şey her neyse bende işe yaramaz. Beni ısırman için tişörtümü açmaya ikna edemezsin, burada olduğunu unutturamazsın. Doğaüstü meziyetlerinin hiçbiri bende işe yaramaz. Benimle ilişkin sıradan olmalı ya da beni zorlamalısın."

"Hayır," dedi, ağzı neredeyse benimkinin üzerindeydi. "Seni zorlamayacağım."

İçimden onu öpmek geliyordu, bu arzuyla savaştım. En azından bunun kendi doğal isteğim olduğunu biliyordum.

"Yani, eğer katil sen değilsen," dedim, konumuza odaklanmaya çalışarak, "o zaman Maudette ve Dawn'ı tanıyan bir başka vampir daha var. Maudette, Shreveport'taki bir vampir barına giderdi. Belki Dawn da gitmiştir. Beni oraya götürür müsün?"

"Neden?" Sesinde meraktan başka hiçbir şey yoktu.

Tehlikenin çok ötesinde olmaya çok alışkın birine tehlikede olmak kavramını açıklayamazdım. "Andy Bellefleur'ün bu zahmete katlanacağından emin değilim," diye yalan söyledim.

"Bellefleur ailesi hâlâ var, ha?" dedi. Sesinde bir farklılık vardı. Etrafıma doladığı kolları daha da sıkılmış, neredeyse acı verecek raddeye gelmişti.

"Evet," dedim. "Hem de bir sürü. Andy bir polis dedektifi, kız kardeşi Portia bir avukat. Kuzeni Terry ise savaş gazisi ve barmen. Sam'in yerine bakıyor. Daha birçok akrabaları var."

"Bellefleur..."

Artık eziliyordum.

"Bill," dedim, panikten cırtlak çıkan sesimle.

Derhal kollarını gevşetti. "Özür dilerim," dedi, resmi bir tonda.

"Yatmam gerek," dedim. "Gerçekten çok yorgunum, Bill."

Beni çakıllığın üzerine bıraktı ve sonra kafasını indirip yüzüme baktı.

"Diğer vampirlere sana ait olduğumu söyledin," dedim.

"Evet."

"Tam olarak ne anlama geliyor?"

"Eğer senden beslenmeye kalkışırlarsa onları öldüreceğim anlamına geliyor," dedi. "Benim insanım olduğun anlamına geliyor."

"Böyle bir şey söylediğine memnunum ama senin insanın olmak ne anlama geliyor tam olarak bilemiyorum," dedim, dikkatle. "Ayrıca bana fikrimi sorduğunu da anımsamıyorum."

"Sonuçta Malcolm, Liam ve Diane'le parti yapmaktan iyidir sanırım."

Bana doğrudan cevap verecek gibi görünmüyordu.

"Beni bara götürecek misin?"

"Bir sonraki boş gecen ne zaman?"

"İki gece sonra."

"O zaman günbatımıyla birlikte gideceğiz."

"Araban var mı?"

"Sence bir yerden bir yere başka nasıl gidiyor olabilirim?" Burada sırıtıyor olsaydı hiç şaşırmazdım. Sonra arkasını döndü ve ormanın dokusunun içinde eriyip gitmeden önce, "Beni gururlandır, Sookie," dedi.

Ağzım bir karış açık öylece kalakaldım.

Gerçekten de onu gururlandıracaktım.

"Tabut mu?" diye sordum, hevesli bir sesle.

"Şey, evet."

"Ne güzel," dedim, elimden geldiğince gülümseyerek. "Size ne getireyim? Bill, sanırım Sam tekrar biraz kan getirtti, ister misiniz? A Rh- var ya da isterseniz 0 Rh+."

"Sanırım A Rh- alacağız," dedi Bill, o ve Harlen'in arasında sessiz bir iletişim geçtikten sonra.

"Hemen geliyor!" Barın arkasındaki buzdolabına gidip iki A Rh- aldım, kapaklarını açtıktan sonra tepsiye koydum. Ve her zamanki gibi tüm süreç boyunca gülümsedim.

"Sen iyi misin, Sookie?" diye sordu Bill, tarafsız bir sesle, ben içkilerini masaya koyduktan sonra.

"Tabii ki iyiyim, Bill," dedim, neşeyle. Şişeyi onun kafasında kırmak istiyordum. Harlen, tabii. Bu gece onda kalacaktı değil mi? Tabii.

"Harlen sonra da arabayla Malcolm'ı ziyarete gitmek istiyor," dedi Bill, ben boşları almaya gidip de birer tane daha sipariş ettiklerinde.

"Eminim Malcolm, Harlen'la tanışmaktan çok mutlu olacaktır," dedim, hissettiğim kadar kaltaklaşmamaya çalışarak.

"Ah, Bill'le buluşmak harikaydı," dedi Harlen, bana dişlerini göstererek gülümserken. Tamam, kaltaklık yapmayı Harlen de iyi biliyordu. "Ama Malcolm gerçek bir efsanedir."

Bill'e, "Dikkatli ol," dedim. Ona üç vampirin nasıl bir tehlike içinde olduklarını söylemek istiyordum ama henüz zamanın gelmediğini düşündüm. Ve Harlen gençlik seks timsali gibi orada öylece oturup masum masum bana bakarken de bunu söylemek istememiştim. "O üçünün gelişinden kimse mutlu değil," dedim, bir süre bekledikten sonra. Pek etkili bir uyarı olmamıştı.

Bill sadece şaşkın şaşkın yüzüme baktı ve ben de topuklarının üzerinde dönüp uzaklaştım.

Ama sonra orada olanlardan pişmanlık duyacaktım, hem de çok.

BILL VE HARLEN gittikten sonra barda Rene ve Mike Spencer'dan duyduğum tarz konuşmalar daha da arttı. Sanki birileri ortalığı ateşliyor ve devamlı körüklüyordu. Ne var ki hem fiziksel hem de zihinsel olarak bol bol dinleme yapmama rağmen kim olduğu konusunda en ufak bir ipucuna ulaşamadım. Jason bara geldi, merhabalaştık ama daha fazla konuşmadık. Bartlett Amca'nın ölümüne karşı gösterdiğim tepki yüzünden beni hâlâ affetmemişti.

Zamanla bunu aşardı. En azından onun aklında hiçbir şeyi yakmak yoktu. Belki Liz Barrett'in yatağında küçük bir ateş yakmak istiyor olabilirdi. Benden bile genç Liz, kıvırcık kısa saçları, kocaman kahverengi gözleri ve zekâ pırıltısıyla

bana Jason'ın sonunda dengini bulduğunu düşündürttü. Birahilerinin boşaldığını görüp de onlara veda etmeye gittiğimde bardaki öfkenin iyice yükseldiğini ve bu adamların gerçekten bir şeyler yapma konusunda ciddi olduklarını farkettim.

Artık endişelenmenin ötesine geçmiştim.

Akşam çökerken bardaki hava iyice azgınlaşmaya başladı. Kadınlar azalmış, erkekler artmıştı. Masadan masaya gitmeler ve alınan alkol miktarı artmıştı. Erkekler oturamıyor, ayakta duruyorlardı. Aslında ortada büyük bir miting falan olmadığı için bir müdahalede bulunmak da mümkün değildi. Sadece kulaktan kulağa dolaşan sözler vardı. Yani, kimse barın üzerine zıplayıp "Hadi çocuklar, burnumuzun dibindeki bu canavarlara göz mü yumacağız? Yürüyün şatoya!" diye bağırmıyordu. Ama bir süre sonra dışarı çıkıp gruplar halinde toplanmaya başladıklarında pencereden bakıp kafamı iki yana salladım. Bu hiç iyi görünmüyordu.

Sam de rahatsız olmuştu.

"Ne düşünüyorsun," diye sordum ve farkettim ki bütün akşam boyunca ona ilk kez "Birahiyi uzat," ya da "Bir margarita daha ver,"in dışında bir şey söylemiştim.

"Sanırım ortada linç isteyen bir kalabalık var," dedi. "Ama şimdi Monroe'ya gitmeleri zor. Vampirler gün doğana kadar ayakta olacaklar."

"Evlerinin yerini biliyor musun, Sam?"

"Anladığım kadarıyla Monroe'nun biraz dışında, batıda... yani bize yakın olan kısmında ama emin değilim," dedi.

Bar kapandıktan sonra eve giderken yolda karanlıklar içinde saklanan Bill'i görmeyi umdum, böylece ona olacakları haber verebilirdim.

Ama onu görmedim ve evine gidecek de değildim. Uzun bir tereddütten sonra numarasını çevirdim ama karşıma telesekreteri çıktı. Üç vampirin tabii eğer varsa telefon numaralarını nasıl bulabileceğim hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

Ayakkabılarımı ve hepsi gümüş olan takılarımı çıkardıktan sonra (Evet gümüş, Bill, bunu hak ettin) endişelenmeye başladım ama yine de yeterince endişelenmemiştim. Hemen uykuya dalmak için artık bana ait olan büyük yatak odasına gittim. Panjurları açık pencereden içeri ayışığı giriyor ve yerde garip gölgeler oluşturuyordu ancak onlara sadece birkaç dakika bakabildim. Bill arayarak beni uyandırmadı.

NE VAR Kİ telefonum sabahın ilk ışıklarıyla yine de çaldı.

"Ne?" dedim, uyku sersemi bir sesle ahizeyi kulağıma dayayarak. Saate baktım. Yedi buçuktu.

"Vampirlerin evini yakmışlar," dedi Jason. "Umarım seninki içerde değildi."

"Ne?" diye tekrarladım ama bu kez sesimde panik vardı.

"Monroe'nun hemen dışındaki vampir evini yakmışlar. Şafak sökünce. Callista Sokağı'da, Archer'ın batısında."

Bill'in Harlen'ı oraya götürebileceğini söylediğini anımsadım. Acaba kalmış mıydı?

"Hayır," dedim, kesin bir sesle.

"Evet."

"Gitmem gerek," dedim ve telefonu kapattım.

EV PARLAK GÜN ışığında için için tütüyordu. Mavi gökyüzüne ince ince duman yükseliyordu. Yanmış ahşap tıpkı timsah derisi gibi görünüyordu. İtfaiyecilerin ve kanun adamlarının araçları iki katlı evin bahçesinde darmadağınık bir şekilde park edilmişti. Bir grup meraklı surat sarı şeridin gerisinde birikmişti.

Kavrulmuş çimenlerin üzerinde dört adet yanmış tabut yan yana duruyordu. Ayrıca bir ceset de torbada vardı. Onlara doğru yürümeye başladım, hayatımda yaptığım en uzun yürüyüş gibi gelmişti. Bir türlü yaklaşamıyor gibiydim, gittiğiniz yere asla varamadığınız bir kâbus gibiydi.

Birileri kolumdan tutup beni durdurmaya çalıştı. Ne dediğimi hatırlamıyorum ama dehşete düşmüş bir yüz ifadesi hâlâ gözlerimin önünde. Enkazın içine doğru zorlukla yürümeye başladım, yanmış şeylerin, kavrulmuş organik ıslaklıkların dehşeti burnuma doluyordu. Hayatım boyunca o kokuyu hiç unutamadım.

İlk tabuta ulaştım ve içine baktım. Kapaktan geriye kalanlar açılmış ve tabut güneş ışığına maruz bırakılmıştı. Güneş yükseliyordu artık beyaz, ipek döşemenin üzerinde yatan şeyi her an kucaklamaya hazırdı.

Bu Bill miydi? Bunu anlamak imkânsızdı. Ceset gözlerimin önünde parça parça dağılıyordu. Kırıntılar kopup yele karışıyor ya da güneş ışıklarının düştüğü yerlerde buharlaşıp uçuyordu.

Her tabuttaki korkunç manzara aynıydı.

Sam yanı başımda duruyordu.

"Buna cinayet diyebilir misin, Sam?"

Başını iki yana salladı. "Hiç bilmiyorum, Sookie. Yasal olarak vampir öldürmek cinayettir ama önce evin kundaklandığı kanıtlanmalı. Gerçi bunun pek de zor olacağını sanmıyorum." İkimiz de benzin kokusunu alabiliyorduk. Evin etrafı birbirine bağıran, oraya buraya tırmanan insanlarla doluydu. Ama bana bu insanların hiçbiri ciddi bir olay yeri incelemesinde bulunuyor gibi gelmemişti.

"Ama şuradaki cesede bak, Sookie." Sam çimen üzerindeki ceset torbasını işaret etti. "Bu gerçek bir insandı ve bunu araştırmak zorundalar. Güruhtan hiç kimsenin bunun farkında olduğunu ya da başka bir şeyi umursadıklarını sanmıyorum."

"Sen neden buradasın, Sam?"

"Senin için," dedi, basitçe.

"Eğer gelmeseydim, bütün gün Bill'in burada olup olmadığını düşünecektim."

"Evet, biliyorum."

"Şimdi bütün gün ne yapacağım. Nasıl bekleyeceğim?"

"Belki ilaç alabilirsin," diye öneride bulundu. "Uyku hapı ya da ona benzer bir şeye ne dersin?"

"Öyle bir şey yok bende," dedim. "Hayatımda hiç uykusuzluk sorunu çekmedim."

Bu konuşma gittikçe garipleşiyordu ama başka ne söyleyebilirdim bilemiyorum.

Önümde duran iri adam yerel polis memuruydu. Sabah güneşi altında terliyordu ve görünüşe göre saatlerdir ayaktaydı. Belki de gece nöbetindeydi ve yangın çıktıktan sonra da uyuyamamıştı.

Daha doğrusu yangın tanıdığım insanlar tarafından çıkarıldıktan sonra.

"Bu kişileri tanıyor muydunuz, bayan?"

"Evet, tanışmıştık."

"Cesetlerden kalanları teşhis edebilir misiniz?"

"Bence kimse bunları teşhis edemez, sizce?" dedim, hayret içinde.

Cesetler neredeyse tamamen yok olmuşlardı. Tanınamaz bir halde eriyip gidiyorlardı.

Adam iğrenir gibi baktı. "Evet, bayan. Peki, ya insan olan?"

"Bakabilirim," dedim, fazla düşünmeden. Yardımseverlik vazgeçilmesi zor bir alışkanlıktı.

Fikrimi değiştirmek üzere olduğumu anlayan iri adam yanmış otların üzerinde diz çöküp ceset torbasının fermuarını açtı. İçerideki kurum kaplı yüz hayatımda hiç görmediğim bir kıza aitti. Tann'ya şükrettim.

"Zavallı kız," diye fısıldadım. "Sam, ne yapacağımı bilemiyorum."

Gün içinde polis biraz vaktimi aldı. Evin sahibi olan vampirlerle ilgili bildiğim ne varsa söylememi istediler ve ben de söyledim ama fazla bir şey yoktu. Malcolm, Diane ve Liam. Nereden geldiklerini, yaşlarını, neden Monroe'ya yerleştiklerini, avukatlarının kim olduğunu... Böyle şeyleri nereden bilebilirdim ki? Daha önce evlerine bile gitmemiştim.

Bana soruları soran kişi onlarla Bill vasıtasıyla tanıştığımı öğrendiğinde onu nerede bulabileceğini sordu.

"Şu an tam orada yatıyor olabilir," dedim, dördüncü tabutu işaret ederek. "Karanlık çökene kadar bilemeyeceğim." Sonra elim sanki kendi iradesi varmışçasına ağzımın üzerine kapandı.

Tam o sırada itfaiyecilerden birisi yanındakiyle birlikte gülmeye başladı. "Kızarmış Güneyli vampirler!" dedi kısa

olan beni sorgulayan adama dönerek. "Elimizde kızarmış güneyli vampirler var!"

Ama tekmemi yediğinde bunun pek de komik olmadığını anladı. Sam beni çekerken beni sorgulayan adam da saldırdığım itfaiyeciyi tutmaya çalışıyordu. Bir cadı gibi bağırıyordum ve eğer Sam beni bıraksa üzerine gitmeye devam edecektim.

Ama bırakmadı. Demir mengeneler gibi güçlü elleriyle beni arabama doğru çekti. Birden gözlerimin önüne Büyükannem geldi. Eğer beni böyle bağırır, kavga eder ve bir devlet memuruna saldırırken görse ne kadar utanacağını düşündüm. Bu düşünce içimdeki tüm düşmanlığı birden söndürdü. Sam'in beni yolcu koltuğuna oturtmasına izin verdim ve sonra motoru çalıştırıp hareket ettiğinde de eve gidene kadar tam bir sessizlik içinde uslu uslu oturdum.

Evime çok çabuk varmıştık. Vardığımızda saat sabah ondu. Gündüz saati uygulamasına geçildiğinden daha bekleyecek on küsur saatim vardı. Ben koltukta oturup boş boş bakarken Sam bazı telefon görüşmeleri yaptı. Beş dakika sonra oturma odasına geri döndü.

"Kalk Sookie," dedi, hararetli bir şekilde. "Bu jaluziler pislik içinde."

"Ne?"

"Jaluziler. Bu hale gelmelerine nasıl izin verdin?"

"Ne?"

"Temizlik yapacağız. Bir kova, biraz amonyak ve birkaç paçavra bul. Bir de kahve yap."

Tabutlardaki vücutlar gibi kuruyup dökülüceğimden korka korka yavaş hareketlerle bana söylediklerini yaptım.

Sam oturma odasındaki perdeleri indirirken ben de kova ve paçavraları getirdim.

"Çamaşır makinesi neredeydi?"

"Şu tarafta, mutfağın arkasında," dedim, parmağımla işaret ederek.

Sam elleri kolları perdelerle dolu olarak çamaşır makinesine gitti. Büyükannem onları Bill'in ziyareti için henüz bir ay önce yıkamıştı ama sesimi çıkarmadım.

Jaluzilerden birini indirdim, kapayıp temizlemeye başladım. Jaluziler temizlenince pencerelerin kendisini cilalamaya başladık. Sabahın ilerleyen saatlerinde yağmur başladı. Dışarı çıkamadık. Sam uzun saplı paspası kapıp tavanın köşelerindeki örümcek ağlarını alırken ben de süpürgelikleri sildim. Sam şöminenin üzerindeki aynayı indirdi, normalde yetişemediğimiz kısımlarının tozunu aldı sonra aynanın kendisini sildik ve yerine astık. Şöminenin mermerini geçen kıştan tek bir kurum izi kalmayıncaya kadar ovdum. Üzerinde manolya desenleri bulunan hoş bir paravanı şöminenin önüne koydum. Televizyonun ekranını sildim ve Sam

de altının tozunu alabileyim diye aleti kaldırıp öylece tuttu. Tüm filmleri kutularına geri koydum ve kaydettiklerimi de etiketledim. Kanepenin tüm minderlerini çıkarıp altlarındaki pisliği elektrik süpürgesiyle aldım, hatta bir dolar ve beş sent bile buldum. Halıları ve yer parkelerini süpürdüm.

Yemek odasına geçip cilalanabilecek her şeyi cilaladım. Masa ve sandalyelerin ahşapları pırıl pırıl parlarken Sam bana Büyükannemin gümüşlerini ne kadardır parlatmadığımı sordu.

Büyükannemin gümüşlerini hayatımda hiç parlatmamıştım. Vitrini açıp gördük ki gümüşler gerçekten kararmıştı. Hepsini mutfağa taşıdık, gümüş parlatıcısını bulup hepsini parlattık. Radyo açıktı ama haberler her başladığında Sam'in kanal değiştirdiğini farkettim.

Tüm gün temizlik yaptık ve durmaksızın yağmur yağdı. Sam benimle sadece bir sonraki görevimizin ne olduğunu söylemek için konuşuyordu.

Çok çalıştım, Sam de öyle.

Hava kararmaya başlarken Renard Mahallesi'ndeki en temiz eve sahiptim.

"Artık gidiyorum, Sookie, sanırım yalnız kalmak istersin," dedi Sam.

"Evet," dedim. "Bir ara sana teşekkür edeceğim ama şimdi değil. Bugün hayatımı kurtardın."

Anımda dudaklarını hissettikten bir dakika sonra kapının kapanma sesini duydum. Karanlık, mutfağı doldururken öylece oturdum. Artık neredeyse önümü göremeyecek kadar karanlık olduktan sonra dışarı çıktım. Büyük el fenerimi almıştım.

Bardaktan boşanırcasına yağan ılık yağmurun altında durdum. Saçlarım kafama, elbisemse vücuduma yapışmıştı. Sola dönüp koruluğa girdim. İlk başta dikkatli ve yavaş ilerliyordum ama Sam'in teskin edici tesiri azaldıkça koşmaya başladım. Dallar yanaklarımı, dikenler bacaklarımı çiziyordu. Koruluktan çıkıp mezarlığa doğru atıldım, el fenerimin ışığı hemen önümde seke seke ilerliyordu. Karşı taraftaki eve gideceğimi sanıyordum, yani Compton'ların evine ama bir şekilde Bill'in buralarda bir yerlerde olması gerektiğini düşündüm bu iki buçuk hektarlık taş ve kemik yığının içinde bir yerlerde olmalıydı. Mezarlığın merkezindeki en eski bölümünde, en büyük anıtların ve mütevazı mezar taşlarının arasında ölülerle birlikte durdum.

"Bill Compton! Dışarı çık!" diye bağırdım.

Etrafımda dönmeye onu göremesem bile neredeyse kapkaranlık gecede çevreme bakmaya başladım. Bill beni görebilirdi. Tabii bir şey görebilecek durumdaysa, Monroe'nun hemen dışındaki o evin bahçesinde gördüğüm kararmış ve kavrulmuş dehşetlerden birine dönüşmediyse...

Hiç ses yoktu. Sadece beni sırılsıklam eden yağmur vardı.

"Bill! Bill! Dışarı çık."

Sağımdaki bir hareketi işitmekten ziyade hissettim. Fenerin ışığını hemen o yöne çevirdim. Toprak göçüyordu. Gözlerimin önünde bembeyaz bir el kızıl topraktan dışarı fırladı. Toprak iyice çalkalanıp kabardı ve içinden bir insan çıktı.

"Bill?"

Bana doğru ilerledi. Bedeni kırmızı kil damarlarıyla kaplı ve saçı toprak doluydu. Bill bana doğru tereddüt içinde bir adım attı.

Ben ona doğru ilerleyemedim bile.

"Sookie," dedi, yanı başımdaydı, "neden buradasın?" Sesi ilk kez aklı karışık ve kararsız geliyordu.

Ona söylemek istedim ama ağzımı açamamıştım.

"Sevgilim?"

Bir taş gibi yere düştüm. Aniden sırılsıklam çimlerin üzerinde diz çökmüştüm.

"Ben uyurken neler oldu?" Çıplak ve yağmur suyuyla ıslak bir biçimde yanımda çömeliyordu.

"Giysilerin üzerinde değil," diye mırıldandım.

"Kirlenirler," dedi, mantıklı bir biçimde. "Toprakta uyuyacağım zaman çıkarıyorum."

"Ah, tabii."

"Şimdi anlat bana."

"Ne olur nefret etme benden."

"Ne yaptın sen?"

"Tanrım, ben değildim! Ama seni uyarabilirdim, kolundan tutup beni dinlemeni sağlayabilirdim. Sana telefon etmeye çalıştım, Bill!"

"Ne oldu?"

Ellerimi yüzünün iki yanına koydum, ne kadar çok şey kaybedebileceğimi farkettim, hâlâ da kaybedebilirdim.

"Öldüler, Bill. Monroe'daki vampirler. Ve yanlarındaki birileri daha."

"Harlen," dedi Bill, sesinde hiçbir ifade yoktu. "Harlen geçen gece orada kaldı. O ve Diane çok iyi anlaştılar." Sözümü bitirmemi bekliyordu. Gözlerini bana dikmişti.

"Yakıldılar."

"Bilinçli olarak."

"Evet."

Yağmurun altında yanıma oturdu, yüzünü göremiyordum. Fener hâlâ elimdeydi ama tüm kuvvetim uçup gitmişti. Öfkesini hissedebiliyordum.

Zalimliğini hissedebiliyordum.

Açlığını hissedebiliyordum.

Daha önce hiç bu kadar vampirleşmemişti. Artık içinde insan olan hiçbir şey kalmamıştı.

Yüzünü gökyüzüne çevirip uludu.

İçindeki öfke öylesine büyüktü ki birilerini öldüreceğini sandım ve en yakınındaki insan da bendim.

Ben içinde bulunduğum tehlikeyi farkederken Bill beni kollarımdan tutup kendine çekmeye başladı. Mücadele etmenin anlamı yoktu, aslında bir şekilde bunun Bill'i daha da heyecanlandıracağını sanıyordum. Bill beni kendinden birkaç santim uzakta tutuyordu, neredeyse teninin kokusunu duyuyordum. İçinde yükselen fırtınayı hissediyor, öfkesinin tadını alıyordum.

İçinde yükselen bu gücü başka bir yöne çevirmek hayatımı kurtarabilirdi. Aramızdaki birkaç santimi yok edip ağzımı göğsüne yapıştırdım. Yağmuru yaladım ve yanağımı memesinin ucuna sürdüm. Bedenimi onunkine yapıştırdım.

Birden dişleri omzumu sıyırdı. Bedeni dimdik, kaskatı ve benim için hazır bir haldeydi. Beni öylesine güçlü bir şekilde itti ki kendimi sırtüstü çamurun içinde buldum. Hızla içime kaydı, öyle şiddetliydi ki sanki benim içimden geçip toprağa saplanmak istiyor gibiydi. Ben çığlık attım ve o kükredi, sanki bizler çamur insanlardık, mağarada yaşayan ilkellerdik. Ellerim sırtına tutunuyordu. Yağmuru, tırnaklarımın arasındaki kanı hissediyordum. Acımasız ahengiyle toprağı süren bir saban gibi beni gömüp kendi mezarımın içine sokacağını sandım. Dişleri boynuma gömüldü.

Aniden doruğa ulaştım. Bill de boşalırken uludu ve üzerime düştü, dişlerini boynumdan çıkartıp açtığı delikleri yalayıp temizledi.

İstemeden bile olsa beni öldürebileceğini düşündüm.

Kaslarım bana itaat etmiyordu. Bill beni kaldırdı. Beni evine götürdü, kapıyı iterek açtı ve beni doğrudan büyük banyosuna taşıdı. Beni nazikçe çamur, yağmur suyu ve biraz da kan bulaştırdığım halının üzerine yatırdı. Sonra jakuzide sıcak suyu açtı, dolunca beni içine soktu ve kendisi de girdi. Oturaklara oturduk, bacaklarımızın arasından geçen ılık ve köpüren suyun rengi hızla değişti.

Bill'in gözleri kilometrelerce uzaklarda bir yerlere bakıyordu.

"Hepsi öldü mü?" dedi, sesi neredeyse duyulmayacak kadar zayıftı.

"Hepsi ve bir de insan kız," dedim, usulca.

"Sen bütün gün ne yaptın?"

"Temizlik. Sam bana bütün evimi temizletti."

"Sam," dedi Bill, düşünceli bir sesle. "Söyle bana, Sookie. Sam'in zihnini okuyabiliyor musun?"

"Hayır," diye itiraf ettim, birden kendimi çok bitkin hissetmeye başladım. Kafamı suya batırdım, çıktığımda Bill'in elinde bir şampuan kutusu vardı. Saçlarımı önce köpürttü ve sonra da durulayıp ilk sevişti̇ğimizde yaptığı gibi taradı.

"Bill, arkadaşların için çok üzgünüm," dedim. Öyle bitkindim ki kelimeler ağzımdan zorlukla çıkıyordu. "Ve senin sağ olduğuna da çok sevindim." Kollarımı boynuna doladım ve başımı omzuna koydum. Bir kaya gibi sertti. Bill'in beni bir havluyla kurulayıp yatağa yatırdığını, yastığın yumuşaklığına hayret ettiğimi ve onun da yanıma kayıp kollarıyla beni sarışını hatırlıyorum. Sonra uyuyakaldım.

Sabahın en karanlık saatlerinde odanın içinde birilerinin hareket ettiğini duyup irkilerek uyandım. Rüya görüyor olmalıydım. Kötü bir rüya olmalıydı ki kalbim hızla atıyordu. "Bill?" dedim, sesimdeki korkuyu duyabiliyordum.

"Ne oldu?" diye sordu, yatağın kenarına oturduğunda oluşan sarsıntıyı hissettim.

"Sen iyi misin?"

"Evet, sadece dışarıda biraz yürüyüş yapıyordum."

"Dışarıda kimse yok mu?"

"Hayır, sevgilim." Tene sürünen kumaş sesleri duydum, o da nevresimlerin altında benimle beraberdi.

"Oh, Bill, o tabutlardan birinin içindeki sen de olabilirdin," dedim, zihnimdeki taze ıstırapla.

"Sookie, o torbadaki cesedin de sen olabileceğini hiç düşündün mü? Ya gün doğarken bu eve gelip burayı da yakarlarsa?"

"Benim evime gelmelisin! Benim evimi asla yakmazlar. Benimle güvende olursun," dedim, samimi bir şekilde.

"Sookie, dinle, benim yüzümden ölebilirsin."

"Kaybedecek neyim var ki?" diye sordum, sesimdeki tutkuyu ben bile duyabiliyordum. "Seninle tanıştıktan sonra hayatımın en güzel günlerini yaşadım ben!"

"Eğer ben ölürsem Sam'e git."

"Benden şimdiden vazgeçiyorsun ha?"

"Asla," dedi, pürüzsüz sesi buz gibiydi. "Asla." Ellerinin omuzlarımı kavradığını hissettim, dirseğine dayanmış halde yanımda yatıyordu. Biraz daha yakınıma geldi, bedeninin serinliğini hissedebiliyordum.

"Dinle, Bill," dedim. "Eğitimli biri sayılmam ama aptal değilim. Fazla tecrübeli ya da görmüş geçirmiş biri de değilim ama sakın saf olduğumu düşünme." Karanlıkta sırıtmadığını umdum. "Seni kabullenmelerini sağlayabilirim. Yapabilirim."

"Eğer bunu yapabilecek biri varsa bu da sensin," dedi. "Tekrar içine girmek istiyorum."

"Şey mi demek istiyorsun?.. Ah evet, anladım." Elini tutup aşağıya çekerek bana gösterdi. "Bunu ben de isterim." Mezarlıkta aldığım darbelerden sonra hayatta kalabildiysem elbette isterdim. Bill öylesine öfkeliydi ki kendimi hırpalanmış hissediyordum. Ama bir yandan Bill'in beni bağımlısı

yaptığı bedenimdeki o ılık ve ıslak heyecanı da hissediyordum. "Tatlım," dedim, sertliğini yukarı aşağı okşarken, "tatlım." Onu öptüm dilini ağzımın içinde hissediyordum. Dilimle köpek dişlerine dokundum. "Isırmadan yapabilir misin?" diye fısıldadım.

"Evet. Kanının tadını almam sadece sondaki doruğu daha da mükemmelleştiriyor."

"Olmasa da o kadar güzel olabilir mi?"

"Asla olamaz ama seni zayıf düşürmek de istemiyorum."

"Eğer kızmazsan," dedim, çekingen bir edayla. "Toparlanmam birkaç gün aldı."

"Ben bencilce davrandım... bana öyle iyi davrandın ki."

"Eğer güçlü olursam daha zevkli olur," diye önerdim.

"Hadi, bana ne kadar güçlü olduğunu göster," dedi, alaycı bir sesle.

"Sırtüstü yat. Tam olarak nasıl oluyor bilmiyorum ama bunu başkalarının yaptığını biliyorum." Üzerine ata biner gibi oturduğumda nefesinin hızlandığını işittim. Odanın karanlık olduğuna ve dışarıda hâlâ yağmur yağdığına memnundum. Bir şimşek bana parlamakta olan gözlerini bir anlığına gösterdi. Dikkatlice doğru olduğunu umduğum bir pozisyon alıp onu içime doğru yönlendirdim. İçgüdülerime inancım büyüktü ve beni o gün de yarı yolda bırakmadılar.

8

TEKRAR BİRLİKTEYDİK İÇİMDEKİ şüpheler Bill'i kaybettiğimi sandığımda duyduğum korku tarafından geçici de olsa bastırılmış ve ilişkimiz huzursuz bir sıradanlığa bürünmüştü.

Eğer gece çalışıyorsam bitince Bill'in evine gidiyor ve genellikle geceyi orada geçiriyordum. Eğer gündüz çalışıyorsam Bill günbatımından sonra bana geliyor ve birlikte televizyon seyrediyor, sinemaya gidiyor ya da sözcük türetme oyunu oynuyorduk. Ya üç gecede bir izin alıyordum ya da Bill o geceler beni ısırmamaya özen gösteriyordu yoksa kendimi çok zayıf ve sersem gibi hissediyordum. Ayrıca bir tehlike daha vardı. Eğer Bill benden çok fazla beslenirse vitamin ve demir hapları alıyordum ve bir süre sonra Bill kanımın tadından şikâyet ediyordu. Sonra demiri de kestim.

Ben bütün gece uyurken Bill de başka şeyler yapıyordu. Bazen kitap okuyor, bazen dışarıda dolaşıyor, bazen de güvenlik ışıklarının altında bahçe işlerimde bana yardım ediyordu.

Eğer benden başka birinden kan alıyorsa bile hep gizli tuttu ve rica ettiğim gibi bunu Bon Temps'in dışında yaptı.

Bu sıradanlığın huzursuz olduğunu düşünüyordum, çünkü bana bir şeyleri bekliyormuşuz gibi geliyordu. Monroe'daki vampir yuvasının yakılması Bill'i çok kızdırmış ve sanırım biraz da korkutmuştu. Uyanıkken bu kadar kudretliyken uyuduğun sırada böylesine çaresiz olmak onur kırıcı olmalıydı.

İkimiz de bölgedeki en belalı tipler öldüğüne göre halkın vampirlere karşı öfkesinin dinip dinmediğini merak ediyorduk.

Kimse doğrudan bir şey söylemese de arada sırada konuşmaların gidişinden Maudette, Dawn ve Büyükannemi öldüren katilin hâlâ serbest oluşundan dolayı benim güvenliğim için endişelenildiğini anlıyordum.

Eğer Bon Temps ve çevre kasaba erkekleri Monroe'daki vampir evini yakmanın cinayetle ilgili içlerini rahatlatması gerektiğini düşünüyorsa yanılıyorlardı. Üç kurbanın da otopsi raporları öldüklerinde kan yönünden bir eksikleri olmadığını ortaya koyuyordu. Dahası Maudette ve Dawn'ın

vücutlarındaki diş izleri sadece eski görünmüyorlardı, gerçekten de eski oldukları ispatlanmıştı. Ölüm sebepleri de boğulmaydı. Maudette ve Dawn ölmeden önce ve sonrasında da cinsel ilişkide bulunmuşlardı.

Arlene, Charlsie ve ben dikkatli oluyorduk. Mesela otoparka yalnız gitmiyor, eve girmeden önce kapıların sıkıca kilitli olduğundan emin olup araba sürerken etrafımızdaki araçlara dikkat ediyorduk. Ama bu tarz bir dikkatliliği uzun süre muhafaza etmek mümkün değildi ve ayrıca sinir bozucuydu. Eminim kısa süre içinde hepimiz eski dalgınlığımıza geri dönecektik. Belki bu durum Arlene ve Charlsie için daha hoş görülebilirdi zira diğer iki kurbanın aksine onlar yalnız yaşamıyordu. Arlene çocukları ve bazen de Rene Lenier'le, Charlsie ise kocası Ralph'le birlikte yaşıyordu.

Yalnız yaşayan bir tek ben vardım.

Jason neredeyse her akşam bara geliyor ve bir şekilde laf açıp benimle konuşuyordu. Aramızdaki tatsızlığı tamir etmeye çalıştığını farkettiğimde ben de elimden geldiğince yardımcı olmaya çalıştım. Ama Jason artık çok daha fazla içiyordu ve yatağı girip çıkanların belli olmaması açısından umumi tuvaletleri aratmıyordu. Yine de Liz Barrett'e karşı bazı duygular besliyor gibiydi. Büyükannemin ve Bartlett Amca'nın mirası konusunu dikkatlice ele aldık. Tabii onun

benden daha fazla işi vardı. Bartlett Amca benim payım dışındaki her şeyi Jason'a bırakmıştı.

Jason fazladan bira içtiği bir gece bana polis merkezine iki kez daha gittiğini ve bunun onu deli ettiğini söyledi. Sonunda Sid Matt Lancaster'le konuşmuş ve Sid Matt yanında gelmediği sürece tekrar merkeze gitmemesi öğüdünü almış.

"Nasıl oluyor da seni alıp duruyorlar?" diye sordum. "Bana anlatmadığın bir şeyler olmalı. Andy Bellefleur başka kimseyi alıkoymadı ve bildiğim kadarıyla Dawn ve Maudette de evlerine götürdükleri erkekler konusunda pek de seçici değildiler."

Jason korkunç derecede kırılmış gibi görünüyordu. Daha önce güzel abimi hiç bu kadar utanmış bir halde görmemiştim.

"Film," diye geveledi.

Onu doğru duyduğumdan emin olamayarak yaklaştım. "Film mi?" dedim, inanamayan bir sesle.

"Şşşşt," diye fısıldadı, suçlu suçlu bakarak. "Birlikte film çeviriyorduk."

Sanırım ben de en az Jason kadar utanmıştım. Kız kardeşler abileri hakkında her şeyi bilmeseler de olurdu. "Ve onlara da birer kopya verdin," dedim, tereddütle, Jason'ın ne kadar salaklık etmiş olabileceğini anlamaya çalışıyordum.

O buğulu romantik mavi gözlerinde parlayan yaşlarla başka bir yöne doğru baktı.

"Moron," dedim. "Bunun bir şekilde açığa çıkacağını düşünememeni bir kenara bıraksak bile evlendiğinde ne olacaktı? Eski kırıklarından biri o küçük dansınızın kaydını müstakbel karına gönderdiğinde ne yapacaktın?"

"Yerdeyken tekmelediğin için teşekkürler, kardeşim."

Derin nefes aldım. "Tamam, tamam. Artık bu filmleri çekmeyi bıraktın değil mi?"

Kesin bir edayla başını salladı. Ona inanmamıştım.

"Bundan Sid Matt'e de bahsettin, öyle değil mi?"

Bu kez de başıyla onayladı ama biraz önceki kadar kesin değildi.

"Ve sen de Andy'nin senin üzerinde bu kadar durmasının sebebinin bu olduğunu düşünüyorsun, ha?"

"Evet," dedi Jason, somurtarak.

"O zaman senin meni örneğini alıp Dawn ve Maudette'in içinde bulduklarıyla karşılaştırdıklarında aklanacaksın." Artık ben de abim kadar utanmazlaşmıştım. Daha önce meni gibi şeylerden hiç sözetmemiştik.

"Matt de böyle söylüyor. Ama ben böyle şeylere güvenemiyorum."

Abim bir mahkeme salonunda kullanılabilecek en katı bilimsel kanıtlara güvenemiyordu. "Andy'nin sahte sonuçlar çıkaracağını mı düşünüyorsun?"

"Hayır, sorun Andy'de değil. O sadece işini yapıyor. Sadece DNA meselesini iyi bilmiyorum."

"Moron," dedim ve Ruston'dan gelen gece avına çıkmış dört üniversite öğrencisine bira getirmek için arkamı döndüm. Tek umudum Sid Matt Lanceaster'in ikna yeteneğindeydi.

Merlotte'tan ayrılmadan önce Jason'la bir kez daha konuştum. "Bana yardım edebilir misin?" diye sordu. Yüzündeki ifade pek alışık olduğum türden değildi. Ben masasının yanındayken o geceki kız arkadaşı kadınlar tuvaletine gitti.

Abim daha önce hiç benden yardım istememişti.

"Nasıl?"

"Buraya gelen herkesin zihnini okuyup asıl katilin kim olduğunu bulamaz mısın?"

"Bu göründüğü kadar kolay değil, Jason," dedim, yavaşça. Konuşurken bir yandan da düşünüyordum. "Öncelikle adam tam olarak ben onu dinlerken işlediği suçu düşünüyor olmalı. Ayrıca her zaman berrak düşüncelerle karşılaşmıyorum. Bazı insanları dinlemek radyo dinlemeye benziyor, akıllarından geçen önemli önemsiz her şeyi duyuyorum. Bazı insanlarsa sözlere dökülmeyen bir duygular yumağından ibarettir, bu uykusunda konuşan birini anlamaya çalışmak gibidir. Konuştuklarını duyabilirsin, mutlu mu

yoksa üzgün mü olduklarını bile anlayabilirsin ama duyduğun şey tam olarak kelimeler değildir. Bazen de bir düşünceyi duyarım ama hele oda kalabalıksa kimden geldiğini anlayamam."

Jason gözlerini bana dikmişti. Bu, özrüm hakkında açık açık ilk konuşmamızdı.

"Delirmemeyi nasıl başarabiliyorsun?" diye sordu, hayretler içinde başını iki yana sallayarak.

Zihnimin kalkanlarını nasıl kaldırdığımı açıklayacaktım ki Liz Barrett rujunu tazelemiş ve saçlarını kabartmış olarak geri döndü. Jason'un üzerine bir mont geçirir gibi kadın avcısı kişiliğine bürünüşünü izledim ve kendisi olduğu zamanlar onunla daha fazla konuşmadığım için pişman oldum.

O gece çalışanlar iş bırakmaya hazırlanırken Arlene yanıma gelip ertesi akşam çocuk bakıcılığı yapıp yapamayacağımı sordu. Onun tatil günüydü ve Rene'yle birlikte Shreveport'a gidip bir film izlemek, bir şeyler yemek istiyordu.

"Tabii ki," dedim. "Bir süredir çocukları görmedim."

Arlene'in yüzü aniden buz gibi oldu. Bana döndü, ağzını açtı, düşündü, konuşmaya karar verdi ve tekrar düşündü. "Şey... orada... Bill de orada olacak mı?"

"Evet, bir film izlemeyi düşünüyorduk. Yarın sabah videocuya uğrayıp bir şeyler alacaktım ama şimdi çocukların da

seveceği bir film buluruz." Birden ne demek istediğini anladım. "Bir dakika! Sen şimdi Bill de orada olacaksa çocuklarını benimle yalnız bırakmayacağını mı söylemek istiyorsun?" Gözkapaklarımın kısılıp sesimin öfkeli bir tona büründüğünü hissedebiliyordum.

"Sookie," diye başladı, çaresizce. "Tatlım, seni çok seviyorum. Ama bunu anlaman için anne olman gerek. Çocuklarımı bir vampirin yanında bırakamam, yapamam."

"Ben orada olsam bile mi? Senin çocuklarını benim de ne kadar sevdiğimi bilsen bile mi? Bill'in asla ve asla bir çocuğa zarar vermeyeceğini söylesem bile mi?" Çantamı omzuma atıp arka kapıdan çıkarak Arlene'i orada öylece bıraktım. Gerçekten de üzülmüş olmalıydı!

Eve gitmek üzere yola düştüğümde biraz daha sakinleşmiş olmama rağmen hâlâ öfkeliydim. Jason beni endişelendirmiş, Arlene sinirlendirmiş, Sam'se neredeyse tamamen kendinden soğutmuştu. Son zamanlarda bana uzaktan bir arkadaşıymışım gibi davranıyordu. Bill'e gitmektense eve gitmeyi kafamda çevirdim. İyi bir fikirdi.

Onun evinde olmam gereken saatten on beş dakika sonra bana gelmiş olması Bill'i ne kadar endişelendirdiğimin bir ölçüsü olabilirdi.

Kapıyı açtıktan sonra, "Gelmedin ve aramadın da," dedi, usulca.

"Kafam biraz bozuk," dedim. "Sinirliyim."

Akıllıca davranarak mesafesini korudu.

"Seni endişelendirdiğim için özür dilerim," dedim, bir süre sonra. "Bir daha olmayacak." Ondan uzaklaşıp mutfağa doğru ilerledim. Bill de beni takip etti ya da ben öyle sanıyordum. Öyle sessizdi ki asla dönüp bakmadan anlayamazdım.

Buraya neden geldiğimi bilmez bir halde mutfağın tam ortasında dururken o da kapının pervazına yaslanmıştı. İçimde yükselen öfke dalgasını hissedebiliyordum. Yine sinirleniyor bir şeyleri fırlatmak, zarar vermek isteğiyle doluyordum. Ben böyle yıkıcı içgüdülere kendimi kaptıracak şekilde yetişmemiştim. Gözlerimi yumup yumruklarımı sıkarak öfkemi bastırdım.

"Bir çukur kazacağım," dedim ve arka kapıdan dışarı çıktım. Alet deposunun kapısını açıp küreği aldım ve ayaklarımı yere vura vura arka bahçeye geri döndüm. Sebebini bilmediğim bir şekilde asla hiçbir şeyin yetişmediği kel bir alan vardı. Küreği oraya saplayıp ayağımla ittim ve bir parça toprağı koparıp çıkardım. Bu şekilde bir süre devam ettim. Delik büyürken topraktan oluşan tepe de büyüdü.

"Kol ve omuz kaslarım mükemmeldir," dedim, küreğe dayanıp nefes nefese dinlenirken.

Bill bahçe sandalyesine oturmuş sessizce izliyordu.

Ben de kazma işine geri döndüm.

Sonunda güzel bir çukurum olmuştu.

"Bir şey mi gömecektin?" diye sordu Bill, bitirdiğimi anladığında.

"Hayır." Topraktaki deliğe baktım. "Bir ağaç dikeceğim."

"Ne tür bir ağaç?"

"Bir meşe." Bunu tam o anda uydurmuştum.

"Nereden bulacaksın?"

"Bahçeciler merkezinden. Bu hafta bir gün giderim."

"Büyümesi bayağı zaman alır?"

"Senin için ne farkeder ki?" diye çıkıştım. Küreği depoya geri koyduktan sonra deponun kapısına yaslanıp kaldım, yorgunluktan tükenmiştim.

Bill beni kucaklamak ister gibi bir tavır takındı.

"Ben *yetişkin* bir kadınım," diye hırladım. "Evime kendi başıma yürüyebilirim."

"Sana bir şey mi yaptım?" diye sordu Bill. Sesindeki az miktardaki sevgi kırıntısı beni kendime getirdi. Kendimle yeterince uğraşmıştım.

"Özür dilerim," dedim. "Tekrar."

"Seni bu kadar öfkelendiren nedir?"

Ona Arlene'den sözedemezdim.

"Sen öfkeliyken ne yaparsın, Bill?"

"Bir ağaç sökerim," dedi. "Bazen birilerinin canını yakarım."

Bir çukur kazmak gözüme o kadar da kötü görünmedi. Ayrıca yapıcı bile sayılırdı. Hâlâ çevreme öfke yayıyordum ama artık yüksek frekanslı bir ağlama yerine bastırılmış bir vızıltı gibiydi demek yanlış olmaz. Aklımı meşgul edecek bir şeyler bulmak için etrafıma bakındım.

Bill'in belirtileri gözlemleme işinde usta olduğu ortaya çıktı. "Seviş benimle," diye öneride bulundu. "Sevişelim."

"Sevişmek için havamda değilim."

"İzin ver seni ikna edeyim."

Öyle görünüyordu ki ikna kabiliyeti güçlüydü.

En azından öfke patlamasının neden olduğu enerjiyi harcamıştım, ama Arlene'in kalbimi kırmış olmasından ileri gelen ve seksin tedavi edemeyeceği üzüntüm sürüyordu. Bill saçlarımı fırçalarken boşluğa bakıyordum. Görünüşe göre böyle bir vakit geçirme şeklini oldukça rahatlatıcı buluyordu.

Sık sık kendimi Bill'in oyuncak bebeği gibi hissediyordum.

"Bu akşam Jason bara geldi," dedi.

"Ne istiyormuş?"

Bill insanları okumak konusunda bazen inanılmaz derecede yetenekli oluyordu.

"Zihin okuma gücüme başvurmaya gelmiş. Katilin kim olduğunu öğrenene kadar bara gelen herkesin zihnini okumamı istedi."

"Birkaç düzine kusurunu saymazsak kötü bir fikir değil."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Eğer katil hapse girerse abinin ve benim üzerimdeki şüpheler kalkacaktır. Ve tabii sen de güvende olacaksın."

"Bu doğru ama bu konuda ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Küçücük bir bilgi hatta bir düşünce kıvılcımı için onca zihni okumak zor, acılı ve sıkıcı olacaktır."

"İşlemediğin bir cinayetin sanığı olmak kadar zor ya da acılı değil. Yeteneğini gizlemeye öyle alışmışsın ki."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Yüzüne bakacaktım fakat saçlarımı fırçalamayı bitirebilmek için beni tutup hareketsiz bıraktı. İnsanların zihinlerinden uzak durmayı hiçbir zaman bencillik olarak görmemiştim, fakat bu durumda sanırım öyle oluyordu. Birçok kişinin özeline tecavüz etmem gerekiyordu. "Bir dedektif gibi," diye mırıldandım kendi kendime. 'Meraklı'dan daha iyi bir sıfat bulmaya çalışıyordum.

"Sookie," dedi Bill. Sesindeki bir şeyler dikkatimi çekti. "Eric seni tekrar Shreveport'a getirmemi istedi."

Eric'in kim olduğunu anlamak için bir miktar düşünmem gerekti. "Ah, şu iri, Viking vampiri."

Bill, "Çok yaşlı olan vampir," diye düzeltti.

"Yani beni oraya getirmeni mi emretti sana?" Kulağa hiç de hoş gelmiyordu doğrusu. Yatağın kenarında oturuyordum ve Bill de arkamdaydı. Bu kez yüzüne bakmak için ar-

kamı döndüğümde beni durdurmadı. Gözlerimi dikip Bill'e baktım. Yüzünde daha önce hiç görmediğim bir şeyler vardı. "Bunu yapmak *zorundasın!*" dedim. Dehşete düşmüştüm. Bill'e emir verebilecek birini hayal bile edemiyordum. "Ama, tatlım. Eric'i görmeye gitmek istemiyorum."

Bunun hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini görebiliyordum.

"Kim o? Vampirlerin mafya babası mı?" diye sordum, öfkeliydim ve inanamıyordum. "Sana reddedemeyeceğin bir teklif mi yaptı?"

"Benden daha yaşlı. Ve daha da önemlisi daha güçlü."

"Hiç kimse senden daha güçlü olamaz," dedim, inatla.

"Keşke öyle olsaydı."

"Ne yani Onuncu Vampir Bölgesi'nin başkanı falan gibi bir şey mi?"

"Evet, onun gibi bir şey."

Bill vampirlerin içişlerini nasıl hallettikleri konusunda her zaman son derece ağzı sıkı olmuştu ve şu ana kadar benim de bu durumla ilgili bir sıkıntım yoktu.

"Ne istiyormuş? Eğer gitmezsem ne olur?"

Bill ilk soruyu es geçti. "Seni aldırmak için birini... ya da birilerini gönderir."

"Başka vampirler mi gönderir?"

"Evet." Bill'in donuk gözleri aramızdaki fikir ayrılığını yansıtıyor ve kahverenginin çeşitli tonlarında parlıyordu.

Bu konuyu etraflıca düşünmeye çalıştım. Bana emirler yağdırılmasına ve hiçbir seçim şansım olmamasına alışkın değildim. Kalın kafamın durumu algılaması birkaç dakika almıştı.

"O zaman onlarla dövüşmek zorunda kalırsın, değil mi?"

"Elbette, sen bana aitsin."

İşte yine o 'ait olma' lafı. Bu konuda gerçekten ciddi gibiydi. İçimden sızlanmak geliyordu ama hiçbir işe yaramayacağını da biliyordum.

"Sanırım gitmem gerek," dedim, acı acı konuşmamaya özen göstererek. "Eski şantaj usulleri."

"Sookie, vampirler insanlara *benzemez*. Eric amacına ulaşmak için en doğru yola başvuruyor. Bu da seni Shreveport'a getirmek. Bana açık açık söylemesine gerek yoktu, ben kendim anladım."

"Şey, şimdi anlıyorum ama iğrenç bir şey bu. İki arada bir derede kaldım. Peki, benden ne istiyor?" Çok basit bir cevap aklımdan geçtiğinde dehşete düşmüş bir halde Bill'e baktım. "Oh, hayır, onu yapmam!"

"Seninle yatmak ya da kanını içmek için önce cesedimi çiğnemesi gerek." Bill'in yüzünde benim için tanıdık hiçbir şey kalmamış, tamamen yabancılaşmıştı.

"Ve o da bunu biliyor," dedim, deneme mahiyetinde, "o zaman beni Shreveport'ta görmek istemesinin başka bir nedeni olmalı."

Bill, "Evet," diye onayladı. "Ama ne olduğunu bilmiyorum."

"Şey, eğer fiziksel çekiciliğimle ya da kanımın sıradışı kalitesiyle ilgili değilse benim şu küçük... özrümle ilgilidir."

"Yeteneğinle."

"Pekâlâ," dedim, son derece alaylı bir sesle. "Benim şu çok değerli yeteneğimle." Omuzlarımdan kalktığını sandığım öfke ikiyüz kiloluk bir goril gibi geri dönüp yerli yerine oturmuştu. Ve bu arada da ölümcül bir korkuya kapılmıştım, Bill'in nasıl hissettiğini merak ettim. Sormaya bile korkuyordum.

Onun yerine "Ne zaman?" diye sordum.

"Yarın gece."

"Sanırım bu durum geleneksel olmayan flörtün sakıncalarından biri." Bill'in omzunun üzerinden Büyükannemin on yıl önce seçmiş olduğu duvar kâğıdının desenlerine baktım. Eğer bu işten yakayı kurtarırsam kâğıtları değiştireceğime kendi kendime söz verdim.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı Bill.

Bu onun kabahati değildi. "Ben de seni seviyorum," dedim. Kendimi ona yalvarmaktan alıkoymalıydım. 'Lütfen kötü vampirin beni incitmesine, bana tecavüz etmesine izin verme.' İki ucu boklu değnek. Bill için durum iki katı daha zordu. Kendine hâkim olmak için harcadığı çabayı hayal bi-

le edemiyordum. Tabii acaba gerçekten sakin olmayı başarıyor muydu? Böylesine bir acı ve çaresizlik karşısında bir vampirin içinde fırtınalar kopmaz mıydı?

Yüzünü inceledim, o tanıdık çizgileri, beyaz mat ifadesini, kaşlarının karanlık gölgelerini ve mağrur burnunu. Bill'in vampir dişlerinin hafifçe çıktığını gözlemledim. Öfke ve arzu tamamen dışarı çıkmalarına neden olurdu.

"Bu gece," dedi Bill, "Sookie..." Elleriyle beni yanına yatmaya zorluyordu.

"Ne var?"

"Sanırım, bu gece benim kanımdan biraz içsen iyi olur.

Yüzümü buruşturdum. "İğrenç! Yarın gece için bütün gücünün yerinde olması gerekmiyor mu? Ve ben de yaralı değilim."

"Benim kanımı içtiğin günden beri kendini nasıl hissediyorsun? Kanımı içine sürdüğüm günden beri?"

Biraz düşündüm. "İyi," diye itiraf ettim.

"Hiç hastalandın mı?"

"Hayır ama ben zaten neredeyse hiç hastalanmam."

"Daha enerjik değil miydin?"

"Sen enerjimi bitirmediğin zamanlar, evet!" dedim, aksi aksi ama dudaklarımın küçük bir gülümseyişle kıvrıldığını hissedebiliyordum.

"Daha güçlü değil miydin?"

"Evet... sanırım öyleydim." Bir hafta önce yeni aldığım bir koltuğu kendi başıma taşıdığımda nasıl şaşırdığımı ilk defa farkediyordum.

"Gücünü kontrol etmen de kolaylaşmadı mı?"

"Evet, bunu farkettim." Bunu rahatlamış ve gevşemiş olmama bağlamıştım.

"Eğer bu akşam benim kanımdan içersen yarın daha güçlü olacaksın."

"Ama sen zayıf düşeceksin."

"Eğer çok fazla almazsan, uyurken toparlanırım. Belki de yarın gece yola çıkmadan önce kanını içecek bir başkasını bulmam gerekebilir."

Kalp kırıklığı yüzüme yansımış olmalıydı. Bunu yaptığından şüpheleniyor olmakla bilmek aynı şey değildi.

"Sookie, bunu ikimiz için yapacağım ve söz veriyorum bir başkasıyla sevişmeyeceğim."

"Tüm bunların gerçekten gerekli olduğunu düşünüyor musun?"

"Gerekli olabilir. En azından faydası olur. İşimize yarayacak her şeye ihtiyacımız olabilir."

"Eh, pekâlâ. Nasıl yapacağız?" Dayak yediğim geceye dair anılarım son derece bulanıktı ve bundan da memnundum.

Muzip bir edayla bana baktı. Benimle eğlendiği kanısına kapılıyordum. "Heyecanlanmadın mı, Sookie?"

"Senin kanını içmek konusunda mı? Afedersin ama bu tam olarak beni tahrik eden bir şey sayılmaz."

Sanki bunu anlaması imkânsızmış gibi kafasını iki yana salladı. "Bazen," dedi, "vampir olmamanın nasıl bir şey olduğunu hep unutuyorum. Nereyi tercih ederdin? Bilek, boyun, kasık?"

"Kasık olmaz," dedim, hızla. "Bilemiyorum Bill. Öf, farketmez."

"Boyun," dedi. "Üzerime uzan Sookie."

"Seks yapmak gibi olmaz mı?"

"En kolay yolu bu."

Ata biner gibi üzerine yerleşip yavaşça kendimi bıraktım. Çok garip bir histi. Bu pozisyonu o ana kadar sadece aşk yapmak için kullanmıştık.

"Isır, Sookie," diye fısıldadı.

"Yapamam!" diye itiraz ettim.

"Isır, yoksa bıçak kullanmak zorunda kalacağım."

"Dişlerim seninkiler kadar keskin değil."

"Yeterince keskinler."

"Seni incitirim."

Usulca güldü. Göğsünün altımda hareket ettiğini hissedebiliyordum.

"Kahretsin," dedim, nefes nefese. Kendimi sağlamca konumlandırdım ve boynunu ısırdım. Sanırım iyi bir iş çıkarmıştım çünkü kanın metalik tadını ağzımda hissetmem hiç de uzun sürmemişti. Bill hafifçe inledi, elleri sırtımdan aşağıya doğru yumuşak bir şekilde kaydı ve kadınlığımı buldu.

Aniden sarsılmıştım.

"İç," dedi, hırıltılı bir sesle ve ben daha sert emmeye başladım. Daha yüksek ve derinden inlemeye başladı. Bedenini bana bastırdığını hissediyordum. Küçük bir delilik dalgası içime yayılmaya başladı ve kendimi Bill'e bir midye gibi yapıştırdım. İçime girip hareket etmeye başladı, elleri beni kalçamdan kavradı. İçtikçe görüntüler görmeye başladım. Karanlık bir fonda topraktan çıkan beyaz yaratıkların görüntüleriydi bunlar. Topraktan çıkıp avlanan yaratıklar... ormandaki kovalamacanın heyecanı, önden nefes nefese kaçan avın kalp atışları, korkusunun verdiği heyecan, av, hareket eden bacaklar ve avın damarlarında dolaşan kanın bir nabız gibi atışını işitmek...

Bill derin derin nefes aldı ve içimde şiddetle sarsıldı. Kafamı boynundan kaldırırken karanlık bir şehvet dalgası beni açıklara taşıdı.

Bu, kuzey Louisianalı bir garson kız için oldukça egzotik bir deneyimdi.

9

Ertesi gün güneş batarken hazırlanıyordum. Bill yola çıkmadan önce bir yerlerde beslenmeye gideceğini söylemişti. Bu fikir beni her ne kadar üzse de aslında mantıklı olduğunu da biliyordum. Geçen gece aldığım gayri resmi vitamin takviyesinin üzerimde yaratacağı etki hakkında da yanılmamıştı. Müthiş derecede zindeydim. Kendimi çok güçlü, dikkatli, zeki ve garip bir şekilde güzel hissediyordum.

Ama kendi küçük *vampirle görüşme*'me giderken acaba ne giymeliydim? Seksi olmaya çalışıyor gibi görünmemeliydim fakat çuval gibi giyinip aptal durumuna düşmek de istemiyordum. Kot pantolon, sorunuma bir çözüm oldu. Zaten genelde hep öyle olur. Bir çift beyaz sandalet ve açık yakalı bir tişört giydim. Bill'i görmeye başladığımdan beri

bunu hiç giymemiştim çünkü boynumdaki izleri gizleyemiyordu. Bu gece Bill'e 'ait oluşumu' biraz fazlaca vurgulamanın hiçbir mahsuru yoktu. Geçen seferki polis maceramızı da anımsayarak çantamın içine bir de fular koydum. Sonra tekrar düşünüp bir de gümüş kolye aldım. Rengi en az üç ton daha açılmış olan saçlarımı fırçaladım ve sırtıma döküp serbest bıraktım.

Tam onu bir başkasıyla hayal etmemek için kendimle savaşırken Bill kapıyı çaldı. Kapıyı açtım ve bir dakika boyunca ikimiz de birbirimize baktık. Dudaklarının rengi her zamankinden daha canlıydı, yani yapmıştı. Hiçbir şey söylememek için ben de kendi dudaklarımı ısırdım.

"Gerçekten de farklı görünüyorsun," dedi.

"Sence başkaları da anlar mı?" Öyle olmamasını umuyordum.

"Bilmiyorum." Elini uzattı ve onun arabasına yürüdük. Bana kapıyı tuttu ve ona sürünerek yanından geçip içeri girdim. Gerilmiştim.

"Sorun nedir?" diye sordu, bir süre sonra.

"Hiçbir şey," dedim, yolcu koltuğuna oturmuş önüme bakıyor ve sesimin normal çıkması için gayret ediyordum.

Kendi kendime onun da hamburgerimdeki eti veren ineği kıskanmasının saçma olacağını söyledim. Ama bir şekilde bu mecaz yerine oturmamıştı.

"Farklı kokuyorsun," dedim, otoyolda birkaç dakika yol aldıktan sonra. Birkaç dakika sessiz sessiz ilerledik.

"İşte şimdi Eric sana dokunursa benim neler hissedeceğimi anlıyorsun," dedi. "Aslında sanırım ben daha kötü hissederim çünkü Eric sana dokunmaktan zevk alacaktır, bense beslenmekten çok haz alamadım."

Bunun tam olarak gerçeği yansıtan bir ifade olmadığını anlıyordum. Ancak yine de duyarlılığını takdir ettim.

Fazla konuşmadık. İkimiz de başımıza geleceklerden dolayı endişeliydik. Çok geçmeden yine Fangtasia'ya varmış arabamızı park ediyorduk. Bu kez arka tarafa park ettik. Bill bana kapıyı tutuyordu halbuki koltuğa yapışmamı ve dışarı çıkmamamı söyleyen bir içgüdünün etkisindeydim. Dışarı çıkmayı başardıktan sonra da Bill'in arkasına saklanmak isteyen bir içgüdüyle mücadele etmek zorunda kaldım. Nefesimi tuttum ve Bill'in koluna girdim. Sanki eğleneceğimiz bir partiye gider gibi kapıya doğru yürüdük.

Bill onaylayarak bana baktı.

Üzerinde FANGTASIA yazısı olan metal kapıyı vurdu. Küçük bir alışveriş merkezinin dükkânlarının arka tarafından geçen bir servis sokağındaydık. Burada da birkaç araba park edilmişti. Eric'in üstü açılabilen kırmızı spor arabası da aralarındaydı. Buradaki tüm araçlar son derece pahalıydı.

Ford Fiesta'ya binen bir vampir göremezdiniz.

Bill üç kez hızlı ve iki kez yavaş olacak şekilde kapıyı vurdu. Sanırım bu vampir çalışıydı. Belki gizli el sıkışmalarını da öğrenebilirdim.

O güzel sarışın vampir kapıyı açtı. Geçen gelişimizde Eric'in masasında oturan dişi vampirdi bu. Hiçbir şey söylemeksizin geri çekilip geçmemize izin verdi.

Eğer Bill bir insan olsaydı elini çok sıkı tuttuğumdan şikâyetçi olurdu.

Arkamızdaki dişi, çıplak gözle takip edemediğim bir hızla önümüze geçti. Ben şaşırmıştım ama Bill tabii ki normal karşıladı. Bizi can sıkıcı bir biçimde Merlotte'takine benzeyen depodan geçirdikten sonra küçük bir koridora soktu. Sağımızdaki kapıdan girdik.

Eric küçük odada oturuyor, varlığı hükümdarca bir havayla odayı olduruyordu. Bill belki onun önünde eğilip yüzüğünü öpmemişti ama başıyla derin bir selam verdi. Odada bir başka vampir daha vardı:

Barmen Uzun Gölge. Bu gece iyi görünüyordu, daracık bir tişört ve halterci pantolonu giymişti. Hepsi de koyu yeşildi.

Eric bizi, "Bill, Sookie," diye selamladı. "Bill, sen ve Sookie, Uzun Gölge'yi tanıyorsunuz ve Sookie, sen de Pam'i hatırlarsın." Pam sarışın vampirdi. "Ve bu da Bruce."

Bruce bir insandı ve hayatımda gördüğüm en korkmuş insandı. Bu durumda Bruce'u anlıyordum. Orta yaşlı ve göbekli biriydi. Seyrelmekte olan kahverengi saçları kafa derisinin üzerinde ince ve katı dalgalar halinde uzanıyordu. Sarkık gıdılı ve küçük ağızlıydı. Güzel, bej bir takım elbise giyiyordu, beyaz bir gömleği ve kahverengi-mavi bir kravatı vardı. Deli gibi terliyordu. Masada Eric'in karşısında sanık iskemlesi gibi görünen bir sandalyeye oturmuştu ve Eric de tabii ki hükümdar sandalyesindeydi. Pam ve Uzun Gölge, Eric'in karşısındaki duvarın önünde kapının yanında duruyorlardı. Bill de onların yanındaki yerini aldı, ben de onun yanına gidecekken Eric tekrar konuştu.

"Sookie, Bruce'u dinlemeni istiyorum."

Eric'in ne demek istediğini anlayana kadar bir süre Bruce'a bakıp konuşmasını bekledim.

"Tam olarak ne öğrenmeye çalışıyorum?" diye sordum, sesimin biraz keskin çıktığının farkında olarak.

Eric, "Birileri aşağı yukarı atmış bin dolarımızı zimmetine geçirdi," diyerek izahat verdi.

Tanrım, birileri gerçekten ölmek istemiş olmalıydı.

"İnsan çalışanlarımızın hepsini öldüreceğimize veya işkence edeceğimize sen onların zihinlerine bakıp bu işi yapanın kim olduğunu söyleyebilirsin."

'Öldüreceğimize veya işkence edeceğimize' sözleri iş yerinde benim, 'Bira mı yoksa viski mi?' diye soruşum kadar sakin çıkmıştı ağzından.

"Peki, ondan sonra ne yapacaksın?"

Eric şaşırmış gibiydi.

"Her kimse bize paramızı geri verecek," dedi, kısaca.

"Sonra?"

Bana bakarken büyük mavi gözleri kısıldı.

"Eğer suçuyla ilgili yeterince kanıt toplarsak suçluyu polise veririz," dedi, pürüzsüz sesiyle.

Yalancı, yalancı, sana kimse inanmaz. "Seninle bir anlaşma yapalım, Eric," dedim, gülümseme zahmetine katlanmadan. Sevimliliğim Eric'e sökmezdi çünkü o an üzerime atlama fikrinden çok uzaktı.

Hoşgörülü bir yüz ifadesiyle gülümsedi. "Nasıl bir anlaşma, Sookie?"

"Eğer suçluyu gerçekten polise teslim ederseniz, bunu ne zaman isterseniz sizin için tekrar yaparım."

Eric'in bir kaşı yukarı kalktı.

"Evet, zaten her halükârda beni buna zorunda bırakacağını biliyorum. Ama eğer kendi isteğimle gelirsem, birbirimize güvensek daha iyi olmaz mı?" Birden terlemeye başladım, bir vampirle pazarlık yaptığıma inanamıyordum.

Eric bunu gerçekten düşünüyormuş gibi görünüyordu. Birden düşüncelerinin içine girmiştim. Bill'i ya da sevdiğim

birini tehdit ederek istediği zaman ve istediği yerde bana her istediğini yapabileceğini düşünüyordu. Fakat insanlara uyum sağlamak, yasalar çerçevesinden çıkmamak ve insanlarla ilişkilerinde dürüst... ya da insan-vampir ilişkileri ne kadar dürüst olabilirse o kadar dürüst olmak istiyordu. Zorunda kalmadıkça kimseyi öldürmek istemiyordu.

Aniden soğuk, ölümcül yılanlarla dolu bir çukura daldığımı hissettim. Sadece bir anlık bir görüntüydü, karanlık zihninden küçük bir kesitti ama benim için tamamen yeni olan bir gerçekliğe adım atmıştım.

"Ayrıca," dedim, hızla. Eric, kafasının içine baktığımı farkedemeden. "Bu hırsızın bir insan olduğundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?"

Pam ve Uzun Gölge birden hareketlendiler ama Eric'in hükmedici varlığı odayı doldurdu ve ikisine de hareketsiz kalmalarını emretti.

"Bu ilginç bir fikir," dedi. "Pam ve Uzun Gölge bu barda benim ortaklarımdır ve eğer insanların hiçbirisi suçlu değilse onlara da bakmamız gerekir."

"Sadece bir fikirdi," dedim, uysal bir şekilde ve Eric insan olmanın ne demek olduğunu zorlukla hatırlayan o buzul mavi gözleriyle bana baktı.

"Şimdi bu insanla başla," diye emretti.

Bruce'un sandalyesinin yanında diz çöktüm, nasıl başlayacağıma karar vermeye çalışıyordum. Daha önce hiç

gizli olan bir şeyi ortaya çıkarmaya çalışmamıştım. Dokunmanın faydası olabilirdi. Doğrusunu söylemek gerekirse fiziksel temas bilgi aktarımını da kolaylaştırıyordu. Önce Bruce'un elini tuttum ama bunu çok samimi (ve yapış yapış terli) bularak manşetlerini sıyırıp bileğini kavradım.

Parayı ben almadım, her kim aldıysa bu aptalca davranışıyla hepimizin hayatını tehlikeye attı. Ya beni öldürürlerse, o zaman Lillian ne yapar? Bobby'yle Heather ne yaparlar? Zaten vampirlerle neden çalıştım ki sanki? Tek sebebi açgözlülük ve işte şimdi de bedelini ödüyorum. Tanrım bu işten paçayı kurtarırsam bir daha bu yaratıkların hesabına çalışmayacağım. Bu deli kadın koduğumun parasını kimin çaldığını nasıl anlayacakmış? O da bir vampir mi? Nedir? Yoksa bir çeşit şeytan mı? Gözleri çok tuhaf. Paranın çalındığını önceden anlamalı ve Eric'e babsetmeden önce de kimin aldığını öğrenmeliydim...

"Parayı alan sen misin?" dedim, kısık sesle. Cevabı bilmeme rağmen yine de sordum.

"Hayır," diye inledi Bruce, yüzünden ter damlıyordu ve düşünceleriyle, soruya verdiği tepkiyle zaten ortaya çıkardığım şeyi doğruluyordu.

"Kimin aldığını biliyor musun?"

"Keşke bilseydim."

Ayağa kalkıp Eric'e döndüm ve kafamı iki yana salladım. "Bu adam değil," dedim.

Pam, kapıya kadar Bruce'a eşlik etti ve sorgulanacak bir sonraki şahsı getirdi. Bu kez karşımdaki bir garson kızdı. Bolca dekoltesi olan siyah bir garson kıyafeti giymişti, yıpranmış sarı saçları dağınık bir şekilde sırtına bırakılmıştı. Fangtasia, vampir-seviciler için harika bir iş yeriydi ve bu kız da bahşişlerden zevk alıyor gibiydi. Eric'e gülümseyecek kadar özgüvenli ve Sharon Stone'u andırmasını umduğu bir şekilde tahta iskemleye oturup bacak bacak üstüne atacak kadar da salaktı. Odada yeni bir vampir ve de bir kadın görmek onu şaşırtmıştı. Benim varlığımdan rahatsız olmuş ancak Bill'e bakarak dudaklarını yalamıştı.

"Selam, tatlım," dedi, Eric'e doğru. Bu hareketi bende hayal gücünden tamamen yoksun olduğu izlenimi uyandırdı.

"Ginger, bu kadının sana soracağı soruları yanıtla," dedi Eric. Sesi bir taş gibi sarsılmaz ve sertti.

Ginger ilk kez olarak ciddi olmanın vaktinin geldiğini anlamış gibiydi. Bu kez sadece ayak bileklerini üst üste koydu ve ellerini kalçalarının hemen altına yerleştirip katı bir yüz ifadesi takındı. "Tamam, efendim," dedi. Kusacağımı sandım.

Zalim bir edayla bana bir el işareti yaparken sanki 'Başla bakalım, vampir hizmetkârı meslektaşım,' diyor gibiydi.

Bileğine uzandım ama elimi hızla itti. "Sakın bana dokunma," dedi, neredeyse yılan gibi tıslayarak.

Bu öyle uç bir tepkiydi ki odadaki vampirler birden gerildi. Havanın neredeyse çatırdadığını duyabilirdiniz.

"Pam, Ginger'ı sabit tut," diye emretti Eric ve Pam sessizce Ginger'ın arkasında belirip onu omuzlarından tuttu. Ginger'ın mücadele ettiği belliydi çünkü başını savuruyordu ama Pam onu öyle sıkı tutuyordu ki bedeni tamamen hareketsizdi.

Parmaklarım bileğini kavradı. "Parayı alan sen misin?" diye sordum, Ginger'ın düz kahverengi gözlerine bakarak.

Sonra uzun ve yüksek bir çığlık attı. Bana küfretmeye başladı. Kızın küçücük beynindeki keşmekeşi dinlemeye başladım. Bu bombalanmış bir enkazın içinde yürümeye çalışmak gibiydi.

"Kimin aldığını biliyor," dedim, Eric'e. Ginger sessizliğe büründü ve sonra da ağlamaya başladı. "Adını söyleyemiyor," dedim, sarışın vampire. "Onu ısırmış." Ginger'ın boynundaki yaralara dokundum sanki daha fazla açıklamaya gerek varmış gibi. "Bir çeşit baskı altında," dedim, bir kez daha denedikten sonra. "Aklına onun görüntüsünü bile getiremiyor."

Pam, "Hipnoz," diye yorumda bulundu. Dehşete düşmüş olan kıza yakınlığı nedeniyle dişleri dışarı çıkmıştı. "Güçlü bir vampir."

"En yakın arkadaşını getirin," diye öneride bulundum.

Aklına bile getirmemesi için zorlandığı düşünceler tıkıldıkları sandıktan dışarı çıkmak için mücadele ederken Ginger da bir yaprak gibi titriyordu.

Pam doğrudan bana, "Peki o kalsın mı yoksa gitsin mi?" diye sordu.

"Gitse daha iyi olur. Bu korkutucu bir şey."

Bu işe ve tuhaf yeteneğimi kullanmaya kendimi öylesine kaptırmıştım ki Bill'in yüzüne bile bakamıyordum. Bir şekilde ona bakarsam güçten düşeceğimi hissediyordum. Nerede olduğunu biliyordum, o ve Uzun Gölge sorgulamanın başından beri yerlerinden kıpırdamamışlardı.

Pam titremekte olan Ginger'ı götürdü. Onunla ne yaptığını bilmiyorum ama aynı kıyafetler içindeki bir başka garson kızla geri döndü. Bu kadının adı Belinda'ydı ve o daha yaşlı ve daha akıllıydı. Kahverengi saçları ve gözlükleri vardı, ayrıca hayatımda gördüğüm en seksi, somurtkan ağza sahipti.

Eric pürüzsüz bir sesle "Belinda, Ginger hangi vampirle görüşüyor?" diye sordu, Belinda yerine oturup ben bileğini kavradıktan sonra. Belinda soruşturma sürecini kabul edecek ve dürüst olması gerektiğini bilecek kadar akıllıydı.

"Ona sahip olmak isteyen herkesle görüşür o," dedi, dobra dobra.

Belinda'nın zihninde bir görüntü belirmişti ama ismi de söylemesi gerekiyordu.

"Buradaki hangi vampir?" diye sordum aniden ve ismi ele geçirmiştim. Ben ağzımı açamadan önce gözlerim onun bulunduğu köşeye yöneldi ve bir saniye sonra da Uzun Gölge bana saldırdı. Önünde diz çökmekte olduğum Belinda'nın oturduğu sandalyenin üzerinden sıçrayarak üzerime atladı. Eric'in çalışma masasının üzerine sırtüstü yuvarlanırken ileri uzattığım kolum beni Uzun Gölge'nin boynuma dalıp parçalamak için gelen dişlerinden korudu. Ön kolumu vahşice ısırmıştı ve ben de çığlık attım. En azından atmayı denedim çünkü çarpışmadan sonra ciğerlerimde kalan nefes sadece panik halindeki öksürük benzeri bir haykırışa yetebilmişti.

Farkında olduğum şey, üzerimdeki beden, kolumun acısı ve hissettiğim korkuydu. Çok geç olana kadar Sıçanların beni öldüreceğinden korkmamıştım ama anlıyordum ki Uzun Gölge isminin dudaklarımdan çıkmaması için beni oracıkta anında öldürmeye hazırdı. Sonra o korkunç sesi duyduğumda ve vampirin bedeni tüm ağırlığıyla üzerime baskı uyguladığında bunun ne anlama geldiğini anlayamadım. Kolumun üzerinden gözlerini görebiliyordum. Kahverengi, deli bakan buzdan gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Aniden donuk ve neredeyse bomboş bakmaya başladılar. Uzun Gölge'nin ağzından kolumun üzerine kan boşaldı. Açık olan ağzımdan içeri süzüldü ve öğürdüm. Dişleri gevşedi ve kafası olduğu yere düştü. Yüzü buruşmaya başladı.

Gözleri jelden yapılma havuzlara dönüştü. Gür kara saçları avuç avuç yüzüme döküldü.

Öylesine sarsılmıştım ki hareket edemiyordum. Omuzlarımdan kavrayan eller beni hızla çürüyen cesedin altından çekip çıkardı. Geri kaçabilmek için ayaklarımla kendimi ittim.

Koku yoktu ama geriye siyah, vıcık vıcık ve yapışkan bir madde kalmıştı, tabii bir de Uzun Gölge'nin inanılmaz bir hızla bozulmasını izliyor olmanın verdiği dehşet. Sırtından çıkan tahta bir kazık vardı. Eric hepimiz gibi durmuş manzarayı seyrediyordu ama bir fark vardı. Elinde bir çekiç tutuyordu. Arkamda durup beni Uzun Gölge'nin altından çekip çıkaran Bill'di. Pam'se Belinda'yı kolundan tutmuş, kapının yanında duruyordu. Garson da en az benim kadar sarsılmış gibi görünüyordu.

Yapışkan madde bile buhar olup uçmaya başladı. Son dumanlar da kaybolurken hepimiz hâlâ donmuş bir halde öylece dikiliyorduk. Halının üzerinde bir çeşit yanık izi kalmıştı.

"Bir halı üstü kilimi alman gerekecek," dedim, damdan düşer gibi. Tanrı biliyor ya sessizliğe daha fazla katlanamamıştım.

"Ağzında kan var," dedi Eric. Tüm vampirlerin dişleri tamamen uzamıştı. Hepsi de son derece heyecanlanmışlardı.

"Kanı üzerime aktı."

"Gırtlağından aşağı gitti mi?"

"Herhalde. Bu ne anlama geliyor?"

"Bunu göreceğiz," dedi Pam. Sesi karanlık ve boğuktu. Beni son derece kaygılandıran bakışlarla Belinda'yı süzüyordu ama Belinda inanılmaz bir şekilde üstünü başını düzeltmekle meşguldü. "Genelde," diye devam etti Pam, gözleri Belinda'nın etli dudaklarına takılı bir vaziyette, "biz insanların kanını içeriz, insanlar bizim değil."

Eric de beni Pam'in Belinda'ya bakarken gözlerinde gördüğüm türden bir ilgiyle izliyordu. "Dünya şimdi gözlerine nasıl görünüyor, Sookie?" diye sordu, biraz önce eski bir arkadaşını idam etmiş birinden beklemeyeceğiniz kadar sakin ve düz bir sesle.

Dünya gözlerime *nasıl* mı görünüyordu? Çok daha parlak. Sesler çok daha netti ve çok daha iyi duyabiliyordum. Dönüp Bill'e bakmak istiyordum ama gözlerimi Eric'ten almaya korkuyordum.

"Sanırım şimdi Bill'le birlikte gideceğiz," dedim, sanki başka bir ihtimal düşünülemezmiş gibi. "Sana bir iyilik yaptım, Eric ve şimdi gitmeliyiz. Ginger, Belinda ve Bruce'dan intikam almak yok. Anlaşmıştık." İçinde bulunduğum ruh halinden çok uzak bir kararlılık kisvesiyle kapıya doğru ilerledim. "Eminim barda işlerin nasıl gittiğine bakmak istiyorsundur, ha? Bu gece kokteylleri kim yapıyor?"

"Yedek elemanımız var," dedi Eric, donuk bir sesle ve gözlerini boynumdan ayırmadan. "Çok farklı kokuyorsun, Sookie," diye mırıldandı, bana doğru bir adım atarak.

"Unutma Eric, bir anlaşma yaptık," diye hatırlattım, yüzümde kocaman ve gergin bir gülümsemeyle. Sesim neşeli bir tonda yükselip alçalıyordu. "Bill'le eve gidiyoruz, değil mi, Bill?" arkamı dönüp Bill'e bakma riskini aldım. Kalbim duracak gibi oldu. Gözleri fal taşı gibi açılmış, dudakları kükrer gibi geri çekilmiş, dişleri ise tamamen dışarı çıkmıştı. Göz bebekleri inanılmaz bir boyuta erişmişti. Eric'e bakıyordu.

"Pam, yoldan çekil," dedim, sessiz ama keskin bir şekilde. Pam başını kaldırdığında durumun vahametini bir bakışta kavramıştı. Ofisin kapısını hızla açıp Belinda'yı dışarı ittikten sonra dışarı çıkabilmemiz için kapının yanında durdu. "Ginger'ı çağır," diye öneride bulundum. Söylediğim şey Pam'in içinde bulunduğu ihtiras sisinden çıkmasını sağladı ve boğuk bir sesle "Ginger," diye bağırdı. Sarışın kız bir odadan çıkıp tökezleyerek geldi. "Eric seni istiyor," dedi Pam. Kızın yüzü sanki David Duschovny'yle[4] bir randevusu varmış gibi aydınlandı ve neredeyse vampirler kadar süratli bir biçimde içeri girip Eric'e sokuldu. Kız elini onun göğsünde gezdirmeye başladığında sanki bir büyünün etkisinden kurtulmuş gibi silkinen Eric, Ginger'a baktı. Kızı öpmek için eğilirken omzunun üzerinden bana bakarak, "Seninle yine görüşeceğiz," dedi ve ben Bill'i göz açıp kapayıncaya kadar kapıdan dışarı sürükledim. Bill gitmek istemiyordu. Bir kütüğü çekerek götürür gibiydim. Ama koridora çıktıktan sonra oradan gitmemiz hususunda biraz daha bilinçlenir gibi olmuştu. Fangtasia'dan aceleyle çıkıp arabasına gittik.

4 ÇN: X-Files isimli dizide Ajan Mulder'ı oynayan Amerikalı aktör.

Üstüme başıma baktım. Giysilerim buruşmuş ve kana bulanmıştı, dahası acayip bir koku vardı. İğrenç. Hissettiklerimi Bill'le paylaşmak için yüzüne baktığımda o bilindik ifadeyi gördüm.

"Hayır," dedim, ısrarla. "Bill Compton, bir an önce şu arabayı çalıştır ve başımıza başka bir şey gelmeden bizi buradan çıkar. Açık konuşayım hiç havamda değilim."

Aracın koltuğunun üzerinde emekleyerek bana doğru geldi ve ben karşılık veremeden kollarını doladı. Ağzı benimkine yapıştı ve bir saniye sonra yüzümdeki kanı yalamaya başladı.

Çok korkmuştum ve son derece kızgındım. Kulaklarından tutup kafasını yüzümden ayırmak için var olan tüm gücümle çektim. Düşündüğümden daha güçlü olduğum ortaya çıktı.

Gözleri hâlâ derinliklerinde hayaletlerin dolandığı mağaralar gibiydi.

"Bill!" diye çığlık attım. Onu sarstım. "Kendine gel artık!"

Gözlerinde yavaşça kişiliğinin geri dönüşünü izleyebiliyordum. Derin ve sarsıcı bir iç çekişten sonra yumuşak bir biçimde dudaklarımdan öptü.

"Pekâlâ, artık eve gidebilir miyiz?" diye sordum, sesimin titreyişinden utanarak.

"Tabii," dedi. Onun da sesi çok sakin sayılmazdı.

"Bu, köpekbalığının kan kokusuna gelmesi gibi bir şey miydi?" diye sordum, on beş dakikalık bir araba yolculuğundan sonra neredeyse Shreveport'tan çıktığımız bir anda.

"İyi bir benzetme."

Özür dilenmesine gerek yoktu. Davranışları doğasının gereğiydi, en azından bu kadarı her vampirde vardı.

"Başım belada mı şimdi?" diye sordum, en sonunda. Saat sabahın ikisiydi ve bu sorunun beni sandığım kadar endişelendirmediğini farkettim.

"Eric, verdiğin sözü sana anımsatacaktır," dedi Bill. "Ama kişisel olarak sana musallat olup olmayacağını ise bilmiyorum. Keşke..." Ne var ki sesi alçalıp söndü. Bill'in herhangi bir konuda 'keşke' deyişine ilk kez şahit oluyordum.

"Bana sorarsan altmış bin dolar bir vampir için büyük para değil. Hepinizin çok parası var gibi."

"Vampirler kurbanlarını soyar, doğal olarak," dedi Bill, gerçekçi bir sesle. "Önceleri paramızı cesedin üzerinden toplardık. Sonraları tecrübe kazandıkça kurbanlarımızın zihinlerine tesir ederek parayı bize kendi istekleriyle vermelerini ve sonra da bunu unutmalarını sağladık. Bazılarımız finans danışmanlarıyla çalışır, bazılarımız emlak işine girer,

bazılarımız da birikimlerinin faiziyle yaşar. Eric ve Pam bar işine birlikte girdiler. Parayı Eric koydu ve üstünü de Pam tamamladı. Yüz yıldır tanıdıkları Uzun Gölge'yi de barmen olarak işe aldılar ama onlara ihanet etti."

"Neden onlardan para çalsın ki?"

"Sermaye gerektiren bir riske girmiş olmalı," dedi, Bill, dalgın dalgın. "Ayrıca insanlara uyum sağlama çabası içindeydi, yani banka müdürüne gidip kendisine para vermesi için hipnotize ettikten sonra onu öldüremezdi ve o da Eric'ten çaldı."

"Eric ona borç vermez miydi?"

"Eğer Uzun Gölge borç isteyemeyecek kadar gururlu olmasaydı, verirdi," dedi Bill.

Uzun bir sessizlik daha oldu. Sonunda, "Hep vampirlerin insanlardan daha akıllı olduklarını düşünmüşümdür. Ama öyle değiller galiba, ha?"

"Her zaman değil," diye katıldı.

Bon Temps'in sınırlarına vardığımızda Bill'den beni evime bırakmasını istedim. Bana yan yan bakmasına rağmen ağzını açıp bir şey söylemedi. Sanırım vampirler yine de insanlardan daha akıllı.

10

Ertesi gün işe gitmek için hazırlanırken bir süreliğine vampirlerden uzak kalmak istediğimi farketmiştim, hatta Bill'den bile.

Kendi kendime bir insan olduğumu tekrar hatırlatmaya hazırdım.

Ama bir sorun vardı. Birazdan değişmiş bir insan olduğumu farkedecektim.

Çok büyük bir değişiklik sayılmazdı. Sıçanlar beni dövdükten sonra o gece Bill'in kanını ilk kez alınca kendimi iyileşmiş, sağlıklı ve güçlü hissetmiştim. Ama dikkat çekecek ölçüde farklı değil. Belki biraz daha... şey, seksi.

Bill'in kanı ikinci kez bedenime girdiğinde kendimi gerçekten çok güçlü ve cesur hissettim, çünkü kendime güvenim de artmıştı. Cinselliğimle ilgili daha özgüvenliydim, gü-

cümün hissediyordum. Özrümle baş etmede de daha dengeli ve başarılıydım.

Sonra kazara Uzun Gölge'nin de kanını içtim. Ertesi sabah aynaya baktığımda dişlerimin daha beyaz ve keskin olduğunu gördüm. Saçlarım daha açık renk ve daha canlı, gözlerim daha parlaktı. Hijyenle ilgili bir afiş kızı ya da bir vitamin veya süt reklamı mankeni gibiydim. Tek istisna kolumda Uzun Gölge'nin ısırdığı yerdi. Bu arada bu da onun hayatındaki son ısırık olmuştu. Tam olarak iyileşmese de hiç fena değildi.

Sonra cüzdanımı alırken içindeki bozuklukları döktüm, kanepenin altına yuvarlandılar. Bir elimle kanepenin ucundan tutup kaldırırken diğer elimle de bozuklukları topladım.

Vay canına!

Sırtımı dikleştirip derin bir nefes aldım. En azından güneş ışığı gözümü rahatsız etmiyor ve gördüğüm herkesi ısırmak gibi bir istekle kavrulmuyordum. Kahvaltıda canım domates suyu bile istemeden afiyetle tostumu yiyip bitirdim. Yani bir vampire dönüşmüyordum, belki de bir çeşit gelişmiş insan oluyordum.

Erkeklerle çıkmadığım zaman hayatım kesinlikle daha basitti.

Merlotte'a vardığımda limonların dilimlenmesi işi hariç her şey tamamdı. Limonları hem içkiyle hem de çayla bir-

likte veriyorduk. Tahtayı çıkardım ve keskin bir de bıçak aldım. Ben büyük buzdolabından limonları alırken Lafayette de önlüğünü bağlıyordu.

"Saçlarına meç mi yaptırdın, Sookie?"

Başımı iki yana salladım. Beyaz önlüğün altında Lafayette tam bir renk cümbüşü olmuştu. Eflatun renkli ince askılı bir tişört, koyu mor kot pantolon ve kırmızı ipli sandaletler giyiyordu, ayrıca gözlerinde ahududuya benzer bir renkte de sürme vardı.

"Daha açık renk gibi görünüyor," dedi, şüpheci bir şekilde ve alınmış kaşlarını kaldırarak.

"Bol bol güneşleniyordum," diye temin ettim. Dawn, Lafayette'le hiçbir zaman anlaşamazdı, siyah olduğu için mi yoksa homoseksüel olduğu için miydi bilemiyorum. Belki de ikisi birdendi. Arlene ile Charlsie ise aşçıyı olduğu gibi kabul ediyor ama arkadaşlık edecek kadar da ileri gitmiyorlardı. Bense her zaman Lafayette'ten hoşlanmışımdır çünkü zor hayatını şevk ve zarafetle yaşamayı hep bilmiştir.

Sonra bakışlarımı indirip doğrama tahtasına baktım. Bütün limonlar dilimlenmişti. Meyvelerin sularıyla sırılsıklam olan bıçak da elimdeydi. O kadar hızlı yapmıştım ki farkına bile varmamıştım. Otuz saniye sürmüştü. Gözlerimi kapadım. Aman Tanrım.

Gözlerimi açtığımda bir yüzüme bir de elime bakakalan Lafayette'i gördüm.

"Bana yanlış gördüğümü söyle, kızım," dedi.

"Yanlış gördün," dedim. Sesim sakin ve dengeliydi ancak çok şaşırmıştım. "Afedersin, bunları yerine koymam gerek." Limonları Sam'in biraları koyduğu barın arkasındaki büyük soğutucuya koydum. Kapıyı kapadığımda Sam'i gördüm. Kollarını kavuşturmuş öylece duruyordu, pek mutlu da görünmüyordu.

"İyi misin?" diye sordum. Parlak mavi gözleri beni tepeden tırnağa süzdü. "Saçlarına bir şey mi yaptın?" dedi, emin olamayarak.

Güldüm. Zihin kalkanımın kolayca yerine kayıverdiğini ve sürecin artık acılı olmadığını farkettim. "Güneşte çok dolaştım da," dedim.

Sonra gözlerini koluma doğru indirdi. Isırığı bir bandajla kapamıştım.

"Köpek ısırdı."

"Aşıları tamdı değil mi?"

"Tabii ki."

Sam bana yakın duruyordu, ona baktım. Kıvırcık ve kalın telli kızıl-sarı saçları sanki bir çeşit enerjiyle dolu gibiydi. Sanki kalp atışlarını duyduğumu sanıyordum. Kararsızlığını ve içindeki arzuyu hissedebiliyordum. Vücudum anın-

da yanıt vermişti. İnce dudaklarına odaklandım, ciğerlerimi tıraş kokusunun zengin aromasıyla doldurdum. Birkaç santim daha yaklaştı. Ciğerlerine girip çıkan havayı hissedebiliyordum. Penisinin sertleştiğini biliyordum.

Sonra Charlsie Tooten ön kapıdan girip kapıyı arkasından çarptı. İkimiz de birer adım geri attık. Charlsie için Tanrı'ya şükrettim. Saf, şapşal, iyi niyetli ve çalışkan. Charlsie her patronun rüyasındaki işçiydi. Tavukçuluk işletmelerinden birinde çalışan lise aşkı Ralph'le evlenmişti. Bir tane on birinci sınıfa giden, bir tane de evli kızı vardı. Charlsie barda çalışmayı çok seviyordu, böylelikle dışarı çıkıp birçok insan görme şansına sahip oluyordu. Ayrıca sarhoşlarla anlaşıp kavga çıkarmadan kapıdan çıkıp gitmelerini sağlayan bir beceriye de sahipti.

"İkinize de selam," dedi, neşeyle. Koyu kahverengi saçları (Lafayette'e göre L'Oreal kullanıyordu) arkadan toplanmıştı ve tepesinden bukle bukle dökülüyordu. Bluzu tertemizdi ve içleri tıkabasa dolu olduğu için şortunun cepleri kocaman açılmıştı. Charlsie simsiyah bir jartiyerli çorap giymişti ve şarap rengi takma tırnaklarıyla göz alıyordu.

"Kızım hamile. Bana artık Büyükanne diyebilirsiniz!" dedi. Charlsie'nin çılgın gibi mutlu olduğu çok belliydi. Benden beklediği gibi ona sarıldım ve Sam de omzunu sıvazladı. İkimiz de onu gördüğümüze memnun olmuştuk.

"Bebek tam olarak ne zaman geliyor?" diye sordum, ama Charlsie koşarak uzaklaşmıştı bile. Beş dakika boyunca söyleyecek hiçbir şey bulamadım. Sonra Arlene geldi. Becerikszice boynundaki morlukları makyajla kapamaya çalışmıştı. Her şeyi en baştan bir kez daha dinledi. Bir kere Sam'le göz göze geldik ama ikimiz de aynı anda gözlerimizi kaçırdık.

Sonra öğle yemeği için gelen kalabalığa servis yapmaya başladık ve hadise son bulmuş oldu.

Çoğu insan öğle yemeğinde içki içmez. En fazla bir bira ya da bir bardak şarap olabilir. Büyük bir porsiyonun yanında su ya da buzlu çay veriyorduk. Kalabalık, öğle yemeği saatinde Merlotte'a yakın bulunan insanlar, müdavimlerimiz ve bu saatlerde üç ya da dördüncü kadehlerinde olan yerel alkoliklerden oluşuyordu. Siparişleri almaya başladığında abimin ricasını anımsadım.

Bütün gün dinledim ve çok zorlandım. Daha önce hiç bütün bir günümü dinleyerek geçirmemiştim. Zihnimin kalkanını bu kadar uzun süre indirdiğim hiç olmamıştı. Belki de eskisi kadar acı verici değildi ya da belki de bu kez duyduklarımı daha sakin karşılıyordum. Şerif Bud Dearborn, belediye başkanı ile aynı masada oturuyordu. Yani Büyükannemin yakın arkadaşı olan Sterling Norris'le. Bay Norris ayağa kalkıp omzumu sıvazladı ve onu cenazeden beri ilk kez gördüğümü farkettim.

"Nasıl gidiyor, Sookie?" diye sordu, canayakın bir tonda. Oysa ki kendisi hiç iyi görünmüyordu.

"Gayet iyi, Bay Norris, ya siz?"

"Ben yaşlı bir adamım, Sookie," dedi, şüpheli bir gülümsemeyle. İtiraz etmemi bile beklememişti. "Bu cinayetler beni çok yoruyor. Darryl Mayhew'un Sue Mayhew'u vurmasından bu yana Bon Temps'te hiç cinayet işlenmemişti. Ve zaten o cinayetin de gizemli bir tarafı yoktu."

"Ne kadar oluyor? Altı yıl mı?" diye sordum şerife. Amacım sadece orada dikilmeye devam edebilmek için bir bahane bulmaktı. Bay Norris beni gördüğü için çok üzülmüştü, çünkü abimin Maudete Pickens'ı öldürmek suçundan tutuklanacağını düşünüyordu. Belediye başkanı da Büyükannemi öldüren kişinin Jason olduğuna emindi. Gözlerimi saklayabilmek için başımı önüme eğdim.

"Sanırım öyle. Bir bakayım. Jean-Anne'in dans resitali için hazırlandığımız gündü sanırım... yani... evet, haklısın, Sookie, altı yıl olmuş." Şerif başıyla onaylayarak bana baktı. "Jason bugün uğradı mı?" diye sordu, olağan bir şekilde, sanki öylesine aklına gelmiş gibi.

"Hayır, onu görmedim," dedim. Şerif buzlu çay ve hamburger istediğini söyledi. Bu sırada sevgili Jean-Anne'ini Jason'la yakaladığı günü düşünüyordu. İkisi Jason'un kamyonetinin arkasındaki yatakta deli gibi sevişiyorlardı.

Oh, Tanrım! Jean-Anne'in de boğulmuş olarak bulunmadığına şükrediyordu. Sonra çok berrak bir düşünceyi hızlıca yakaladım. Şerif Dearborn hepsinin ucuz ve adi kızlar olduklarını düşünüyordu.

Düşüncelerini olduğu gibi okuyabiliyordum çünkü şerifin zihnini incelemek kolaydı. Aklından geçen fikrin her ayrıntısını hissedebiliyordum. Şöyle düşünüyordu: 'Yetenek gerektirmeyen işlerde çalışıyorlar, üniversiteye gitmemişler ve vampirlerle yatıyorlar... bunlar en adileri.'

Kalp kırıklığı ve öfke şerifin değerlendirmesi karşısında hissettiklerimi tasvir etmeye çok yetersiz kalırdı.

Otomatik olarak bir masadan diğerine gidiyordum, içkileri ve sandviçleri masalara taşıyor, artıkları temizliyor ve her zamanki gibi sıkı çalışıyordum, dahası o berbat gülümseme de her zamanki gibi yüzüme kazılı bir halde duruyordu. Tanıdığım yirmi ayrı kişiyle konuştum, hepsi de masum gündelik düşünceler içindeydi. Müşterilerin birçoğu işlerini ya da evde halletmeleri gerekenleri düşünüyordu, bulaşık makinesine bakması için tamirci çağırmak ya da hafta sonu gelecek misafir için evi temizletmek gerekliliği gibi sorunlara kafa yoruyorlardı.

Arlene adet gördüğü için rahatlamıştı.

Charlsie kişisel ölümsüzlüğüne doğru attığı adıma, yani torununa dair pembe hayaller içinde yüzüyordu. Kızına kolay bir hamilelik ve sağlıklı bir doğum için dua ediyordu.

Lafayette ise benimle çalışmanın yavaş yavaş korkutucu bir hale geldiğini düşünüyordu.

Polis memuru Kevin Pryor, ortağı Kenya'nın izin gününde ne yaptığını merak ediyordu. Kendisi annesine alet edevat dolabını temizlemekte yardım edecek ve her saniyesinden tiksinecekti.

Saçım, ten rengim ve kolumdaki bandajla ilgili sözlere dökülmüş ya da dökülmemiş pek çok yorum işittim. Artık daha çok erkek ve bir de kadın beni arzu ediyordu. Vampirlerin evini yakmaya giden erkeklerden bazıları benim vampirlere karşı sempati beslediğimi biliyor ve beni onlardan soğutacak bu hareketlerinden dolayı pişmanlık yaşıyorlardı. O an vampir topluluğunun geri kalanı en sevdiklerim listesinin tepelerinde yer almasa da benim Bill'imi öldürebilecek olmalarını asla unutmayacaktım.

Andy Bellefleur ve kız kardeşi Portia her hafta en azından bir kez yaptıkları gibi birlikte öğle yemeği yiyorlardı. Portia orta boyu, tıknaz vücudu ve kararlı ağız ve çene yapısıyla Andy'nin dişi hali gibiydi. Kardeşlerin aralarındaki benzerlik Portia'nın değil Andy'nin lehineydi. Portia duyduğuma göre çok yetenekli bir avukattı. Eğer bir kadın olmasaydı kendisini temsil edecek birini aradığında Jason'a onu önerebilirdim ama bunu yapmadım. Burada Jason'dan ziyade Portia'nın iyiliğini düşünmüştüm.

O gün avukat derin bir sıkıntı içindeydi: İyi eğitimli olmasına ve iyi para kazanmasına rağmen hiç sevgilisi olmamıştı. İşte kafasında bunlar vardı.

Andy ise Bill Compton'la devam eden ilişkimden tiksiniyor, yeni görünüşümle ilgilenip vampirlerin nasıl seks yaptıklarını merak ediyordu. Ayrıca büyük olasılıkla Jason'ı tutuklamak zorunda kalacağı için üzgündü. Aslında bu davada Jason'a karşı olan kanıtların diğer birkaç erkek sanığa nazaran daha kuvvetli olmadığını biliyor ama en çok korkanın Jason olduğunu düşünüyordu. Eğer korkuyorsa saklayacak bir şeylerinin olması gerekiyordu. Tabii bir de videolar vardı. Bunlar Jason'ın Maudette ve Dawn'la seks yaptıklarını gösteren kasetlerdi. Pek de sıradan değil, çeşitlilik içeren şeylerdi.

Düşüncelerini okurken yüzüne bakmıştım ve Andy bundan rahatsız oldu. Yeteneğimin de farkındaydı. Sonunda, "Sookie, biramı getirecek misin?" diye sordu, dikkatimi çekmek için elini sallayarak.

"Tabii, Andy," dedim, dalgın dalgın ve soğutucudan bir şişe bira aldım. "Biraz daha çay ister misin, Portia?"

Ağzını peçeteyle silerken, "Hayır, teşekkür ederim, Sookie," dedi Portia, kibarca. Portia lise yıllarını düşünüyordu. Jason'la bir kez olsun çıkmak için ruhunu bile satabileceği o dönemleri. Portia şu an Jason'ın neler yaptığını merak

ediyordu. Eğer Jason kendisiyle ilgilenseydi acaba Portia onun vücudu için entelektüel bir ilişki isteğinden vazgeçer miydi? Yani Portia kayıtları görmemişti. Andy iyi bir polis olmaya devam ediyordu.

Portia ile Jason'ı birlikte hayal ettim ve gülümsememe engel olamadım. Eminim ikisi için de unutulmaz bir tecrübe olurdu. Hayatımda ilk kez düşünceleri okumanın yanında onları yazabiliyor olmayı da istedim.

Mesaimin sonuna geldiğimde öğrendiğim... koca bir hiçti. Öğrendiğim tek şey abimin aptallık ederek çektiği videoların bağlama görüntüleri içerdiğiydi. Bu da Andy'nin aklına kurbanların boyunlarındaki ip izlerini getiriyordu.

Yani genel olarak bakıldığında abimin hatırını kıramayarak zihnimi açık tutmuş olmam hiçbir işe yaramamıştı. Duyduklarım daha da endişelenmeme yol açtığı gibi yeni bir bilgi edinmemizi de sağlamamıştı.

Bu gece değişik bir kalabalık gelecekti. Daha önce Merlotte'a sadece eğlence için gitmemiştim. Bu gece gitmeli miydim? Bill bu gece ne yapıyordu acaba? Onu görmek istiyor muydum?

Kendimi hiç arkadaşı olmayan biri gibi hissettim. Bill hakkında konuşacağım kimse yoktu, hatta Bill'i görünce hayrete düşmeyecek çok az kişi tanıyordum. Örneğin Arlene'e üzgün olduğumu çünkü Bill'in vampir arkadaşlarının

çok korkunç ve zalim olduklarını ve geçen gece bir tanesinin beni ısırdığını, ağzımın içine doğru kanadığını ve üzerimde kazıklanarak toz olduğunu nasıl söylerdim? Bu Arlene'in üstesinden gelmek için yeterli donanıma sahip olmadığı bir konuydu.

Gerçi kim sahipti ki?

Hiçbir ayrım gözetmeksizin tüm vampirlere karşı ilgi duyan hayranlar ve vampir-seviciler dışında bir vampirle kendi isteğiyle birlikte olan kimseyi tanımıyordum.

Mesaim bittiğinde, gelişmiş fiziksel görüntüm artık kendime güvenmemi sağlayamıyordu. Kendimi bir hilkat garibesi gibi hissediyordum.

Evde ufak tefek işlerle meşgul oldum, biraz kestirdim, Büyükannemin çiçeklerini suladım. Mikrodalgada bir şeyler pişirip yedim. Son dakikaya kadar kararsız kaldıktan sonra kırmızı bir gömlek, beyaz bol bir pantolon giydim ve biraz mücevherat takıp arabayla Merlotte'a geri döndüm.

Oraya bir müşteri gibi girmek çok tuhaftı. Sam barın arkasında duruyordu, girdiğimi görünce kaşları yukarı kalktı. Sadece göz aşinalığım olan üç garson kız çalışıyordu ve mutfak penceresinden de başka bir aşçının köfte kızarttığını gördüm.

Jason bardaydı. Hayret edilecek şey ama yanındaki tabure boştu ve gidip oturdum.

Yeni bir kadın için hazırlanmış gevşek, gülümseyen ağzı ve kocaman açılmış, parlak gözlü suratıyla bana döndü. Ben olduğumu anladığında yüz ifadesindeki hızlı değişim bir karikatür gibiydi. "Sen burada ne halt ediyorsun, Sookie?" diye sordu, içerlemiş bir sesle.

"Seni duyan da beni gördüğüne memnun olmadığını zanneder," diye belirttim. Sam gelip önümde durduğunda gözlerine bakmadan bir bourbon kola istedim. "Benden istediğin şeyi yaptım ama şu ana kadar elime bir şey geçmedi," diye kardeşime fısıldadım. "Bu gece buraya birkaç kişiyi daha denemeye geldim."

"Teşekkürler, Sookie," dedi, uzun bir duraklamadan sonra. "Sanırım senden ne istediğimin tam olarak farkında değilmişim. Hey, sen saçına bir şeyler mi yaptın?" diye iltifatta bulundu.

Hatta Sam içkimi önüme bıraktığında parasını bile ödedi.

Fazla konuşmasak da sorun yoktu çünkü diğer müşterileri dinlemeye çalışıyordum. Birkaç yabancı vardı ve ben düşüncelerini dinleyip şüpheli olup olamayacaklarını anlamaya çalışıyordum. Ne var ki gönülsüzce de olsa masum olduklarını kabul etmek zorunda kaldım. Bir tanesi karısını ne kadar çok özlediğini düşünüyordu. Karısına hep sadık kaldığı düşüncesini de alttan alta işitiyordum. Bir diğeri buraya ilk kez gelmişti ve içkilerin iyi olduğunu düşünüyordu.

Bir diğeri ise sadece dik oturmaya odaklanıyor ve arabasını moteline kadar sürebilmeyi umut ediyordu.

Ben bir içki daha aldım.

Jason ve ben Büyükannemin miras işi halledildikten sonra avukata ödenecek paranın miktarı gibi işler üzerine fikir alışverişinde bulunuyorduk ki gözü kapıya takıldı ve "Hay aksi," dedi.

"Ne var?" diye sordum, nereye baktığını görmek için arkamı dönmeden.

"Erkek arkadaşın burada, kardeşim. Ayrıca yalnız da değil."

Aklıma gelen ilk şey Bill'in vampir arkadaşlarından birini getirdiği oldu. Bu oldukça üzücü ve aptalca bir hareket olurdu. Ama döndüğümde Jason'ın sesinin neden bu kadar öfkeli olduğunu anladım. Bill'in yanında insan bir kız vardı. Kızı kolundan tutuyordu ve o da bir fahişe gibi Bill'i takip ediyordu. Bill'in gözleri kalabalığı tarıyordu. Benim tepkimi görmeye çalıştığına karar verdim.

Bar taburesinden kalktım ve başka bir karar verdim.

Sarhoştum. Fazla içmezdim ve bu yüzden iki bourbon kola bile beni çarpmıştı. Yerlerde sürünmesem de biraz çakırkeyif olmuştum.

Bill'in gözleri benimkilerle buluştu. Beni burada görmeyi hiç beklemiyordu. Eric'le yaşadığımız o korkunç tecrübe-

nin aksine Bill'in zihnini okuyamıyordum. Ama beden dili her şeyi söylüyordu.

"Hey, Vampir Bill!" dedi Jason'ın arkadaşı Hoyt. Bill nazikçe başıyla Hoyt'a selam verdikten sonra ufak tefek esmer kızı benim olduğum tarafa doğru yönlendirdi.

Ne yapacağımı bilemiyordum.

"Bu herif neyin peşinde?" dedi Jason. Öfkeden kafasından dumanlar çıkıyordu. "Bu piliç Monroe'dan, bir vampir-sevici. İnsanlardan da hoşlandığı zamanlarda tanışmıştık."

Hâlâ ne yapacağımı bilemiyordum. Kalbimin acısı dayanılmazdı ama gururum sayesinde başa çıkmaya çalışıyordum. İçinde bulunduğum duygusal yahniye bir tutam da suçluluk atmak gerekiyordu. Bill'i bana ihtiyacı varken terketmiş ve bir haber dahi vermemiştim. Öte yandan, ki bu yanda beş altı şey daha vardı, Shreveport'taki geceden önce de beni sarsan birçok şey yaşamıştım. Ayrıca beni o geceki partiye gitmek zorunda bırakan da oydu.

İçimde birbiriyle savaşan güdüler beni olduğum yere mıhlamıştı. Kızın üzerine atlayıp eşek sudan gelenek kadar dövmek istiyordum ama ailem beni barlarda kavga edeyim diye yetiştirmemişti. Ayrıca Bill'i de dövmek istiyordum fakat bunu denemekle kafamı duvarlara vurmak arasında fazla bir fark yoktu. Üstelik kalbim son derece kırık olduğu

için gözyaşlarına boğulmak da istiyordum ama bu beni çok zayıf gösterirdi. En iyi seçenek sessiz kalmaktı zaten Jason, Bill'in üzerine atlamaya dünden hazırdı. Onu tetiklemek için fazla bir şey yapmama gerek yoktu.

İçimde çok fazla çatışma ve çok fazla alkol vardı.

Ben bütün bu seçenekleri gözden geçirirken Bill yanındaki kadını sürükleyerek ve masaların arasından geçerek yaklaştı. Ortalığın sessizleştiğini farkettim. Bu kez izlenen bendim.

Gözlerimin dolduğunu ve ellerimin yumruk olduğunu hissedebiliyordum. Harika. İkisi de gösterebileceğim en kötü tepkilerdi.

"Sookie," dedi Bill. "Eric bunu kapıma göndermiş."

Söylediklerini zorlukla anlıyordum.

"Ne olmuş?" dedim, öfkeyle. Kızın gözlerinin içine bakıyordum. Kocaman, kara ve heyecanlı gözleri vardı. Ben de kendi gözlerimi kocaman açmıştım çünkü gözlerimi kırparsam yaşların boşanacağını biliyordum.

"Bir ödül," dedi Bill. Bu konuda nasıl hissettiğini anlayamıyordum.

"Bedava *içki* mi ısmarlamış?" dedim, sesimdeki kindarlığa ben bile inanamadım.

Jason elini omzuma koydu. "Sakin ol, kızım," dedi, onun da sesi benimki kadar zalim ve alçaktı. "O buna değmez."

Bill'in neye değeceğini bilmiyordum ama öğrenmek üzereydim. Hayatım boyunca kendimi kontrol ettikten sonra ne yapmak üzere olduğum konusunda hiçbir fikrim olmaması neredeyse heyecan vericiydi.

Bill'in üzerimdeki bakışları çok keskindi. Barın tavanındaki flüoresanların altında daha da beyaz görünüyordu. Kızdan beslenmemişti. Dişleri dışarı çıkmıştı.

"Dışarı gel, konuşalım," dedi.

"Onunla mı?" dedim, neredeyse gürleyen bir sesle.

"Hayır," dedi. "Benimle. Onu geri göndereceğim."

Sesindeki memnuniyetsizlik beni etkilemişti ve hiç kimseyle göz göze gelmemek için başımı aşağıda tutarak Bill'i kapının dışına kadar takip ettim. Kolundan çekmeye devam ettiği kız parmaklarının ucunda yürümek zorunda kalıyordu. Otoparktan geçerken arkamı dönüp bakana kadar Jason'ın da bizimle geldiğini farketmemiştim. Dışarıda da girip çıkan insanlar vardı ama kalabalık bardan daha iyi olduğu kesindi.

"Selam," dedi kız, sohbet edercesine. "Benim adım Desiree. Sanırım seninle daha önce tanışmıştık, Jason."

"Burada ne arıyorsun, Desiree?" diye sordu Jason, alçak sesle. Neredeyse sakin gibiydi.

"Eric beni Bon Temps'e Bill için bir hediye olarak göndermişti," dedi, utangaç bir şekilde Bill'e yan gözle bakarak.

"Ama o pek de etkilenmiş gibi değil. Sebebini bilemiyorum. Tadım çok özeldir. Özel bir mahsulüm ben."

Jason bana dönerek, "Eric mi?" diye sordu.

"Shreveport'tan bir vampir. Bar sahibi, büyük şef."

"Kızı kapıma bırakmış," dedi Bill. "Onu ben istemedim."

"Ne yapacaksın?"

"Onu geri göndereceğim," dedi, sabırsız bir sesle. "Seninle de konuşmamız gerekiyor."

Yutkundum. Parmaklarımın çözüldüğünü hissediyordum.

"Kızın Monroe'ya bırakılması mı gerekiyor?" diye sordu Jason.

Bill şaşırmış gözüktü. "Evet. Bırakmayı mı teklif ediyorsun? Benim de zaten kızkardeşinle konuşacaklarım var."

"Tabii," dedi Jason, güleryüzlü bir şekilde. Birden şüphelenmiştim.

"Beni reddettiğine inanamıyorum," dedi Desiree, Bill'e bakıp dudak sarkıtarak. "Şimdiye kadar kimse beni reddetmemişti."

"Elbette minnettarım ve senin de dediğin gibi özel bir mahsul olduğundan eminim," dedi Bill, nazikçe. "Ama benim kendi özel şarap mahzenim var."

Küçük Desiree, kahverengi gözlerinde anlayış kıvılcımı çakmadan önce bir süre boş boş baktı. "Bu kadın sana mı ait?" diye sordu, kafasıyla beni işaret ederek.

"Evet öyle."

Jason, Bill'in düz ifadesi karşısında sinirli bir şekilde kıpırdandı.

Desiree beni tepeden tırnağa süzdü. "Komik gözleri varmış," diye yorumda bulundu en sonunda.

"O benim, kızkardeşim," dedi Jason.

"Oh, özür dilerim. Sen çok daha... normalsin." Desiree Jason'ı da tepeden tırnağa süzdü ve bu kez gördüklerinden daha çok memnun kalmıştı. "Hey, senin soyadın ne?"

Jason kızın elini tutup kamyonetine doğru götürmeye başladı. "Stackhouse," diyordu kıza en iyi bakışlarını fırlatırken. "Belki eve giderken bana neler yaptığını daha derinlemesine anlatırsın..."

Jason'ın bu cömert tavrının kaynağını anlamak için Bill'e döndüm ve göz göze geldik. Tıpkı bir duvara bakmak gibiydi.

"Konuşmak mı istiyorsun?" diye sordum, sertçe.

"Burada olmaz. Benimle eve gel."

Ayağımı çakıl zeminde sürüdüm. "Senin evin olmaz."

"O zaman seninki olsun."

"Hayır."

Kaşlarını kaldırdı. "Neresi peki?"

İyi bir soruydu.

"Ailemin eski evindeki gölete gidelim." Jason, Bayan Küçük Karanlık Güzel'i evine bırakacağına göre orada olmayacaktı.

"Seni takip edeceğim," dedi, kısaca ve kendi arabalarımıza gitmek için ayrıldık.

Hayatımın ilk yıllarını geçirdiğim ev Bon Temps'in batısındaydı. Araba yoluna girip Jason'ın gayet iyi baktığı aile yadigârı çiftliğe park ettim. Arabalarımızdan inince Bill'e beni takip etmesini işaret ettim. Yokuş aşağı inerek evin etrafını dolandık ve büyük kaldırım taşlarıyla çevrelenmiş bir patikadan geçtik. Bir dakika sonra babamın, arka bahçemizde yıllar boyu oğluyla birlikte balık avladığı yapay gölетteydik.

Suya yukarıdan bakan bir çeşit çardak ve üzerinde battaniyeler olan metal iskemleler vardı. Bill bana sormadan battaniyelerden birini alıp silkeledikten sonra gölün karşısında yere serdi. Gönülsüzce oturdum. Bill ile birlikte bu battaniyenin üzerinde oturmanın güvenli olmadığını düşünüyordum. Birimizden birinin evinin güvenli olmayışına karar verişim de aynı sebeptendi. Ne zaman Bill'e yakın olsam aklımdaki tek şey daha da yakınlaşmak oluyordu.

Dizlerime sarılıp gözlerimi karşımdaki göle çevirdim. Göletin diğer tarafındaki açık güvenlik ışıklarının durgun suyun yüzeyinde yansıyışını görebiliyordum. Bill yanıma uzanmış sırtüstü yatıyordu. Bakışlarının yüzümde gezindiğini hissedebiliyordum. Parmaklarını göğsünün üzerinde birleştirmişti. Ellerini benden uzak tutabildiğini göstererek fiyaka satıyordu.

"Dün gece seni çok korkuttu," dedi, olağan bir biçimde.

"Sen de birazcık olsun korkmadın mı?" diye sordum, tahminimden daha sakin bir sesle.

"Senin için korktum. Biraz da kendim için."

Yüzüstü yatmak istesem de ona fazla yakın olmaktan korkuyordum. Teninin ayışığının altında parlayışını görünce içim ona dokunmanın hasretiyle doldu.

"Eric'in bir çift olarak hayatlarımızı kontrol etme olasılığı beni korkuttu."

"Artık bir çift olmamızı istemiyor musun?"

Göğsümdeki acı öylesine keskinleşmişti ki elimi göğsüme koyup hafifçe bastırmam gerekti.

"Sookie?" Yanımda diz çökmüştü ve bir kolunu bana dolamıştı.

Cevap vermedim. Nefesim kesilmişti.

"Beni seviyor musun?" diye sordu.

Başımla onayladım.

"O zaman neden beni terketmekten sözediyorsun?"

Göğsümdeki acı gözlerime kadar ulaşıp gözyaşlarına neden oldu.

"Diğer vampirlerden ve var oluş biçimlerinden çok korkuyorum. Eric'in benden bir sonraki isteği ne olacak? Başka şeyler yapmaya zorlayacak beni. Yapmazsam seni öldüreceğini söyleyecek. Ya da Jason'ı tehdit edecek. Bunu yapabilir de."

Bill'in sesi çimenlerdeki bir ağustosböceği kadar kısıktı. Bir ay önce olsa onu duyamayabilirdim. "Ağlama," dedi bana. "Sookie, sana bazı hoş olmayan gerçekleri anlatmaya geldim."

Zaten o noktada bana anlatabileceği tek hoş gerçek Eric'in ölüm haberi olabilirdi.

"Eric'in çok ilgisini çekmişsin. İnsanların sahip olmadığı ya da sahip olsa bile yok saymayı seçtiği bazı zihinsel yeteneklerle donandığını biliyor. Kanının da zengin ve lezzetli olduğunu öngörüyor." Bunu söylerken Bill'in sesi kısıldı ve birden ürperdim. "Ve sen çok güzelsin. Hele şimdi çok daha güzelsin. Üç kez kanımızı aldığını bilmiyor."

"Uzun Gölge'nin kanının üzerime aktığını biliyorsun değil mi?"

"Evet. Gördüm."

"Üç sihirli sayı mı oluyor?"

Alçak bir sesle güldü. Derin ve hışırtılı bir kahkaha attı. "Hayır. Ama ne kadar çok vampir kanı içersen bizim türümüz için o kadar çekici bir hale gelirsin. Tabii kendi türün için de aynı şey geçerlidir. Bir de Desiree kendisinin özel bir mahsul olduğunu düşünüyordu! Ona bunu hangi vampirin söylediğini merak ediyorum doğrusu."

"Yatağına girmek isteyen bir vampir olmalı," dedim, düpedüz bir sesle ve Bill tekrar güldü. Onun gülmesine bayılıyordum.

"Ne kadar çekici olduğumu söyleyip durarak Eric'in beni arzuladığını mı anlatmaya çalışıyorsun?"

"Evet."

"Onu bana sahip olmaktan alıkoyan nedir peki? Eğer senden güçlüyse?"

"Her şeyden önce, nezaket ve gelenek."

Bu lafa gülmek üzereydim ki kendimi tuttum.

"Bunu hafife alma. Biz vampirler geleneklerimize çok bağlıyızdır. Asırlar boyu birlikte yaşamak zorundayız."

"Başka bir sebebi var mı?"

"Eric kadar güçlü olmayabilirim ama ben de yeni bir vampir değilim. Benimle kavgaya girişirse çok kötü bir biçimde yaralanabilir hatta çok şanslıysam kazanabilirim bile."

"Başka?"

"Belki bir de," dedi Bill, dikkatle, "sen."

"Nasıl yani?"

"Eğer başka türlü de onun için değerli olabilirsen ve eğer gerçekten ondan uzak durmak istediğini bilirse peşini bırakabilir."

"Ama onun için değerli falan olmak istemiyorum! Onu bir daha görmek bile istemiyorum!"

"Eric'e tekrar yardım edeceğine dair söz verdin," dedi Bill.

"Eğer hırsızı polise teslim etseydi," dedim. "Ama Eric ne yaptı? Onu kazıkladı."

"Ve bu sırada büyük olasılıkla hayatını da kurtardı."

"Hırsızını ben bulmadım mı?"

"Sookie, dünyadan pek haberin yok doğrusu."

Şaşkın şaşkın yüzüne baktım. "Sanırım öyle."

"İşler bazen... tahmin ettiğimiz gibi gitmez." Bill gözlerini karanlığa dikti. "Bazen ben bile artık fazla bir şey bilmediğimi düşünüyorum." Yine kasvetli bir sessizlik oldu. "Daha önce bir vampirin diğerini kazıkladığını sadece bir kez görmüştüm. Eric bizim dünyamızın sınırlarını aşıyor."

"Yani biraz önce çok böbürlendiğin o nezaket ve gelenek konularını fazla umursamayacak gibi görünüyor, ha?"

"Pam onun adetlere uygun davranmasını sağlayabilir."

"Pam onun için ne ifade ediyor?"

"Onu Eric vampir yaptı. Yüzyıllarca önce. Arada sırada Eric'in yanına döner ve o sırada Eric her ne işle meşgulse yardımcı olur. Eric hep düzenbaz olmuştur ve yaşlandıkça daha da inatçılaşıyor." Eric'e inatçı demek bana korkunç bir küçümseme gibi gelmişti.

"Yani konuşarak durmadan aynı yere geliyoruz, ha?" diye sordum.

Bill söylediğimi düşünüyormuş gibi göründü. "Evet," diye onayladı, sesinde hafif bir pişmanlıkla. "Sen benim dışımda hiçbir vampirle ilişki kurmak istemiyorsun ve ben de sana başka şansın olmadığını söylüyorum."

"Peki, şu Desiree işi nedir?"

"Birilerini gönderip kapıma bıraktırmış. Bana güzel bir hediye gönderdiği için memnun olacağımı ummuş. Ayrıca onun kanını içip içmemem sana karşı olan bağlılığımı da sınayacaktı. Belki de kanını zehirlemiştir. Kanında beni zayıf düşürecek bir şeyler olabilir. Belki de sadece zırhımı delmek için atılmış bir adımdır." Omuz silkti. "Onunla çıktığımı mı düşündün?"

"Evet." Bill'in o kızla birlikte bardan içeri girişini düşününce suratımın düştüğünü hissettim.

"Seni bulmak için geldiğimde evinde yoktun." Sesi suçlayıcı değildi ama pek mutlu da sayılmazdı.

"İnsanların düşüncelerini dinleyerek Jason'a yardımcı olmaya çalışıyordum. Ayrıca geçen geceden dolayı sinirlerim hâlâ altüst."

"Şimdi aramız iyi mi peki?"

"Hayır, ama olabileceğinin en iyisi," dedim. "Sanırım sevdiğim kişi kim olursa olsun işler her zaman yolunda gitmez, fakat engellerin bu kadar sert olacağını da düşünmemiştim. Asıl kıstas yaş olduğuna göre senin rütbece Eric'ten üstte olmanın hiçbir yolu yok, değil mi?"

"Hayır," dedi Bill. "Rütbece üstte olamam..." ve sonra birden yüzü son derece düşünceli bir hal aldı. "Yine de o konuda yapılacak bir şeyler olabilir. Aslında yapmak istemi-

yorum... bu benim doğama aykırı ama böylesi daha güvenli olur."

Sustum ve düşünmesine izin verdim.

"Evet," dedi, bir sonuca varmışçasına. Açıklama isteyip istemediğimi sormadı ve ben de istemedim.

"Seni seviyorum," dedi, sanki seçmeyi düşündüğü yolda en önemli belirleyici buymuş gibi. Yüzünü bana döndü, alacakaranlıkta parlak ve güzel görünüyordu.

"Ben de senin için aynı şeyleri hissediyorum," dedim ve beni baştan çıkarmasını engellemek için ellerimi göğsüne koydum. "Ancak şu an her şey bize karşı. Eric belasından kurtulabilirsek iyi olur ama bir de cinayet soruşturmasını durdurmamız gerekiyor. Bu da başımızdaki ikinci büyük bela. Katilin arkadaşlarının ölümlerinin hesabını vermesi gerekiyor. Tabii Maudette ve Dawn'ın ölümlerinin de." Durdum ve derin bir nefes aldım. "Tabii Büyükannemin de." Gözyaşlarımın akmasına izin vermedim. Eve döndüğümde Büyükannemi bulamamaya, onunla konuşup gün içinde yaptıklarını anlatamamaya alışmıştım ama arada sırada kalbime bıçak gibi saplanan keder nefesimi kesmeye devam ediyordu.

"Neden aynı katilin Monroe vampirlerinin yakılmasından da sorumlu olduğunu düşünüyorsun?"

"Bence bu intikam fikrini o gece bardaki adamların aklına sokan oydu. Bir masadan diğerine gezip onları dolduran

kişi katildi. Benim hayatım orada geçti, daha önce bu adamların böyle davrandığını hiç görmemiştim. Bu sefer böyle davranmalarının da bir sebebi olmalı."

"Onları tahrik ederek kundaklamaya azmettirdi, ha?"

"Evet."

"Düşünceleri dinleyerek bir bilgiye ulaşamadın mı?"

"Hayır," diye itiraf ettim, somurtarak. "Ama yarın da böyle olacağını kimse söyleyemez."

"Sen iyimser bir insansın, Sookie."

"Evet, öyleyim. Öyle olmak zorundayım." Onun hayatıma girişinin iyimserliğimi nasıl doğruladığını düşünerek yanağını okşadım.

"Faydalı olabileceğini düşündüğüne göre sen dinlemeye devam et," dedi. "Bense şimdilik başka bir şey üzerinde çalışacağım. Yarın akşam senin evinde görüşürüz, tamam mı? Belki... hayır sana her şeyi o zaman anlatırım."

"Pekâlâ," meraklanmıştım ama Bill'in henüz konuşmaya hazır olmadığı belliydi.

Bill'in arabasının arka farlarını izleyerek eve dönerken onun varlığı olmasaydı geçen birkaç haftanın ne kadar korkunç olacağını düşündüm. Evime giden yola girerken Bill'in bazı telefon görüşmeleri yapmak için hemen eve gitmek zorunda olmadığını umdum. Ayrı geçirdiğimiz birkaç gecede korkudan titremiş olmasam da son derece endişeli ve te-

dirgindim. Evde tek başımayken kilitli pencerelerin arasında mekik dokudum. Ben böyle yaşamaya hiç alışkın değildim. Önümde uzun bir gece olması cesaretimi kırıyordu.

Arabamdan çıkmadan önce bahçeye bir göz gezdirdim, bara gitmeden evvel güvenlik ışıklarını açık bıraktığıma memnundum. Hareket eden hiçbir şey yoktu. Genellikle ben döndüğümde Tina koşarak bana gelir, mama kabına gitmek için sabırsızlanırdı ama bu gece görünüşe göre ormanda avlanmaya gitmişti.

Evin anahtarını anahtarlığımdan ayırdım. Arabadan fırlayıp ön kapıya koştum, anahtarı sokup rekor bir sürede çevirdim ve içeri girip kapıyı arkamdan kilitledim. Başımı çaresizlikle iki yana sallayarak böyle yaşanmayacağını düşündüm. Tam bunu düşünmeyi bitirmiştim ki ön kapıya bir şeyin çarptığını duydum. Kendime engel olamadım ve çığlık attım.

Kanepenin yanındaki kablosuz telefona koştum ve evi dolaşıp perdeleri indirirken Bill'in numarasını tuşladım. Telefonunun meşgul çalmasından korktum. Telefon etmek için eve gideceğini söylemişti!

Onu tam eve girerken yakalamış olmalıydım, ahizeyi eline aldığında nefes nefese gibiydi. "Evet?" dedi. Her zaman şüpheli bir sesi vardı.

"Bill!" dedim, nefes nefese, "dışarıda biri var!"

Telefonu yere bıraktı. Vampir harekete geçmişti.

İki dakika içinde evime gelmişti. Hafifçe kaldırdığım panjurun ardından bir insanın asla ulaşamayacağı bir sürat ve sessizlikle ormandan çıkıp ön bahçeme gelişini gördüm. Onu görmenin verdiği rahatlık tarif edilemezdi. Bir saniyeliğine Bill'i beni kurtarmaya çağırmış olduğum için kendimden utandım. Bu durumla yalnız baş edebilmeliydim. Sonra 'Neden?' diye düşündüm. Size aşık olduğunu itiraf eden, öldürülmesi ve yenilmesi neredeyse imkânsız, olağanüstü güçlü biri varken yardıma başka kim çağırılır ki?

Bill kendinden emin ve sessiz bir zarafetle bahçeyi ve ormanı araştırdı. Sonunda merdivenlere kadar geldi. Verandada bulduğu bir şeyin üzerinde eğildi. Açım kötüydü ve bulunduğum yerden ne olduğunu göremiyordum. Tekrar doğrulduğunda ellerinde bir şey tutuyordu ve yüzü tamamen... ifadesizdi.

Bu çok kötüydü.

Gönülsüzce ön kapıya gidip kilidi açtım ve sinekliği ittim.

Bill'in elinde tuttuğu şey kedimin cansız bedeniydi.

"Tina?" dedim. Sesim titriyordu ama umrumda bile değildi. "Ölmüş mü?"

Bill tek bir baş hareketiyle onayladı.

"Nasıl... kim?"

"Sanırım boğulmuş."

Yüzümün buruştuğunu hissediyordum. Ben iki gözüm iki çeşme ağlarken Bill elinde kedimin cesediyle öylece durdu.

"O meşeyi dikmedim," dedim, biraz sakinleştikten sonra. Sesim pek kararlı değildi. "O deliğe gömebiliriz." Böylece zavallı Bill elinde Tina olduğu halde rahatsız olmamış gibi görünmeye çalışıyordu, bense tekrar gözyaşlarına boğulmamaya gayret ediyordum. Bill kazdığım küçük çukurun dibinde diz çöktü ve elindeki küçük siyah tüy yumağını dibine bıraktı. Ben küreği kapıp deliği doldurmaya başladım ama Tina'nın kürküne değen ilk toprakla tekrar altüst oldum. Bill küreği sessizce elimden aldı. Ben arkamı döndüm ve o da bu korkunç işi bitirdi.

Sonra da kibarca, "İçeri gel," dedi.

Henüz arka kapının kilidini açmadığım için evin etrafından dolaşmak zorunda kalmıştık.

Tina'yı çok sevmediğini bilmeme rağmen Bill omzumu sıvazlayarak beni rahatlatmaya çalıştı. "Tanrı seni korusun, Bill," diye fısıldadım. Aniden onu da kaybetme ihtimalinin korkusuyla titreyerek kollarımı şiddetle ona doladım. Hıçkırıklarım dinmeye başladığında kafamı kaldırıp yüzüne baktım. Duygusal hezeyanlarımla onu rahatsız etmediğimi umuyordum.

Bill öfkeden çıldırmış gibiydi. Omzumun üzerinden duvara bakıyor, gözleri parlıyordu. Hayatımda gördüğüm en korkutucu şeydi.

"Bahçede bir şey mi buldun?"

"Hayır. Sadece onun varlığının izlerini buldum. Ayak izleri ve hafif bir koku. Mahkemede delil olabilecek bir şey değil," diye devam etti, sanki aklımdan geçenleri okur gibi.

"Burada benimle kalmak ister misin? Şeye kadar... yani güneşten kaçman gereken zamana kadar."

"Tabii ki." Gözlerini bana dikmişti. Zaten ben istesem de istemesem de bunu yapmaya niyetli olduğu belliydi.

"Eğer hâlâ telefon etmen gerekiyorsa benimkini kullan. Önemli değil." Faturama yansımasının önemli olmadığını söylemek istemiştim aslında.

"Telefon kartım var," dedi, beni bir kez daha hayrete düşürerek. Bu kimin aklına gelirdi ki?

Yüzümü yıkadım ve geceliğimi giymeden önce bir Tylenol aldım. Bir bakıma Büyükannemin öldürüldüğü günden bile daha üzgündüm. Evcil bir hayvanın ölümüyle bir aile üyesinin ölümünü kıyaslamanın doğru bir şey olmadığını düşünüp kendimi ayıpladım ama bu düşünce, içinde bulunduğum kederi hafifletmiyordu. Aklıma gelen tüm mantık denklemlerini kurmama rağmen dört yıl boyunca Tina'yı besleyip, fırçalayıp sevdiğim ve onu çok özleyeceğim gerçeğinin ötesine geçemedim.

11

ERTESİ GÜN SİNİRLERİM uyuşmuştu. İşe gidip de Arlene'e olanları anlattığımda bana sarılıp, "Zavallı Tina'ya bunu yapan piçi bulup öldürmek isterdim," dedi. Bunu duymak nedense kendimi daha iyi hissetmeme neden olmuştu. Kedimin acılı ölümü yerine benim yaşadığım sarsıntıyla ilgilense de Charlsie de aynı derecede sevimliydi. Sam'se sertti. Şerifi ya da Andy Bellefleur'ü aramam ve olanları anlatmam gerektiğini söyledi. Sonunda Bud Dearborn'u aradım.

"Bu işler genelde hep aynı şekilde ilerler," diye homurdandı Bud. "Gerçi başka ölü ya da kayıp evcil hayvan ihbarı da olmadı. Korkarım bu kişisel bir şey gibi görünüyor, Sookie. Şu senin vampir arkadaşın kedileri sever mi?"

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. Sam'in bürosundaki telefonu kullanıyordum ve o da barın arkasında durmuş bir sonraki likör siparişini düşünüyordu.

"Tina'yı her kim öldürdüyse kapıma fırlattığında Bill kendi evindeydi," dedim, elimden geldiği kadar sakin olarak. "Olayın hemen ardından onu aradım ve telefonu açtı." Sam sorgulayıcı bir bakışla kafasını kaldırdı ve ben de şerifin fikirleri hakkında ne düşündüğümü belirtmek için gözlerimi yuvarladım.

"Ve sana kedinin boğulmuş olduğunu söyledi," diye devam etti Bud, sıkıcı bir şekilde.

"Evet."

"Kordon elinizde mi?"

"Hayır. Görmedim bile."

"Kediciği ne yaptınız?"

"Gömdük."

"Bu senin mi yoksa Bay Compton'ın mı fikriydi?"

"Benim." Başka ne yapılabilirdi ki?

"Kediciği çıkarmak zorunda kalabiliriz. Eğer hem kordon hem de kedi elimizde olsaydı boğma işleminde kullanılan yöntemin Dawn ve Maudette cinayetlerinde kullanılan yöntemle aynı olup olmadığına bakabilirdik," diye açıkladı Bud, sıkıcı bir şekilde.

"Üzgünüm, bunu düşünemedim."

"Neyse, çok da önemli değil. Kordon olmadıktan sonra bir işe yaramayabilir."

"Tamam, güle güle." Telefonu kapatırken gerektiğinden biraz daha fazla kuvvet uygulamış olmalıyım ki Sam'in kaşları yukarı kalktı.

"Bud pisliğin teki," dedim, Sam'e.

"Bud kötü bir polis değildir," dedi Sam, sakin bir şekilde. "Burada hiçbirimiz böyle hastalıklı cinayetlere alışık değiliz, Sookie."

"Doğru," diye itiraf ettim. "Haksızlık ettim. Ama o da sanki yeni bir kelime öğrenmiş gibi durmadan 'kordon, kordon' diyip durdu. Ona kızdığım için özür dilerim."

"Mükemmel olmak zorunda değilsin, Sookie."

"Yani arada sırada her şeyi berbat edip daha az anlayışlı olmaya hakkım var mı demek istiyorsun? Teşekkürler patron." Dudaklarımdaki hınzır gülümsemenin farkındaydım. Telefon etmek için tünediğim Sam'e ait çalışma masasından indim. Gerindim. Sam'in gerinişimi gözleriyle içtiğini farkedene kadar kendime gelememiştim. Neşeyle, "İş zamanı!" dedim ve kalçalarıma dikkat edip hiç kıvırnamaya çalışarak odadan dışarı çıktım.

"Bu akşam birkaç saatliğine çocuklara bakar mısın?" diye sordu Arlene. Geçen sefer yine aynı konuyu konuştuğumuzda çocuklarını bir vampirle yalnız bırakmak konusun-

daki gönülsüzlüğünü anımsadım. O zaman bir anne gibi düşünmemiştim. Şimdi Arlene özür diliyordu.

"Zevkle," dedim ve tekrar lafı Bill'e getirip getirmeyeceğini görmek için bekledim ama yapmadı. "Kaçtan kaça kadar?"

"Şey, Rene'yle Monroe'da bir sinemaya gideceğiz," dedi. "Altı buçuk diyelim mi?"

"Tabii ki. Akşam yemeği yemiş olacaklar mı?"

"Ah, evet, onları doyurup öyle çıkacağım. Sookie Teyzelerini gördüklerine mutlu olacaklardır."

"Ben de sabırsızlanıyorum."

"Teşekkürler," dedi Arlene. Durdu, neredeyse bir şeyler söyleyecekti ama görünüşe göre tekrar düşünmüştü. "Altı buçukta görüşmek üzere."

Saat beş gibi eve vardım. Yolun büyük bölümünde neredeyse bana öfkelenmiş gibi bakan güneşe karşı araba sürmüştüm. Yeşil-mavi örme yün bir şort tişört takım giydim, saçlarımı fırçalayıp muz şeklinde bir tokayla tutturdum. Mutfak masasında huzursuz bir şekilde oturup sandviçimi yerken ev bana fazla büyük ve boş geliyordu. Rene'nin Coby ve Lisa'yla birlikte gelişini gördüğüme memnun olmuştum.

"Arlene takma tırnaklarıyla boğuşuyor," diye açıklama yaptı. Bu kadınca bahaneden dolayı utanmış gibi bakıyordu. "Coby, Lisa ve ben buraya gelmek için can atıyorduk." Rene'nin hâlâ iş kıyafetlerini giydiğine dikkat ettim. Kocaman çizmeler, bıçak, şapka ve diğer aksesuarlar. Üstünü değiştirip duş almadığı sürece Arlene onun hiçbir yere adım atmasına bile izin vermezdi.

Coby sekiz, Lisa'ysa beş yaşındaydı ve Rene güle güle öpücüğü vermek için eğilirken ikisi de şimdiden birer küpe gibi üzerimden sarkıyordu. Rene'nin çocuk sevgisi ona benim kitabımda yıldızlı bir pekiyi veriyordu. O çocukları öperken ben de tasvip edercesine gülümsedim. Çocukların ellerinden tutup biraz dondurma için mutfağa doğru yönelttim.

"On, on buçuk gibi görüşürüz," dedi Rene. "Eğer uygunsa." Bir elini de kapının tokmağına koydu.

"Tabii ki," dedim. Daha önce de birkaç kez yaptığım gibi çocukları gece burada bırakmalarını teklif edecektim ama Tina'nın cesedi aklıma geldi ve sustum. Bu gece kalmamalarının daha iyi olacağına karar verdim. Çocukları mutfağa koştururken Rene'nin kamyonetinin sesini duydum.

Lisa'yı kucağıma aldım. "Artık seni zor kaldırıyorum, kız. Ne kadar büyümüşsün! Coby, sen de tıraş olmaya başlamadın mı daha?" Çocuklar dondurma yiyip son görüşmemizden bu yana elde ettikleri başarıları anlatırken mutfakta yarım saat geçirdik.

Sonra Lisa bana bir şeyler okumak istedi ve ben de içinde yazılar da bulunan bir boyama kitabı çıkardım ve küçük kız gururla okudu. Coby de tabii ki ondan daha iyi okuduğunu ispatlamaya çalıştı. Sonra en sevdikleri televizyon programını izlemek istediler. Farkına bile varmadan hava kararmıştı.

"Bu akşam bir arkadaşım gelecek," dedim. "İsmi Bill."

"Annem bize özel bir arkadaşın olduğunu söyledi," dedi Coby. "Onu sevsem ve sana iyi davransa iyi olur."

"Ah, iyidir," diye temin ettim. Delikanlı, Bill'in beklentilerini karşılamaması halinde beni koruyacağını belirtircesine göğsünü şişirdi.

"Sana hiç çiçek aldı mı?" diye sordu Lisa, romantik bir sesle.

"Hayır, daha değil. Belki ona bu konuda ipucu verebilirsiniz."

"Aaa, evet, bunu yapabilirim."

"Sana evlenme teklif etti mi?"

"Şey, hayır ama ben de henüz etmedim."

Her zamanki gibi Bill kapıyı tam o anda çalmayı tercih etti.

Kapıyı açarken, "Misafirlerim var," dedim, gülümseyerek.

"Duyuyorum," dedi Bill.

Elinden tutup onu mutfağa götürdüm.

"Bill, bu Coby, bu genç bayan da Lisa," dedim, resmi bir tonda.

"Güzel. Ben de sizinle tanışmak istiyordum," dedi Bill, beni şaşırtarak. "Lisa ve Coby, Sookie Teyzenizle arkadaşlık etmemde sizin için bir sakınca var mı?"

Çocuklar düşünceli gözlerle Bill'i süzdüler. "O bizim gerçek teyzemiz değil," dedi Coby, deneme mahiyetinde. "Annemizin iyi arkadaşı."

"Öyle mi?"

"Evet ve henüz ona hiç çiçek vermediğini söylüyor," dedi Lisa. İlk kez olarak sesi kristal berraklığındaydı. Lisa'nın R harfleriyle yaşadığı sorunu aşmış olmasına çok sevinmiştim. Gerçekten.

Bill yan yan bana baktı. Omuz silktim. "Onlar sordular ben de söyledim," dedim, çaresizce.

"Hmmm," dedi, düşünceli düşünceli. "Kendime çekidüzen vermeliyim, Lisa. Bunu belirttiğin için teşekkür ederim. Sookie Teyzenin doğum gününü bilen var mı?"

Yüzümün kızardığını hissedebiliyordum. "Bill," dedim, sertçe, "kes şunu."

"Sen biliyor musun, Coby?" diye sordu Bill.

Coby pişmanlıkla kafasını salladı. "Ama yaz olduğunu biliyorum çünkü annem Sookie'yi doğum gününde Shreveport'a yemeğe götürmüştü ve bizi de Rene'yle bırakmıştı. O zaman yazdı."

"Bunu hatırlıyor olman çok iyi, sen akıllı bir çocuksun, Coby," dedi Bill.

"Daha da akıllıyım ki! Geçen gün okulda ne öğrendim tahmin et." Coby birden coştu.

Coby konuşurken Lisa hiç durmadan Bill'e baktı ve Coby bitirdiğinde, "Gerçekten çok beyaz görünüyorsun, Bill," dedi.

"Evet," dedi Bill, "bu benim olağan rengim."

Çocuklar birbirlerine baktı. Bu 'olağan rengin' bir hastalık olduğuna karar verdiklerini ve daha fazla soru sormanın kabalık olacağını düşündüklerini görebiliyordum. Çocuklar arada sırada gayet anlayışlı olabiliyorlardı.

Önceleri biraz gergin olan Bill vakit ilerledikçe gevşeyip rahatladı. Saat dokuz gibi ben artık yorgun olduğumu itiraf edebilecek bir hale gelmişken Rene ve Arlene on birde çocukları almaya geldiklerinde bile Bill dinçti ve onlarla ilgileniyordu.

Arkadaşlarıma Bill'i tanıştırdım ve son derece normal bir şekilde el sıkışırlarken başka bir ziyaretçi geldi.

Arlene çocukları arabaya bindirip Rene'le Bill de sohbet ederlerken gür, koyu renk saçları garip bir şekilde dalgalanmış yakışıklı bir vampir koruluğun içinden ağır ağır yürüyerek çıkageldi. Bill doğal bir şekilde el sallayınca o da karşılık verdi ve sanki bekleniyormuş gibi Rene ile Bill'in yanına gitti.

Verandadaki salıncaktan Bill'in vampiri ikisine de tanıştırdığını ve Rene ile el sıkıştıklarını gördüm. Yabancının görünümü karşısında Rene'nin ağzı bir karış açık kalmıştı. Onu tanıdığını düşünüyordu. Bill manalı manalı Rene'ye bakıp kafasını iki yana salladı ve Rene dilinin ucundaki her neyse onu yutup ağzını kapadı.

Yeni gelen vampir iriydi, Bill'den daha uzundu ve üzerinde yıpranmış bir kot pantolon ve 'Ben Graceland'i[5] Gördüm,' yazılı bir tişört vardı. Ağır çizmelerinin topukları aşınmıştı. Bir elinde bir şişe yapay kan taşıyor ve arada sırada bir fırt alıyordu. İnsan ilişkilerindeki yeteneğine diyecek yoktu doğrusu.

Belki Rene'nin tepkisinden etkilenmiştim ama vampire baktıkça daha çok tanıdık gelmeye başlıyordu. Ten renginin biraz daha koyu olduğunu hayal ettim. Yüzüne birkaç çizgi ekleyip daha dik durduğunu ve yüzünün biraz daha canlı olduğunu hayal edince...

Tanrım!

Bu Memphis'ten gelen adamdı.

Rene gitmek için arkasını dönerken Bill yeni geleni bana doğru yönlendirdi. Aramızda üç metre kala vampir, "Hey, Bill bana birilerinin kedini öldürdüğünü söyledi!" dedi, ağır bir güney aksanıyla.

5 Memphis'te Elvis Presley'in yaşadığı malikâne. Tarihi bir bina olarak ziyaretçilere açıktır. (Ç.N.)

Bill birkaç saniye için gözlerini kaparken ben de dilim tutulmuş bir şekilde başımla onayladım.

"Bunun için üzüldüm. Kedileri severim," dedi uzun boylu vampir ve sevdiği şeyin kedilerin kürkünü okşamak olmadığını hemen anladım. Çocukların oradaki imayı anlamadıklarını umdum ama sonra Arlene'in kamyonetin penceresinden bakan dehşete düşmüş yüzünü gördüm. Bill'in yarattığı iyi intiba bir anda silinip gitmişti.

Rene vampirin arkasından başını iki yana salladı ve şoför koltuğuna yerleşti. Veda ettikten sonra motoru çalıştırdı. Yeni gelen vampire son bir kez bakmak için kafasını pencereden uzattı. O sırada Arlene'e de bir şeyler söylemiş olmalı ki o da tekrar pencerede göründü ve tüm dikkatiyle Bill'in yanında duran yaratığa baktı. Ağzı bir karış açık kalmıştı, sonra kafası tekrar kamyonetin içinde kayboldu. Kamyonet yola koyulurken acı bir lastik sesi işittim.

"Sookie," dedi Bill, uyaran bir ses tonuyla. "Bu *Bubba*."

"Bubba," diye tekrarladım, kulaklarıma inanmakta güçlük çekerek.

"Evet, Bubba," dedi vampir, neşeyle. Korkutucu gülümsemesinden iyi niyet yayılıyordu. "İşte o benim. Tanıştığımıza memnun oldum."

Onunla el sıkışırken gülümsemeye de çalıştım. Yüce Tanrım, *onunla* el sıkışacağımı hiç tahmin etmezdim. Ama değişmişti ve bu değişim pek de iyi değildi.

"Bubba, burada verandada bekler misin? Ben de Sookie'ye anlaşmamızı anlatayım."

"Benim için sorun değil," dedi Bubba, olağan bir tavırla. Beyinsiz bir süngер kadar neşeli bir edayla salıncağa oturdu.

Bubba ortaya çıktıktan sonra böcek ve kurbağa gibi gece gürültü yapan tüm hayvanların sustuğunu oturma odasına geçerken farkettim. "Bunu sana Bubba buraya gelmeden anlatmak istedim ama mümkün olmadı," diye fısıldadı Bill.

"O, düşündüğüm kişi mi?" diye sordum.

"Evet. Yani hâlâ yaşadığına dair efsaneler bir dereceye kadar doğru. Ama *sakın* asıl ismini söyleme. Ona sadece Bubba de! İnsandan vampire dönüştüğü esnada bir terslik oldu. Belki de o sırada kanında bulunan kimyasallarla ilişkili bir durumdur, bilemiyorum."

"Ama o ölmüştü, öyle değil mi?"

"Pek sayılmaz. Morg çalışanlarından biri bizdendi ve onun büyük bir hayranıydı. İçinde küçücük bir hayat kıvılcımı hissetmiş ve onu aceleyle bu tarafa geçirmiş."

"Bu tarafa mı geçirmiş?"

"Vampir yapmış," diye izah etti Bill. "Ama bu büyük bir hataydı. Arkadaşlarımın anlattığı kadarıyla asla eskisi gibi olamamış. Zekâsı bir ağaç kütüğününki kadar kalmış. Bizim için olmadık işler yaparak yaşıyor. Halkın arasına karışmasına izin veremeyiz. Sebebi ortada."

Ağzım bir karış açık vaziyette başımla onayladım. Tabii ki karışamazdı. "Tanrım," diye mırıldandım. Bahçemde bir kral vardı ve ben donakalmıştım.

"Ne kadar aptal ve ne kadar içgüdüsel olduğunu sakın unutma... onunla yalnız zaman geçirme ve ona asla Bubba dışında herhangi bir şekilde seslenme. Ayrıca sana söylediği gibi evcil hayvanları da çok sever. Onların kanıyla beslenmek Bubba'yı pek de güvenilir kılmadı doğrusu."

Kollarımı kavuşturup ilgiyle Bill'in açıklama yapmasını bekledim.

"Sevgilim, bir süre kasaba dışına çıkmak zorundayım," dedi Bill.

Bu beklenmedik açıklama beni altüst etmişti.

"Ne?.. Neden? Hayır, dur. Bilmek istemiyorum." Bill'in bana yapacağı hiçbir açıklamayı dinlemeyeceğimi belirtircesine elimi salladım.

"Geri döndüğümde sana anlatacağım," dedi, sertçe.

"Peki arkadaşın... Bubba'nın bunlarla ilgisi ne?" Yine de içten içe aslında domuz gibi anlamıştım.

"Ben yokken seni Bubba koruyacak," dedi Bill, katı bir sesle.

Kaşlarımı kaldırdım.

"Pekâlâ, şey konusunda pek iyi değildir..." Bill bir süre lafı getirmeye çalıştı. "Aslında hiçbir konuda iyi değildir

ama güçlüdür ve ne söylersem onu yapar. Kimsenin evine girmemesini sağlayabilir."

"Ormanda mı kalacak?"

"Ah, evet," dedi Bill, neler hissettiğimi anlarcasına. "Gelip seninle konuşmasına bile gerek yok. Karanlık olunca evini gören bir yer bulup bütün gece izleyecek."

Panjurları kapamayı unutmamalıydım. Beyinsiz bir vampirin pencerelerimden içeri bakması düşüncesi pek de iç açıcı değildi.

"Bunun gerçekten gerekli olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordum, çaresizce. "Yani, benim fikrimi de sormadın aslında."

Bill derin derin iç geçirdi. "Bak sevgilim," diye başladı abartılı derecede anlayışlı bir sesle, "zaten bu günlerde kadınların erkeklerden bekledikleri davranış şekline alışmakta oldukça güçlük çekiyorum. Ama bu hiç benim tarzım değil, özellikle de senin tehlikede olduğunu biliyorken. Gittiğimde gözüm arkada kalsın istemiyorum. Keşke gitmesem, gitmek de istemiyorum fakat bunu ikimiz için yapmak zorundayım."

Gözlerine baktım. "Anlıyorum," dedim, en sonunda. "Bu durum çok hoşuma gitmiyor ama geceleri korkuyorum ve sanırım... tamam, kabul."

İşin doğrusu benim kabul etmemin pek bir önemi olduğunu da sanmıyorum. Bubba istemedikten sonra onu nasıl

gönderebilirdim ki? Kasabamızın kanun koruyucuları bile vampirlerle uğraşmak için gerekli donanımlara sahip değildiler, özellikle karşılarına bu vampir çıktığında bir süre ağızları bir karış açık halde donakalacaklarından Bubba'ya, onları parça parça edecek kadar süre verecekleri kesindi. Bill'in kaygısını takdir ediyordum ve teşekkür etmek için ona sarılmamın güzel olacağını düşündüm.

"Şey, gerçekten gitmen gerekiyorsa git ama dikkatli ol," dedim, çok mahzun durmamaya çalışarak. "Kalacak yerin var mı?"

"Evet. New Orleans'a gidiyorum. Kanlı Mahalle'de boş bir oda var."

Bu otelle ilgili bir yazı okumuştum. Dünyada özellikle vampirlere hizmet etmek için kurulan ilk oteldi. Tam bir güvenlik vaat ediyordu ve bugüne kadar da hiçbir sorun çıkmamıştı. Ayrıca şehirde bulunan Fransız Mahallesi'nin de tam ortasındaydı. Hava kararmaya başladığında vampir-sevicilerle turistler binanın etrafını sarıp vampirleri beklerdi.

Bill'i biraz kıskanıyordum. Sahibi evden ayrılırken içeri kilitlenen hüzünlü bir yavru köpek gibi de görünmek istemiyordum. Gülümsememi yüzüme yapıştırdım ve "Tamam, iyi zaman geçir," dedim, neşeyle. "Çantaların hazır mı? Yolculuk birkaç saat sürer ve hava şimdiden karardı."

"Araba hazır." O sırada Arlene'in çocukları ve benimle birlikte zaman geçirmek için yolculuğunu geciktirmiş olduğunu anladım. "Artık gitmeliyim." Tereddüt etti, doğru sözcükleri arar gibi bir hali vardı. Sonra ellerini bana uzattı. Ben de tuttum ve çok hafif bir şekilde beni kendine çekti. Kendimi kollarına bıraktım. Yüzümü gömleğine gömdüm. Kollarımı ona sardım ve kendime çektim.

"Seni özleyeceğim," dedi. Sesi yalnızca havada akıp giden bir nefesti ama yine de onu duydum. Alnımı öptüğünü hissettim ve sonra ön kapıdan çıkıp gitti. Dışarıda Bubba'ya bazı son dakika direktifleri verdiğini ve Bubba ayağa kalkınca salıncağın gıcırdamasını duydum.

Bill'in arabasının sesini ve uzaklaşmasını duyuncaya kadar pencereden dışarı bakmadım. Sonra Bubba'nın ormana doğru ilerleyişini gördüm. Duş alırken kendi kendime Bill beni koruması için bıraktığına göre Bubba'ya güveniyor olmalı dedim. Ama yine de asıl kimden korktuğumdan emin değildim. Bubba'nın beni koruyacağı katilden mi yoksa Bubba'nın kendisinden mi?

ERTESİ GÜN Arlene o vampirin neden evime geldiğini sordu. Bu konuyu açması beni hiç şaşırtmamıştı.

"Şey, Bill'in kasaba dışına çıkması gerekiyor ve endişeleniyor..." konuyu burada keseceğimizi umuyordum. Ama

Charlsie ortaya çıktı. O gün pek meşgul değildik. Ticaret Kulübü At Yarışı Lokali'nde öğle yemeği ve bir panel düzenlerken Bayanlar Dua ve Patates grubu da Bayan Bellefleur'un o kocaman evinde patateslerini fırına verip mideye indiriyordu.

"Yani," dedi Charlsie, buğulu gözlerle, "erkeğin sana kişisel bir koruma mı bıraktı?"

Gönülsüzce başımla onayladım. Öyle de denilebilirdi.

"Bence bu çok romantik," dedi Charlsie, iç geçirerek.

Bu da bir bakış açısıydı.

"Ama onu görmelisin," dedi Arlene, Charlsie'ye. Ağzındaki baklayı daha fazla tutamıyordu. "Tıpkı şeye benziyor..."

"Ah, hayır, konuştuğun zaman benzemediğini anlıyorsun," diye araya girdim. "Aslında çok farklı!" Bu doğruydu. "Ayrıca o ismi duymaktan da hiç hoşlanmıyor."

"Oh," dedi Arlene kısık sesle, sanki Bubba onu gündüz vakti bile duyabilirmiş gibi.

"Bubba ormandayken kendimi gerçekten de daha güvende hissediyorum," dedim. Bu öyle ya da böyle doğru bir önermeydi.

"Ah, evde kalmıyor yani?" diye sordu Charlsie, bariz bir şekilde hayal kırıklığına uğramışçasına.

"Tanrım, tabii ki hayır!" dedim ve içimden ismini gereksiz yere andığım için Tanrı'dan özür diledim. Son zamanlarda bunu çok sık yapar olmuştum. "Hayır, Bubba geceleri ormanda kalıp evi gözlüyor."

"Kedilerle ilgili söylediği şeyde ciddi miydi?" diye sordu Arlene, iğrenir gibi.

"Hayır, sadece şaka yapıyordu. Pek de iyi bir espri anlayışı yok, değil mi?" İliklerime kadar yalan söylüyordum. Bubba'nın kedi kanını sevdiğinden hiç kuşkum yoktu.

Zaten Arlene de tatmin olmamıştı ve başını salladı. Konuyu değiştirmenin tam sırasıydı. "Akşam Rene'yle eğlendiniz mi?" diye sordum.

"Geçen gece Rene çok iyiydi, öyle değil mi?" dedi, yanakları pembeleşmişti.

Evli bir kadın bile kızarabiliyordu. "Sana sormalı," dedim. Arlene müstehcen şakaları severdi.

"Ah, hayır, yani Bill'e ve hatta Bubba'ya karşı bile ne kadar nazikti demek istiyorum."

"Olmaması için bir sebep mi vardı?"

"Onun vampirlerle ilgili sorunları vardır, Sookie." Arlene kafasını iki yana salladı. "Biliyorum çünkü aynısından bende de var," diye itiraf etti ben kaşlarımı kaldırmış yüzüne bakarken. "Ama Rene'deki hakiki bir önyargı. Cindy bir süre bir vampirle çıkmıştı. Rene gerçekten çok sarsıldı."

"Cindy iyi mi peki?" Vampirlerle çıkan insanların sağlık durumları beni gerçekten yakından ilgilendiriyordu.

"Pek görmüyorum," diye itiraf etti, Arlene. "Rene onu haftada bir ziyaret eder. İyiymiş ve doğru yolu da buluyor. Bir hastanenin kafeteryasında iş bulmuş."

Barın arkasında, buzdolabına yapay kan doldurmakta olan Sam, "Belki Cindy. Eve dönmek ister. Lindsey Krause Little Rock'a taşındığı için işi bıraktı."

Bu sözler kesinlikle dikkatleri toplamıştı. Merlotte'un eleman sorunu git gide ciddileşiyordu. Nedendir bilinmez son birkaç aydır düşük ücretli hizmetli istihdamında ciddi bir düşüş yaşanıyordu.

"Başka birileriyle görüşme yapmadın mı?" diye sordu Arlene.

"Dosyalarıma bakmam gerek," dedi Sam, bitkin bir sesle. Arlene ve ben iki yıldır Sam'in elinde tutabildiği tek garsonlardık, ya da barmen, ya da hizmetli, her ne diyorsanız işte... Aslında bu doğru değil, bir de diğer mesai saatinde Susanne Mitchell vardı. Sam işe alma ve işten çıkarmalarla bayağı zamanını harcıyordu. "Sookie, dosyalara bir bakar mısın? Tanıdığın taşınan, işi olan ya da gerçekten tavsiye edebileceğin birileri var mı? Bana çok zaman kazandırmış olursun."

"Tabii," dedim. Birkaç yıl önce Dawn işten çıkarıldığında Arlene'in de aynı şeyi yaptığını anımsadım. Bizler Sam'e nazaran toplumla daha iç içeydik. Sam hiçbir etkinlikte yer almazdı. Altı yıldır Bon Temps'te yaşamasına rağmen hiç

kimse bu barı satın almadan önceki yaşamına dair bir şey bilmezdi.

Sam'in kalın dosyalarla kaplı çalışma masasına kurulduğum. Birkaç saat içinde gerçekten ilerleyebildiğimi söyleyebilirim. Üç ayrı yığın hazırlamıştım: Biri başka yerde iş bulanlar, biri taşınanlar ve biri de uygunlar. Sonra dördüncü ve beşinci yığınları ekledim: Hiç katlanamadığım ve bu yüzden birlikte çalışamayacağım insanlar ve ölmüş olanlar. Beşinci yığının en tepesinde geçen Noel'de bir araba kazasında ölen kız vardı. Onun ismini görünce ailesi için bir kez daha üzüldüm. Diğer başvurunun üzerinde ise 'Maudette Pickens' yazıyordu.

Maudette, ölümünden üç ay önce Sam'in yanında çalışmak için başvuru yapmıştı. Sanırım Grabbit Kwik'te çalışmak pek de eğlenceli değildi. Boşlukları doldurduğu yerlerde Maudette'in elyazısının ve imlasının ne denli bozuk olduğunu görünce onun için bir kez daha üzüldüm. Abimin bu kadınla seks yapmayı ve bunu da videoya kaydetmeyi eğlenceli bulmuş olmasına şaşırdım. Jason'ın ne kadar garip bir zihniyeti vardı. Onu Desiree'yle birlikte kaybolduktan sonra hiç görmemiştim. Tek parça halinde eve ulaşabilmiş olmasını umdum. O kız gerçek bir baş belasıydı. Keşke Liz Barrett'le birlikte olsaydı. O kızda Jason'ın hakkından gelecek yürek vardı.

Son zamanlarda erkek kardeşimi ne zaman aklıma getirsem sebebi hep kaygı oluyordu. Keşke Dawn ve Maudette'i bu kadar yakından tanımasaydı! Görünüşe göre Jason'dan başka onları tanıyan daha birçok erkek vardı. Hem gündelik hem de bedensel amaçlarla... Ayrıca ikisinde de vampir ısırığı bulunuyordu. Dawn sert seksten hoşlanıyordu, Maudette'in ise eğilimlerini bilmiyordum. Grabbit Kwik'ten benzin almaya giden çok kişi vardı. Buraya da çok kişi gelir ama Dawn ve Maudette'le sevişmesini kayıt altına alan tek kişi benim aptal kardeşimdi.

Sam'in masasının üzerindeki buzlu çayla dolu büyük plastik kupaya baktım. Yeşil üzerine parlak portakal rengi bir yazı 'Grabbit Kwik'in Bol Kepçesi' diyordu. Sam iki kızı da tanıyordu. Dawn onun için çalışmış, Maudette ise iş başvurusu yapmıştı.

Sam *benim* bir vampirle çıkmam fikrinden hiç hoşlanmıyordu. Belki de *kimsenin* vampirlerle çıkmasını istemiyordu.

Sam içeri girdiğinde sanki kötü bir şey yapıyormuşçasına sıçradım. Aslında benim kitabıma göre kötü bir şeyler yapıyordum da. Bir arkadaş hakkında olumsuz düşünmek kötü bir şeydir.

"Uygun olanlar hangi yığında?" diye sordu ama bir yandan da bana şaşkın şaşkın bakıyordu.

Ona aşağı yukarı on başvuru dosyası uzattım.

"Şu kız, Amy Burley," dedim, tepedeki dosyayı işaret ederek. "Tecrübesi var ve şu an İyi Günler Bar'ında yedek çalışıyor. Charlsie de orada çalışmıştı. Önce ona sorabilirsin."

"Teşekkürler, Sookie. Beni külfetten kurtardın."

"Sen iyi misin?" diye sordu. "Bugün biraz soğuk gördüm seni."

Dikkatle yüzüne baktım. Her zamanki gibi görünüyordu ama zihni bana kapalıydı. Bunu nasıl yapabiliyordu? Bana tamamen kapalı olan yegâne diğer zihin Bill'inkiydi ve bunun da sebebi onun bir vampir oluşuydu. Hâlbuki Sam kesinlikle vampir falan değildi.

"Sadece Bill'i özledim," dedim, bilinçli bir şekilde. Şimdi bana bir vampirle sevgili olmanın ne kadar kötü bir şey olduğuyla ilgili ders mi verecekti?

"Gündüz vakti zaten burada olamaz ki," dedi Sam.

"Tabii ki olamaz," dedim, sertçe ve 'kasaba dışında,' diye de ekleyecektim ama sonra kalbimde patronumla ilgili en ufak bir şüphe dahi varsa bunu söylemenin doğru olmadığına karar verdim. Aniden ofisten çıkıp gittim ve Sam hayretler içinde arkamdan bakakaldı.

O gün ilerleyen saatlerde Arlene ile Sam uzun bir konuşmaya dalmışken arada sırada yan yan beni süzmelerinden konunun ben olduğumu anlamıştım. Sam ofisine dönerken her zamankinden daha endişeli görünüyordu. Ama gün boyu bir daha sohbet etmedik.

Sabaha kadar yalnız olacağımı bildiğimden o akşam eve gitmek çok zor oldu. Akşamları yalnız olduğumda bile Bill'in telefonun ucunda olduğunu bilmek beni rahatlatıyordu. Şimdi ise Bill orada değildi. Karanlık çökünce Bubba'nın uyuduğu delikten çıkıp beni koruyacağını düşünüp rahatlamaya çalıştıysam da başaramadım.

Jason'ı aradım fakat evde yoktu. Belki orada bulurum diye Merlotte'a telefon ettim ama Terry Bellefleur çıktı ve Jason'ın hiç gelmediğini söyledi.

Sam'in bu akşam ne yaptığını merak ettim. Neden hiç kadınlarla dışarı çıkmadığını da merak ettim. Birini bulamamak gibi bir derdi yoktu, buna bizzat ben şahittim.

Mesela Dawn, Sam konusunda oldukça atılgan davranmıştı.

O akşam beni memnun edecek hiçbir şey düşünmeyi başaramadım.

Sonra Bubba'nın Bill'in Bartlett Amca'yı ortadan kaldırmak için kullandığı tetikçi olup olmadığını düşündüm. Acaba Bill beni korumak için neden böyle gerizekâlı bir yaratığı tercih etmişti?

Elime aldığım hiçbir kitaba kendimi veremedim. İzlemeye çalıştığım bütün televizyon programları saçma geldi. Sonra *Time* okumaya çalıştım ve milletlerin kendi kendilerini yok etme arzuları karşısında çileden çıkarak dergiyi odanın diğer köşesine fırlatıp attım.

Zihnim kafesinden çıkmaya çalışan bir sincap gibi oradan oraya sıçrayıp duruyordu. Yerimde duramıyor, hiçbir yere sığamıyordum.

Sonra telefon çaldı ve ayağa fırladım.

"Alo?" dedim, haşince.

"Jason buraya geldi," dedi Terry Bellefleur. "Sana bir içki ısmarlamak istiyor."

Sonra karanlıkta arabama kadar gitme ve boş bir eve geri dönme düşüncesinden rahatsız oldum. En azından evin boş olacağını umuyordum. Ancak sonra kendi kendime kızdım, ne de olsa eve göz kulak olan biri vardı, beyinsiz de olsa çok güçlü biri.

"Tamam, hemen geliyorum," dedim.

Terry hemen telefonu kapadı. Ne kadar da hoşsohbetti.

Kot eteğimi ve sarı bir tişört giydim. İki tarafa da bakarak bahçeyi hızla katedip arabama koştum. Dışarıdaki tüm ampulleri açık bırakmıştım. Sonra arabamın kapı kilidini açıp göz açıp kapayana kadar içeri daldım ve hemen tekrar kilitledim.

İnsan kesinlikle böyle yaşayamazdı.

MERLOTTE'A GELİR GELMEZ neredeyse içgüdüsel olarak arabamı çalışanların otoparkına bıraktım. Çöpün yakınlarında eşelenen bir köpek vardı ve içeri girerken kafasını sev-

dim. Haftada bir başıboş ya da terkedilmiş köpekleri almaları için belediyeyi aramamız gerekiyordu. Çoğunun hamile olması da beni çok üzüyordu.

Terry barın arkasındaydı.

"Hey," dedim, etrafa bakınarak. "Jason nerede?"

"Burada değil," dedi Terry. "Onu bu akşam hiç görmedim. Sana telefonda söyledim ya."

Ağzım açık kaldı. "Ama sonra beni arayıp geldiğini söylemedin mi?"

"Hayır, ben seni aramadım."

Birbirimize bakakaldık. Terry'nin kötü bir gece geçirdiği belliydi. Kafasında askerlik günlerinden kalma şeytanlar dolaşırken bir yandan da alkol ve uyuşturucuyla mücadele ediyordu. Dışarıdan bakıldığında ise klimaya rağmen kıpkırmızı ve kan ter içinde olduğu görünüyordu. Hareketleri dengesiz ve sarsaktı. Zavallı Terry.

"Gerçekten aramadın ha?" diye sordum, sesimi olabildiğince olağan çıkarmaya çalışarak.

"Aramadığımı söyledim ya," dedi. Sesinden çok gergin olduğu anlaşılıyordu.

Bar müşterilerinin bu gece Terry'ye sorun çıkarmamalarını diledim.

Gönül alıcı bir şekilde gülümseyerek dışarı çıktım.

Köpek hâlâ arka kapıdaydı. Beni görünce inledi.

"Aç mısın, dostum?" diye sordum. Başıboş köpeklerin genelde âdeti olduğu üzere yaltaklık yapmadan hemen yanıma koştu. Işığın altına geldiğinde parlak kürküne bakarak bu köpeğin terkedilişinin üzerinden fazla zaman geçmediğini anladım. Collie cinsiydi, en azından bolca Collie kanı vardı. Aşçı her kimse bu delikanlıya verecek artık bir şeyler olup olmadığını sormak için mutfağa yöneliyordum ki aklıma daha iyi bir fikir geldi.

"Biliyorum koca Bubba var ama belki sen de benimle birlikte eve gelirsin," dedim, etrafta kimse olmadığında hayvanlarla konuşurken kullandığım bebek sesimle. "Dışarıda işer misin? Böylelikle evi de kirletmemiş oluruz. Olur mu oğlum?"

Collie sanki söylediklerimi anlamış gibi çişini çöpün kenarına yaptı.

"Akıllı çocuk! Seninle gezmeye gidelim mi?" Döşemeleri fazla kirletmemesini umarak arabamın kapısını açtım. Köpek tereddüt etti. "Hadi gel, tatlım, eve gidince sana güzel mamalar vereceğim." Rüşvet her zaman kötü değildir.

Birkaç kez daha bakıp elimi ciddi bir şekilde kokladıktan sonra köpek yolcu koltuğuna zıpladı ve kendisini bu maceraya adamışçasına rüzgârlıktan dışarıyı seyretmeye başladı.

"Aferin oğlum," dedim ve kulaklarını kaşıdım. Yola çıktık ve köpek arabayla gezmeye alışık olmadığını açık bir şekilde belli etti.

"Eve vardığımızda ön kapıya doğru hızla koşacağız, tamam mı dostum," diye sıkı sıkı tembihledim. "Ormanda seni yemek isteyen bir gulyabani var."

Köpek heyecanlı bir şekilde incecik havladı.

"Merak etme, fırsatı olmayacak," dedim, sakinleştirici bir sesle. Şimdilik cevap alamıyor olsam bile bir şeylerle konuşabilmek kesinlikle çok güzeldi. Ayrıca insan olmadığı için kalkanlarıma da ihtiyacım yoktu. Rahatlatıcıydı. "Acele edeceğiz."

Yol arkadaşım havlayarak onayladı.

"Sana bir isim bulmamız gerek," dedim. "Şeye ne dersin... Buffy?"

Köpek homurdandı.

"Tamam. Rover?"

İnledi.

"İkisini de sevmedin, ha?" Evimin araba yoluna girdik.

"Belki de zaten bir adın vardır," dedim. "Boynuna bakayım." Motoru durdurduktan sonra parmaklarımı kalın kürküne daldırdım. Pire tasması bile yoktu. "Sahibin sana hiç iyi bakmamış, tatlım," dedim. "Ama artık böyle olmayacak. Ben iyi bir anne olacağım." Bu saçma konuşmadan sonra evimin anahtarını hazırladım ve kapıyı açtım. Köpek, yıldırım hızıyla beni itip yanımdan geçerek bahçeye daldı. Tetikteydi, etrafına bakıyordu. Havayı kokladı ve boğazından bir hırlama sesi duyuldu.

"Bu sadece o iyi kalpli vampir, tatlım, evi koruyan vampir. Sen içeri gel." Tatlı sözler söylemeye devam ederek köpeği de içeri aldım ve kapıyı anında arkamızdan kilitledim.

Köpek oturma odasına girince etrafa bakmaya ve koklamaya başladı. Onu birkaç dakika izleyip hiçbir şeyi kemirmeyeceğinden ya da bacağını havaya kaldırmayacağından emin olup yiyecek bir şeyler bulmak için mutfağa gittim. Büyük bir kâseyi suyla doldurdum. Büyükannemin salata kabını alıp içine Tina'nın mamalarından ve tacodan geriye kalanları koydum. Açlıktan ölen biri için oldukça kabul edilir olduğunu düşündüm. Köpek sonunda mutfağa gelip kâseleri buldu. Yemekleri kokladı ve kafasını kaldırıp bana uzun uzun baktı.

"Üzgünüm, Köpek yemeğimiz yok. Bunlar bulabildiklerimin en iyisi. Eğer benimle kalmak istersen sana köpek maması alırım." Köpek birkaç saniye daha yüzüme baktıktan sonra kafasını kâselere soktu. Biraz et yedi, biraz su içti ve beklenti dolu gözlerle bana baktı.

"Sana Rex diyebilir miyim?"

Hafif bir homurtu.

"Peki, Dean'e ne dersin?" diye sordum. "Dean güzel bir isim." Shreveport kitapçısında bana yardım eden hoş bir adam vardı. Adı Dean'di. Gözleri tıpkı bu 'Collie'ninkiler gibi dikkatli ve zekiydi. Dean biraz farklıydı. Daha önce De-

an adında bir köpek görmemiştim. "Eminim sen Bubba'dan daha akıllısındır," dedim düşünceli bir şekilde. Köpek kısa ama keskin bir şekilde havladı.

"Pekâlâ, hadi, Dean, yatma vakti," dedim, biriyle konuşabilmekten büyük bir keyif duyarak. Köpek benim arkamdan yatak odasına gelip bütün mobilyaları dikkatle inceledi. Eteğimi ve tişörtümü çıkarıp kenara koydum. Külotumu sıyırıp sutyenimi çözdüm. Temiz bir gecelik giyerken köpek de beni dikkatle izliyordu. Sonra duşa girdim. Temizlenmiş ve sakinleşmiş bir şekilde banyodan çıktığımda Dean başını yana yatırmış kapı eşiğinde oturuyordu.

"İşte buna temizlenmek derler, insanlar duş almayı sever," dedim. "Köpekleri bilemiyorum. Sanırım bu sadece insanlara özgü bir şey." Dişlerimi fırçalayıp geceliğimi giydim. "Uyumaya hazır mısın, Dean?"

Köpek cevaben yatağa atladı ve etrafında şöyle bir döndükten sonra kıvrılarak yattı.

"Hey! Dur bakalım!" Bunu kendim yapmıştım. Büyükannem yatağına bir köpeğin girdiğini görse herhalde kalp krizi geçirirdi. Büyükannem hayvanları severdi ama dışarıda kaldıkları sürece. 'İnsanlar içeri, hayvanlar dışarı' kuralına bağlıydı. Şimdiyse dışarıda bir vampir ve yatağımın üzerinde de bir Collie vardı.

"Sen aşağı iniyorsun," dedim ve halıyı işaret ettim.

Köpek gönülsüzce yavaş yavaş yataktan indi. Halıya otururken kınarcasına gözlerime bakıyordu.

"Orada kal," dedim, kati bir sesle ve yatağa girdim. Çok yorgundum fakat köpek burada olduğu için artık eskisi kadar gergin değildim. Gerçi eve biri girerse ondan ne tür bir yardım beklediğimi tam olarak bilemiyordum çünkü beni sadakat gösterecek kadar tanımıyordu. Ama her türlü rahatlama bana iyi geliyordu ve yavaş yavaş uykuya dalmak üzere gevşemeye başladım. Tam dalacakken yatağın Collie'nin ağırlığıyla sarsıldığını hissettim. İnce bir dil yanağımı yaladı. Köpek hemen yanıma kıvrıldı. Ona doğru dönüp onu okşadım. Burada olması hoşuma gitmişti.

Sonra gözümü açtığımda güneş doğmuştu. Dışarıda öten kuşların seslerini duyuyordum, rahat bir şekilde yatakta kıvrılmış olmak harika bir duyguydu. Geceliğimin üzerinden köpeğin sıcaklığını hissedebiliyordum. Gece sıcaktan bunalıp örtüyü üzerimden atmış olmalıydım. Uykulu bir şekilde hayvanın kafasını okşadım ve kürkünü sevmeye başladım. Parmaklarım gür tüylerinin arasında geziniyordu. Bana iyice sokuldu, yüzümü kokladı ve kolunu belime doladı.

Kolunu mu?

Bir hamlede hem çığlık atıp hem de yataktan fırlamıştım.

Sam dirseklerine yaslanmış yatağımda neşeyle uzanıyor ve alay edercesine yüzüme bakıyordu.

"Tanrım-tanrım-tanrım, Sam! Buraya nasıl geldin? Ne yapıyorsun? Dean nerede?" Ellerimle yüzümü örttüm ve arkamı döndüm ama Sam'de görülecek ne varsa çoktan görmüştüm.

"Hav, hav," dedi Sam. Ses insansı bir gırtlaktan gelmesine rağmen gerçek bir tokat gibi yüzümde patladı.

Birden ona döndüm öyle öfkeliydim ki bir araba lastiğini üfleyerek şişirebilirdim.

"Gece beni soyunurken izledin... seni... kahrolası köpek!"

"Sookie," dedi, ikna edici bir tonda. "Beni dinle."

Sonra bir başka gerçek daha aklıma düştü. "Oh, Sam, Bill seni öldürecek." Banyo kapısının yanındaki köşede duran tabureye oturdum. Dirseklerimi dizlerime koyup kafamı eğdim. "Oh, hayır," dedim. "Hayır, hayır, hayır."

Sam önümde diz çökmüştü. Kalın telli, kırmızı-altın rengi saçlarıyla göğüs kılları aynı renkteydi ve kıllar aşağı doğru inip... bir kez daha gözlerimi kapattım.

"Sookie, Arlene yalnız kalacağını söylediğinde endişelendim," diye başladı.

"Sana Bubba'dan sözetmedi mi?"

"Bubba mı?"

"Bill'in eve göz kulak olması için bıraktığı şu vampir."

"Ah, evet. Arlene'e bir şarkıcıyı anımsatmış."

"Onun adı Bubba. Eğlence olsun diye hayvanların kanını emmeye bayılıyor."

Parmaklarımın arasından Sam'in benzinin attığını görmek beni sevindirmişti.

"Beni içeri almış olman büyük şans değil mi?" dedi, en sonunda.

Aniden Sam'in gece boyunca içinde bulunduğu kılık aklıma geldi. "Sen nesin Sam?" diye sordum.

"Ben bir şekil-değiştiriciyim. Artık bunu öğrenmenin zamanı geldi diye düşündüm."

"Bu şekilde öğrenmem şart mıydı?"

"Aslında," dedi, utanarak, "sabah uyanıp sen gözlerini açmadan gitmeyi planlıyordum. Ama uyuyakalmışım. Dört ayak üstünde etrafta koşup durmak yorucu oluyor."

"İnsanların sadece kurda dönüştüğünü sanıyordum."

"Hayır. İstediğim her şeyin şekline girebilirim."

Bu o kadar ilgimi çekmişti ki ellerimi yüzümden çekip sadece yüzüne odaklanmaya çalıştım. "Bu ne sıklıkta oluyor?" diye sordum. "Kendi arzunla mı oluyor?"

"Dolunayda değişmek zorunda kalıyorum. Diğer zamanlarda istediğim zaman değişebilirim ama daha zor oluyor ve daha uzun zaman alıyor. Değişmeden önce baktığım herhangi bir hayvanın kılığına girebiliyorum. Ben de kahve masamda içinde Collie resimleri olan bir köpek albümü bu-

lunduruyorum. Collieler hem büyüktür hem de kimse onlardan korkmaz."

"Yani, istersen bir kuşa dönüşebilir misin?"

"Evet, ama uçmak çok zor. Yüksek gerilim hattına takılıp kızaracağım ya da bir cama yapışacağım diye korkuyorum."

"Neden? Benim bilmemi neden istedin?"

"Bill'in bir vampir olduğu gerçeğiyle gayet iyi başa çıkıyor gibisin. Hatta bu hoşuna gidiyor gibi. Ben de... durumumu da doğal karşılayıp karşılayamayacağını merak ettim."

"Ama senin durumun," dedim, aniden aklıma gelivermiş gibi, "bir virüsle açıklanacak bir şey değil ki. Yani sen gerçekten tam olarak değişiyorsun!"

Hiçbir şey söylemedi. Mavi gözleriyle öylece yüzüme baktı ama bakışları zeki ve dikkatliydi.

"Bir şekil değiştirici olmak tamamen doğaüstü bir durum. Eğer bu olabiliyorsa, başka doğaüstü şeyler de olmalı. Yani..." dedim, yavaşça ve dikkatli bir biçimde. "Bill'de de virüs falan yok. Vampir olmak gümüşe, sarımsağa ya da güneşe karşı alerjik olmakla açıklanabilecek bir şey değil... bu sadece vampirlerin kabul görmek için yaydıkları bir saçmalık, yalan, bir propaganda... böylelikle toplum onları korkunç bir hastalığın kurbanları olarak kabul edecek. Ama gerçekte... onlar..."

Banyoya koştum ve kustum. Tuvalete yetişebilmiş olduğum için şanslıydım.

"Evet," dedi Sam, kapının dışından, sesi üzgündü. "Çok üzgünüm, Sookie ama Bill'de bir virüs falan yok. O aslında, gerçekten bir ölü."

YÜZÜMÜ YIKADIM VE dişlerimi de iki kez fırçaladım. Daha fazla devam edemeyecek kadar yorgun hissediyordum ve yatağımın kenarına oturdum. Sam de yanıma oturdu. Teskin edici bir şekilde kolunu bana doladı ve ben de ona sokularak yanağımı boynuna koydum.

"Bir keresinde NPR istasyonunu dinliyordum," dedim, tamamen ilgisiz bir şekilde. "Daha ucuz olduğu için insanların tüm bedenleri yerine sadece kafalarını dondurmayı tercih ettikleri anlatılıyordu."

"Hımmm?"

"Tahmin et kapanış şarkısı olarak ne çaldılar."

"Ne çaldılar, Sookie?"

"*Başını Omzuma Yasla*."

Sam önce boğulur gibi bir ses çıkardıktan sonra iki bükülüm olup gülmeye başladı.

"Dinle, Sam," dedim, o sakinleştikten sonra. "Bana söylediklerini anlıyorum ama bunu Bill'le aramızda halletmeliyiz. Bill'i seviyorum ve ona sadığım. Ayrıca burada olmadığı için bu konuda kendini savunamaz."

"Ah, burada oluşumun sebebi seni Bill'den ayırmak değil. Gerçi bu harika olurdu." Sam o nadir, parlak gülüşünü gösterdi. Artık sırrını bildiğim için benim yanımda çok daha rahat görünüyordu.

"O halde neden buradasın?"

"Katil yakalanana kadar seni hayatta tutabilmek için."

"Bu yüzden mi çırılçıplak bir halde yatağımda uyandın? Beni korumak için mi?"

En azından utancını gösterecek kadar nazikti. "Şey, daha planlı davranmam gerekirdi. Ama birilerinin senin yanında kalması gerektiğini düşündüm ve Arlene de Bill'in kasaba dışında olduğunu söyledi. İnsan olarak geceyi seninle geçirmeme izin vermeyeceğini de biliyordum."

"Bubba'nin evimi gözetlediğini bilmek seni rahatlatmadı mı?"

"Vampirler çok güçlü ve gaddar olurlar," diye itiraf etti. "Sanırım şu Bubba'nın Bill'e bir borcu olmalı yoksa ona böyle bir iyilik yapmazdı. Vampirler birbirlerine iyilik yapmazlar. Kendi dünyalarında çok hesapçı bir şekilde yaşarlar."

Sam'in söylediklerini daha dikkatli dinlemem gerekirdi ama o sırada aklımdan geçen tek şey Sam'e Bubba'nın kökenlerini anlatmamam gerektiğiydi.

"Eğer Bill ve sen gerçekseniz doğaüstü başka bir sürü şey de gerçek olabilir," dedim, dışarıda beni bekleyen, üzerine hayal kurabileceğim bir hazinenin varlığının farkına vararak. Bill'le tanıştığımdan beri gelecekte hayalini kurabileceğim şeyler biriktirmek zorunda kalmamıştım ama tedbirli olmaktan zarar gelmezdi. "Bir ara bana hepsini anlatmalısın." Kocaayak var mıydı acaba? Ya da Loch Ness Canavarı. Ben Loch Ness Canavarı'na her zaman inanmışımdır.

"Sanırım ben eve gitsem iyi olacak," dedi Sam. Bana beklenti dolu gözlerle bakıyordu. Hâlâ çıplaktı.

"Evet, gitsen iyi... ama, ah, kahretsin... sen, of..." Sam'e giyecek bir şeyler getirmek için üst kata koştum. Acil durumlar için Jason'ın yukarıdaki dolapta birkaç parça giysi bıraktığını hatırlamıştım.

Üst kattaki yatak odasında bir kot pantolon ve işçi gömleği buldum. Sac çatı yüzünden farklı bir termostata bağlı olan üst kat şimdiden çok sıcak olmuştu. Aşağı indiğimde klima olduğuna sevindim.

"İşte," dedim, giysileri Sam'e verirken. "Umarım üzerine uyarlar." Sohbete tekrar başlamak ister gibi görünüyordu ama benim üzerimde naylon bir gecelik vardı, onun üzerindeyse hiçbir şey yoktu.

"Önce şu kıyafet işini halledelim," dedim, sertçe. "Sen oturma odasında giyin." Onu kışkışlayıp kapıyı kapattım, kilitlemek kabalık olacağından bunu yapmadım. Rekor kıracak bir sürede hazırlandım. Temiz iç çamaşırları çıkarttım

ve geçen gece giydiğim kot etekle sarı gömleği giydim. Makyajımı hızla yapıp küpe taktıktan sonra saçlarımı atkuyruğu yapıp elastik bir saç bandı taktım. Aynaya baktığımda moralim düzeldi ama dışarıdaki kamyon sesi gülümsememi tekrar bir somurtuşa çevirdi.

Sam'in giyinip saklanmış olduğunu umarak bir toptan ateşlenmiş gibi hışımla oturma odasına geçtim. Sam daha iyisini yapmıştı, tekrar bir köpeğe dönüşmüştü. Giysileri yerde duruyordu, hemen toplayıp koridordaki dolaba tıktım.

"İyi köpek," dedim hevesle kulaklarını kaşırken. Dean soğuk burnunu eteğimin altına sokarak karşılık verdi. "Şunu hemen kes," dedim ve pencereden dışarı baktım. "Gelen Andy Bellefleur," dedim, köpeğe.

Andy, Dodge marka kamyonundan aşağı atlayıp bir süre gerindikten sonra ön kapıma doğru hareketlendi. Kapıyı açtığımda Dean de yanımdaydı.

Soru soran gözlerle Andy'e baktım. "Bütün geceyi ayakta geçirmiş gibi görünüyorsun, Andy. Sana kahve yapayım mı?"

Köpek yanımda rahatsız bir biçimde kıpırdanıyordu.

"Bu harika olur," dedi. "İçeri gelebilir miyim?"

"Tabii ki." Ben kenara çekildim ve Dean hırladı.

"Bekçi köpeğin var ha? Gel bakalım, dostum. Buraya gel." Andy çömelip bir elini Collie'ye uzattı. Onun Sam ol-

duğunu düşünemiyordum. Dean, Andy'nin elini kokladı fakat yalamadı. Onun yerine aramızda durdu.

"Arka tarafa mutfağa gel," dedim ve Andy doğrularak peşimden geldi. Kısa bir sürede kahve hazırlayıp tost makinesine de ekmek koydum. Kremayı, şekeri, kaşık ve bardakları hazırlamak birkaç dakikamı daha aldı ama artık Andy'nin buraya geliş nedenini öğrenmek zorundaydım. Yüzü asıktı. On yıl yaşlanmış gibi görünüyordu ve önceden arama nezaketini göstermemişti.

"Sookie, geçen gece neredeydin? Çalışmıyor muydun?"

"Hayır, çalışmıyordum. Kısa bir süre için Merlotte'a uğradım, onun dışında hep buradaydım."

"Bu süre zarfında Bill hiç burada bulundu mu?"

"Hayır, o New Orleans'a gitti. Sadece vampirler için açılmış olan Fransız Mahallesi'ndeki şu yeni otelde kalıyor."

"Orada olduğundan emin misin?"

"Evet." Yüzüm yavaş yavaş geriliyordu. Sanırım en kötüsü gelmek üzereydi.

"Bütün gece uyumadım," dedi Andy.

"Evet."

"Yeni bir suç mahallinden geliyorum."

"Evet." Zihnine girdim. "Amy Burley mi?" Emin olmak için gözlerine baktım. "İyi Günler Barı'nda çalışan Amy mi?" Sam için bıraktığım muhtemel garson tercihlerinin en tepe-

sindeki isim. Başımı eğip köpeğe baktım. Yere yatmış ve burnunu patilerinin arasına almıştı. Benim kadar üzgün, şaşkın görünüyor ve çaresizce inliyordu.

Andy'nin kahverengi gözleri yüzümde bir kuyu kazıyordu. "Nereden biliyorsun?"

"Saçmalığı kes, Andy, zihin okuyabildiğimi bal gibi biliyorsun. Çok kötüyüm. Zavallı Amy. Diğerleri gibi miydi?"

"Evet," dedi. "Aynı diğerleri gibi. Ama boynundaki diş izleri daha taze."

Bill ile birlikte Eric'in çağrısı üzerine Shreveport'a gittiğimiz geceyi anımsadım. Acaba o gece Amy, Bill'e kan vermiş olabilir miydi? Son birkaç haftada başıma gelen korkunç şeyler yüzünden takvimim öylesine karışıktı ki tam olarak kaç gün önce olduğunu anımsayamadım.

Kendimi tahta iskemleye bırakıp birkaç dakika boyunca boş boş kafamı salladım. Hayatımın ne hale geldiğine inanamıyordum.

Amy Burley'in hayatı artık hiçbir hale gelemezdi. Bu duygusuz düşünceleri kafamdan atıp ayağa kalkarak kahveleri koydum.

"Bill dün geceden beri buraya gelmedi," dedim.

"Sen bütün gece burada mıydın?"

"Evet, köpeğim şahitlik edebilir," dedim, Dean'e gülümseyerek. Dikkat çektiği için inleyerek o tüylü başını ben

kahvemi içerken dizime yasladı ve ben de kulaklarını okşadım.

"Abinden bir haber var mı?"

"Hayır, ama dün gece tanımadığım birinden Merlotte'ta benimle görüşmek istediğini söyleyen garip bir telefon aldım." Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz arayan kişinin Sam olduğunu anladım. Beni Merlotte'a çekiyordu ki benimle beraber eve gelebilsin. Dean çenesini ayırırcasına esneyerek keskin dişlerinin tamamını herkese gösterdi.

Ağzımı kapalı tutmuş olmak istedim.

Şimdi her şeyi Andy'ye anlatmam gerekiyordu. Kahve lekeleriyle dolu ekoseli gömleği kırışık ve pantolonu uzun süre giyilmekten yamru yumru olmuş bir halde sandalyemde uyukluyordu. Bir atın ahırını özlediği gibi Andy de yatağını özlüyordu.

"Dinlenmen gerek," dedim, kibarca. Andy Bellefleur'de garip bir yılgınlık vardı.

"Bu cinayetler," dedi, sesi bitkinlikten dolayı titriyordu. "Bu zavallı kadınlar. Hepsi birçok yönden birbirlerine o kadar çok benziyorlar ki."

"Eğitimsiz, hizmet sektöründe, barlarda çalışan kadınlar. Arada sırada bir vampirle birlikte olmakta da sakınca görmeyen kadınlar."

Başıyla onayladı, gözleri kapanacak gibiydi.

"Başka bir deyişle benim gibi kadınlar."

O sırada gözleri açıldı. Dehşetle hatasını farketmişti. "Sookie," dedi.

"Seni anlıyorum, Andy," dedim. "Bazı açılardan hepimiz aynıyız ve Büyükanneme yapılan saldırıda asıl hedefin ben olduğumu düşünürsen hayatta kalan bir tek ben oluyorum."

Katilin öldüreceği başka kimin kaldığını düşündüm. Bu kıstaslara uyup da hayatta kalan tek kişi ben miydim? Bu bugün aklıma gelen en korkunç düşünceydi.

Andy kahve fincanının karşısında kafa sallıyordu.

"Gidip içerde biraz uyusana," diye önerdim, alçak sesle. "Biraz uyuman gerek. Bence bu halde araba kullanman güvenli değil."

"Çok naziksin," dedi Andy, sesi yavaşça kayıp gidiyordu. Biraz şaşırmış gibiydi, benden böyle bir şey beklemiyordu. "Ama eve gidip alarmımı kurmam gerek. En fazla üç saat uyuyabilirim."

"Söz veriyorum seni uyandırırım," dedim. Andy'nin evinde uyumasını istemesem de eve giderken kaza yapmasını da istemiyordum. Bayan Bellefleur ile Portia beni asla affetmezlerdi. "Bu odada yatabilirsin." Onu eski yatak odama götürdüm. Tek kişilik yatağım düzgün bir şekilde yapılmıştı. "Yatağın üzerine uzanıver, ben de alarmı kurayım." Söylediğimi yaparken beni izledi. "Şimdi sen uyu, benim bir işim var, hemen dönerim." Andy daha fazla karşı koyamadı, ben daha kapıyı kapatırken kendini yatağın üzerine atmıştı bile.

Ben Andy'yi yatırırken köpek de peşimden gelmişti. Sonra ona dönüp bambaşka bir ses tonuyla, "Hemen giyiniyorsun, *şimdi*."

Andy yatak odasının kapısından kafasını uzatarak, "Kiminle konuşuyorsun, Sookie?" diye sordu.

"Köpekle," diye cevap verdim, hemen. "Her gün tasmasını kendi getirir ve ben de takarım."

"Neden çıkarıyorsun ki?"

"Geceleri şangırdayıp beni uyutmuyor. Sen hemen yatağa git bakayım."

"Pekâlâ," dedi Andy, cevabımdan tatmin olmuş görünerek. Tekrar kapıyı kapadı.

Jason'ın giysilerini dolaptan alıp köpeğin önüne kanepeye bırakarak arkamı dönüp oturdum ama o sırada karşıdaki şöminenin aynasından onu görebildiğimi farkettim.

Collienin çevresindeki hava bulutlandı ve sanki bir tür enerjiyle titreyip vızıldıyormuş gibi bir hal aldı. Sonra bu elektrikli sisin içinde köpeğin silueti değişmeye başladı. Sis dağıldığında Sam çırılçıplak bir halde yerde oturuyordu. Vay canına, ne popoydu ama. Gözlerimi kapatarak Bill'e sadık olduğumu ve Bill'in poposunun da aynı derecede güzel olduğunu tekrar edip durdum.

"Hazırım," Sam'in sesi o kadar yakından gelmişti ki olduğum yerde sıçradım. Hemen ayağa kalkıp arkamı döndüğümde yüzü benden en fazla on santim uzakta duruyordu.

"Sookie," dedi, umut dolu bir sesle. Ellerini omuzlarıma koydu ve okşamaya başladı.

Öfkelenmiştim çünkü bir tarafım dokunuşlarına karşılık vermek istiyordu.

"Beni dinle, dostum, bana kendinle ilgili gerçekleri geçtiğimiz birkaç yıl içinde istediğin zaman söyleyebilirdin. Birbirimizi kaç yıldır tanıyoruz? Dört mü? Belki daha da fazla. Ama her gün beni görüyor olmana rağmen ancak Bill bana ilgi gösterdikten sonra..." nasıl bitireceğimi bilemiyordum ve ellerimi hızla yukarı kaldırdım.

Sam akıllıca davranarak geri çekildi.

"Gözlerimin önündeki şeyin değerini ancak kaybedeceğimi düşündüğümde anladım," dedi, alçak sesle.

Buna verecek hiçbir karşılık bulamadım. "Eve gitme zamanın geldi," dedim. "Ve yolda seni kimse görmezse iyi olur. Ciddiyim."

Sabahın köründe kendi arabamla Sam'le birlikte Rene gibi dedikoducu birine görülmeden de durum yeterince çetrefilliydi. Yanlış sonuçlara varılabilir ve bunlar Bill'in kulağına gidebilirdi.

Böylece yola çıktık, Sam arka koltukta eğilerek oturdu. Merlotte'a geldiğimizde arabayı dikkatle arka tarafa sür-

düm. Bir kamyonet duruyordu. Yanlarında pembe-mavi renkli ateş desenleri olan siyah bir kamyonet. Jason'un kamyoneti.

"Hay aksi," dedim.

"Ne oldu?" dedi Sam, eğildiği için boğuk çıkan sesiyle.

"Gidip bakayım," dedim, endişelenmeye başlamıştım. Jason arabasını neden çalışanların otoparkına bıraksındı ki? Ayrıca bana kamyonetin içinde biri varmış gibi de geldi.

Kapımı açtım. Kapı sesinin kamyonetin içindeki kişiyi uyaracağını düşünüyordum. Bir hareket görmek için bekledim. Hiçbir şey olmayınca çakıl taşlarının üzerinde yürümeye başladım. Gündüz vakti hiç olmadığım kadar korkmuş bir haldeydim.

Pencereye yaklaştıkça içerdekinin Jason olduğunu anladım. Direksiyonun arkasına çökmüştü. Gömleğinin lekelenmiş olduğunu görebiliyordum. Çenesi göğsünün üzerine, elleri ise hareketsiz bir şekilde iki yanına düşmüştü. Yakışıklı yüzünü ortadan kesen uzun kırmızı bir çizik vardı. Kamyonetin çamurluğunun üzerinde etiketsiz bir videokaset duruyordu.

"Sam," dedim, sesimdeki korkudan iğrenerek. "Lütfen buraya gel."

Sam inanılmayacak kadar süratli bir biçimde hareket ederek yanımda bitivermişti, sonra beni de geçip kapıyı aç-

tı. Kaputun üzerinde çiğ damlaları birikmişti, yani araç birkaç saattir burada duruyordu. Yaz günü pencereleri kapalı olan arabadan ağır bir koku yayıldı. Kokunun içinde ne varsa hemen ayırt edebildim: Kan, seks ve alkol.

Sam, Jason'ın nabzını kontrol ederken, "Ambulans çağır!" dedim ısrarlı bir sesle. Sam şüpheli bir ifadeyle bana baktı. "Bunu yapmak istediğinden emin misin?" diye sordu.

"Tabii ki. Kendinde değil."

"Dur, Sookie, bunu bir düşün."

Bunu bir dakika düşünebilirdim ama tam o anda Arlene yıpranmış mavi Ford'uyla çıkageldi ve Sam iç geçirip telefona gitti.

Çok saftım. İşte insan hayatının her gününü yasalara saygılı bir vatandaş olarak geçirirse başına bunlar gelir.

Jason'la birlikte küçük yerel hastaneye götürülürken kamyoneti dikkatle inceleyen polislere ve ambulansı takip eden ekip arabasına aldırmadan, Jason kendine gelir gelmez beni arayacağını söyleyen acil servis doktorunu dinledim. Doktor dikkatle yüzüme bakarak Jason'ın alkol ve uyuşturucu etkisi altında olduğunu söyledi. Ama Jason daha önce hiç böyle içmemişti ve kuzenimiz Hadley'in sokaklara düşüşü bize ibret olduğu için ikimiz de uyuşturucuya asla yaklaşmamıştık. Tüm bunları doktora anlattım, beni dinledikten sonra nazikçe kovdu.

Ne düşüneceğimi bilemez bir halde eve vardığımda çağrı cihazı çalınca Andy Bellefleur'ün kalkıp gittiğini öğrendim. Bana bıraktığı notta sadece bu yazıyordu. Sonra ben oradayken onun da hastanede olduğunu öğrendim. Benim iyiliğim için çıkmamı beklemiş ve sonra Jason'ı yatağına kelepçelemişti.

12

SAAT ON BİR GİBİ Sam bana bazı haberler vermek için yanıma geldi. "Kendine gelir gelmez Jason'ı tutuklayacaklar, Sookie. Bu da görünüşe göre pek fazla zaman almayacak." Sam bunu nasıl öğrendiğini bana söylemedi ve ben de sormadım.

Yüzümde gözyaşlarıyla ona baktım. Başka bir gün olsaydı ağlarken çirkin göründüğümü düşünürdüm ama o sırada dış görünüşümle ilgilenecek durumda değildim. Elim kolum bağlıydı. Jason için korkuyordum, Amy Burley için üzülüyordum, polisin böyle aptalca bir hata yapmasına öfkeleniyor ve her şeyin üzerinde Bill'imi çok özlüyordum.

"Amy Burley'nin epeyce karşı koyduğunu, onu öldürdükten sonra da sarhoş olduğunu düşünüyorlar."

"Beni uyardığın için teşekkür ederim, Sam." Sesim sanki çok uzaklardan geliyordu. "Artık işinin başına dönsen iyi olur."

Sam yalnız kalmaya ihtiyacım olduğunu anladıktan sonra bilgi servisini arayıp Kanlı Mahalle'nin telefon numarasını buldum. Kendimi kötü bir şey yapıyormuş gibi hissediyor ama nedenini bilemiyordum.

"Kannnnnlıı... Mahalle," dedi derinden gelen bir ses, dramatik bir edayla. "Evinizden uzaktaki tabutunuz."

Tanrım. "Günaydın. Ben Sookie Stackhouse, Bon Temps'ten arıyorum," dedim, kibarca. "Bill Compton'a bir mesaj bırakmak istiyorum. Müşterilerinizden biri."

"Dişli mi, insan mı?"

"Şey... dişli."

"Bir dakika lütfen."

Bir süre sonra derin ses hatta geri döndü. "Mesajınız nedir, hanımefendi?"

Bu biraz duraklamama neden oldu.

"Lütfen Bay Compton'a... abimin tutuklandığını ve işi biter bitmez eve dönerse sevineceğimi söyler misiniz?"

"Not aldım." Karalama sesi geldi. "İsminiz neydi?"

"Stackhouse, Sookie Stackhouse."

"Pekâlâ, hanımefendi. Mesajınızı almasını sağlayacağım."

"Teşekkürler."

O anda aklıma gelen tek şey buydu ki sonra Sid Matt Lancaster'ı arayabileceğimi farkettim. Jason'ın tutuklandığını duyduğunda sesinin mümkün mertebe dehşete düşmüş gibi çıkmasını sağladı. Öğleden sonra mahkemede işi biter bitmez hastaneye gidip bana bilgi vereceğine söz verdi.

Sonra Jason uyanana kadar onunla kalmama izin verip vermeyeceklerini görmek için hastaneye geri döndüm. Vermediler. Kendine geldi de bana mı haber vermiyorlar diye meraklandım. Koridorun diğer ucunda Andy Bellefleur'ü gördüm arkasını dönüp gitti. Kahrolası korkak.

Aklıma başka hiçbir şey gelmediği için eve döndüm. O gün mesaim olmadığını farkettim. O an iş hiç umrumda olmasa da yine de bu iyi bir şeydi. Görünüşe göre bu durumla beklediğim kadar iyi başa çıkamıyordum. Büyükannem öldüğünde çok daha sakin kalabilmiştim.

Ne var ki o bir şeylerin sonuydu. Büyükannemi gömecek, katili bulacak ve yaşamaya devam edecektik. Ancak eğer polis gerçekten Jason'ın bütün o kadınların yanında Büyükannemin de ölümünden sorumlu olduğuna inanıyorsa bu dünya benim içinde yer almak istemeyeceğim kadar çetrefilli bir yer olmuş demekti.

Oturup da o uzun, upuzun öğleden sonrayı tekrar gözden geçirdiğimde aslında Jason'ın benim saflığım yüzünden tutuklandığını görebiliyordum. Eğer onu Sam'in kamyonetine bindirseydim ve eve götürüp yıkadıktan sonra içinde ne olduğunu anlayana kadar videoyu da ortadan kaldırsaydım, en önemlisi de o ambulansı hiç çağırmasaydım... Sam şüpheli bir şekilde bana baktığında da aklından bunlar geçiyor olmalıydı. Ne var ki Arlene'in gelişi tüm seçenekleri aklımdan uçurup götürdü.

İnsanlar olanları duydukça telefonun hiç durmadan çalmaya başlayacağını düşünmüştüm ama kimse aramadı.

Ne diyeceklerini bilemiyorlardı.

Saat dört buçuk gibi Sid Matt Lancester geldi.

Hiçbir ön açıklama yapmadan "Jason'ı birinci derece cinayetten tutukladılar," dedi.

Gözlerimi kapadım. Gözlerimi açtığımda Sid yumuşak yüzünde kurnaz bir bakışla beni süzüyordu. Geleneksel siyah çerçeveli gözlükleri kahverengi gözlerini büyütüyor ve gıdığıyla keskin burnu onu sanki bir tazıya benzetiyordu.

"O ne anlatıyor?" diye sordum.

"Geçen gece Amy'yle birlikteymiş."

İç geçirdim.

"Yattıklarını söyledi, Amy'yle daha önce de birlikte olmuşlar. Amy'yi uzun zamandır görmüyormuş. Son kez birlikte olduklarında Amy, Jason'ın görüştüğü diğer kadınları kıskanmış ve gerçekten çok öfkelenmiş. Bu yüzden Amy geçen gece İyi Zamanlar'da yanına gelişine Jason çok şaşır-

mış. O gece Amy'nin sanki gizli bir amacı varmış gibi garip davrandığını söyledi. Seks yaptıklarını ve sonra yatakta uzanıp içki içtiklerini anımsıyor. Ondan sonra anımsadığı ilk şey hastanede uyanışıymış."

"Bir komplo," dedim, sertçe, sonra tam olarak ikinci sınıf televizyon filmlerindeki gibi konuştuğumu farkettim.

"Elbette." Sid Matt'in gözleri öyle kesin ve emindi ki sanki o da dün gece Amy Burley'in evindeydi.

Belki de oradaydı, kim bilir.

"Dinle, Sid Matt." Gözlerine bakmak için öne doğru eğildim. "Bir şekilde Jason'ın Dawn ile Maudette'i öldürdüğüne inandırılsam bile Büyükannemin kılına zarar vereceğini dünyada aklımdan geçirmem."

"Tamam o zaman." Sid Matt dürüst ve açık bir şekilde bana bazı sorular sormak üzereydi. Beden dili bunu söylüyordu. "Bayan Sookie, bir an için Jason'ın bu ölümlerde bir parmağı olduğunu varsayalım. O zaman da polis sizin bir araya gelmenizi engellediği için Büyükannenizi Bill Compton'ın öldürdüğünü düşünebilir."

Bu budalaca fikri düşünüyormuş gibi yapmaya çalıştım. "Bak, Sid Matt, Büyükannem Bill'i seviyor ve onunla görüştüğüm için memnun oluyordu."

Poker yüzünü takınmadan hemen önce avukatın gözlerinde inanmadığına dair küçük bir kıvılcım yakalamıştım.

Onun kızı bir vampirle görüşse hayatta memnun olmazdı. Sorumluluk sahibi bir vasinin bu durumda dehşete düşmek dışında bir tavır takınabileceğini aklından bile geçiremiyordu. Dahası Büyükannemin benim bir ölüyle, hatta benden yüz yıl daha yaşlı biriyle çıkmamdan memnun olduğuna inandırabileceği bir jüriyi de hayal edemiyordu.

Bunlar Sid Mat'in düşünceleriydi.

"Bill'le tanıştınız mı?" diye sordum.

Hazırlıksız yakalanmıştı. "Hayır," diye itiraf etti. "Biliyorsunuz, Bayan Sookie, bu vampir meselesini tasvip etmiyorum. Bu davranışlar bence şu sözde virüs mağdurlarıyla aramızdaki duvardan bir tuğla eksiltmekten başka bir şey değil. Bence Tanrı bu duvarı bir sebepten dolayı kurdu ve ben kendi adıma onu koruyacağım."

"Buradaki sorun şu ki Sid Matt, ben o duvarın üzerinde oturur vaziyette yaratılmışım." Hayatım boyunca 'yeteneğimi' gizledikten sonra o an anlıyordum ki eğer Jason'a yardımcı olacaksa bunu herkesin yüzüne bağırarak söyleyebilirdim.

"Pekâlâ," dedi Sid Matt, cesurca. Gözlüklerini burnuna doğru itti. "Bence Tanrı, hakkında çok şey duyduğum şu probleminizi verirken bir şeyler düşünüyordu. Size düşen de bunu onun istediği şekilde kullanmayı öğrenmektir."

Şimdiye kadar kimse meseleye bu açıdan bakmamıştı. Bu sonra uzun uzun düşünmem gereken bir konuydu.

"Konudan sapmamıza ben sebep oldum ve korkarım ki sizin vaktiniz çok kıymetli." Aklımı toparlayıp devam ettim. "Jason'ın kefaletle salıverilmesini istiyorum. Amy'yi onun öldürdüğünü ispatlamak için kullanılan deliller sadece ikinci derece. Yanılıyor muyum?"

"Jason cinayetten hemen önce kurbanla birlikte olduğunu kabul ediyor, dahası bir de polisin ısrarla belirttiği, abinizin kurbanla cinsel ilişkiye girdiğini belgeleyen kasetler var. Videodaki tarih ve saat cinayetten dakikalar değilse bile saatler önce çekilmiş olduğunu gösteriyor."

Jason'ın kahrolası yatak odası fantezileri. "Jason asla fazla alkol almaz. Kamyonetin içi likör kokuyordu. Sanırım birileri üzerine dökmüş. Eminim bir test yapılırsa bu savım ispatlanacaktır. Belki Amy içkisine onu bayıltacak bir uyuşturucu koymuştur."

"Neden böyle bir şey yapsın ki?"

"Çünkü diğer birçok kadın gibi Jason'ı çok fazla istediği için ona delicesine öfkeliydi. Abim istediği her kadını elde edebilme özelliğine sahiptir. Hayır, tamam biraz mübalağa ediyorum."

Sid Matt bu kelimeyi bildiğime şaşırmıştı.

"Neredeyse istediği her kadını elde edebilirdi. Birçok erkek için rüya gibi bir yaşam olmalı." Yorgunluk üzerime ağır bir sis gibi çöktü. "Şimdiyse hapiste."

"Sizce bunu ona başka bir erkek mi yaptı? Cinayetleri onun üzerine mi attı?"

"Ben böyle düşünüyorum." Karşımdaki şüpheci avukatı irade gücümle ikna edebilmek için öne doğru kaykıldım. "Onu kıskanan birileri olmalı. Onun günlük programını biliyor ve kadınları Jason işteyken öldürüyor olmalı. Jason'ın tüm bu kadınlarla cinsel ilişkisi olduğunu bilen biri olmalı. Jason'ın bu videoları doldurmayı sevdiğini bilen birisi."

"Söylediğiniz kişi neredeyse herkes olabilir," dedi avukat, gerçekçi bir şekilde.

"Evet," dedim, üzülerek. "Jason kimlerle birlikte olduğunu etrafta satmayacak kadar nazik davrandıysa bile bu isimleri öğrenmek isteyen kişinin tek yapması gereken bar kapanırken Jason'ın kiminle çıktığına dikkat etmek olacaktı. Sadece merak ediyormuş gibi görünerek evine gittiği bir sırada videoları da sormuş olabilir..." Abimin pek ahlak sahibi biri olmadığını düşünmekle beraber bu kasetleri başkalarına gösterdiğini de aslında pek sanmıyordum. Gerçi başka bir erkeğe böyle videolar doldurmaktan hoşlandığını söylemiş olabilir. "Yani bu adam her kimse Jason'a çok kızgın olduğunu bilerek Amy'le bir anlaşma yapmış olmalı. Belki de Amy'e tek söylediği şey Jason'a bir eşek şakası falan yapacağıydı."

"Abiniz daha önce hiç tutuklanmamış," dedi Sid Matt.

"Doğru." Gerçi Jason'ın anlattığına göre bir iki kere tutuklanmanın eşiğine kadar gelmiş.

"Dosyası temiz, toplumun saygın bir üyesi ve sabit bir iş sahibi. Onu kefaletle serbest bıraktırabilirim. Ama kaçarsa tüm çabalarınız boşa gider."

Jason'ın kefaletle çıkabileceğini daha önce hiç düşünmemiştim. Kefalet anlaşmasıyla ilgili hiçbir şey bilmiyordum. Ne yapmam gerektiğini de bilmiyordum ama Jason'ın o delikten çıkmasını istiyordum. Bir şekilde mahkemeden önceki adli süreç tamamlanırken Jason'ın hapiste kalması... onu suçlu gösterecekmiş gibi hissediyordum.

"Siz bu konuyu araştırıp bana ne yapmam gerektiğini söyleyin," dedim. "Bu arada ben de onu ziyaret edebilir miyim?"

"Gitmemenizi tercih edecektir," dedi avukat.

Bunu duymak kalbimi kırmıştı. "Neden?" diye sordum, tekrar gözyaşlarına boğulmamak için direnerek.

"Utanıyor," dedi avukat.

Jason'ın utanıyor oluşunu son derece inanılmaz bulmuştum.

Birden beni hiç tatmin etmeyen bu toplantıdan sıkılarak, "Yani," dedim, bitirmek istercesine. "Bir şeyler yapabileceğim zaman beni arayacaksınız, öyle değil mi?"

Sid Matt başıyla onayladı ve gıdığı hafifçe titredi. Onu rahatsız etmiştim. Gidiyor olmaktan gayet memnundu.

Avukat henüz görüş alanımdan çıkmadan kafasına bir kovboy şapkası geçirip kamyonetine binerek gitti.

Hava tamamen kararduğında Bubba'yı kontrol etmeye gittim. Bir iğneli meşe ağacının altına oturmuş ve yapay kanla dolu şişeleri yanına dizmişti. Dolular bir tarafta, boşlar diğer tarafta duruyordu.

El fenerim vardı, orada olduğunu bilmeme rağmen bir ışık huzmesi altında Bubba'yı görmek yine de beni sarsmıştı. Kafamı iki yana salladım. Bubba 'bu tarafa geçerken' bir şeylerin ters gittiğine hiç şüphe yoktu. Bubba'nın düşüncelerini okuyamadığım için çok memnundum. Gözleri öylesine deli bakıyordu ki.

"Hey, tatlım," dedi. Sesindeki Güneyli aksanı krema kıvamındaydı. "Nasıl gidiyor? Bana arkadaşlık etmeye mi geldin?"

"Sadece rahat olup olmadığına bakmak istedim," dedim.

"Aklıma daha rahat edebileceğim yerler geliyor ama sen Bill'in kızı olduğuna göre bundan bahsetmeyeceğim."

"Güzel," dedim, sert bir sesle.

"Buralarda hiç kedi var mı? Bu şişelerden sıkılmaya başlıyorum."

"Kedi yok. Eminim Bill yakında gelir ve sen de eve gidebilirsin." Eve doğru yürümeye başladım Bubba'nın varlığı beni rahatsız ediyordu ve sohbeti uzatmak istemiyordum.

Tabii buna sohbet denebilirse. Bubba'nın bekçilik yaptığı uzun gecelerde neler düşündüğünü merak ettim. Eskiyi hatırlıyor muydu acaba?

"Şu köpeğe ne oldu?" diye arkamdan seslendi.

"Evine gitti," dedim, omzumun üzerinden.

"Çok yazık," dedi Bubba, kendi kendine. Sesi o kadar yumuşak çıkmıştı ki onu zorlukla duyabilmiştim. Yatmaya hazırlandım. Biraz televizyon seyrettim. Biraz dondurma, hatta üzerine biraz çikolata bile yedim. Genelde beni rahatlatan şeylerin hiçbiri bu gece işe yaramıyordu. Abim hapiste, sevgilim New Orleans'taydı, Büyükannem ölmüş ve birileri kedimi boğmuştu. Son derece yalnız hissedip kendime acıyordum.

Bazen en dipte olursunuz ve elinizden sürünmekten başka bir şey gelmez.

Bill de telefonuma cevap vermemişti.

Bu durum da sefaletime sefalet katmıştı. Büyük ihtimalle ya New Orleans'ta çevresi geniş bir fahişe ya da Kanlı Mahalle'nin etrafını saran onlarcası gibi bir vampir-sevici bulmuştu.

Eğer içki içen bir kadın olsaydım o akşam kesinlikle çok sarhoş olurdum. Eğer hafif meşrep kadın olsaydım JB du Rone'u çağırıp onunla sevişirdim. Ama o kadar dramatik ve çaresiz biri değildim ve sadece dondurma yiyip televizyon-

daki eski filmleri izledim. Garip bir rastlantı eseri tam da *Blue Hawaii*[6] oynuyordu.

Sonunda geceyarısına doğru yatağıma gittim.

Yatak odamın penceresinin hemen dışından gelen bir çığlığa uyandım. Yatakta doğruldum. Bir dizi gürültü patırtının ardından Bubba'nın bağırışını işittim, "Geri dön, seni gidi serseri!"

Birkaç dakikalık sessizliğin ardından üzerime bornozumu geçirip ön kapıya doğru ilerledim. Güvenlik ışıklarıyla aydınlanan bahçe boştu. Sol tarafta bir hareket gözüme çarpınca kafamı kapıdan dışarı uzattım ve ormandaki gizlenme yerine dönmekte olan Bubba'yı gördüm.

"Neler oldu?" dedim, yumuşak bir sesle.

Bubba yönünü değiştirip yaylanarak verandaya doğru yürüdü.

"Orospu çocuğunun biri, afedersin, evin etrafında dolanıyordu," dedi Bubba. Kahverengi gözleri parlıyor ve eski haline daha çok benziyordu. "Buraya gelmeden birkaç dakika önce sesini duydum ve yakalarım sandım ama ormandan yola kaçtı. Orada bir kamyonet parketmiş."

"Yakından görebildin mi?"

"Eşkal verecek kadar değil," dedi Bubba, utanarak. "Bir kamyoneti vardı ama ne renk olduğunu bile söyleyemem. Koyu renkti."

6 1961 yapımı bir Elvis Presley filmi. (Ç.N.)

"Yine de beni kurtardın," dedim, hissettiğim minnettarlığın yüzümden de belli olmasını umarak. Bill'e olan sevgim de kabarmıştı, ne de olsa korunmamı ayarlayan oydu. Bubba bile gözüme öncekinden daha iyi görünüyordu. "Teşekkürler, Bubba."

"Ah, kafana takma," dedi, zarafetle ve bir an için dik durup kafasını geriye attı ve yüzünde o bildik uykulu gülümseme belirdi. Bu... *oydu*. Tam ağzımı açıp ismini söyleyecektim ki Bill'in uyarısını anımsayıp sustum.

ERTESİ GÜN JASON kefaletle serbest kaldı.

Bir servet tutmuştu. Sid Matt bana ne verdiyse imzaladım. Jason'ın evi, kamyoneti ve balıkçı teknesi teminat gösterilmişti. Eğer Jason daha önce dikkatsizce yürümekten dolayı bile tutuklanmış olsaydı kefaleti senet yapmamıza izin vermezlerdi.

Sabah güneşinin altında korkunç donanma mavisi takımımla mahkeme binasının basamaklarında dikiliyordum. Yüzümden ve dudaklarımın arasından damlayan ter içimi hemen eve gidip duşa girme arzusuyla dolduruyordu. Jason gelip tam önümde durdu. Konuşup konuşmayacağından emin olamadım. Yüzü yaşlanmış gibiydi. Ama asıl bela hâlâ omuzlarına çökmüş vaziyette duruyordu ve keder gibi kolayca kaybolup gidecek bir şey değildi.

"Seninle bu konuda konuşamam," dedi. Sesi öyle yumuşaktı ki zorlukla duymuştum. "Ben yapmadım biliyorsun. Otoparkta kızlar için giriştiğim birkaç kavgayı saymazsak hayatım boyunca şiddete meyilli olmadım."

Omzuna dokundum fakat karşılık vermeyince elimi çektim. "Senin yaptığını hiçbir zaman aklıma bile getirmedim. Getirmeyeceğim de. Dün 911'i arama aptallığını gösterdiğim için üzgünüm. Eğer suratındaki kanın sana ait olmadığını anlasaydım seni Sam'in karavanına sokup yıkar ve o kaseti de yakardım. Ama senin kanın diye öyle korkmuştum ki." Gözlerimin dolduğunu hissediyordum. Ancak şimdi ağlamanın sırası değildi, kendimi toparladım. Yüzümün gerildiğini hissedebiliyordum. Jason'ın zihni bir domuz ahırı kadar karmaşıktı. Sağlıksız bir pişmanlıklar çorbası gibiydi, seksüel alışkanlıklarının öğrenilmesinden duyduğu utanç, Amy'nin ölümüne yeterince üzülemediği için suçluluk ve kasabadakilerin kız kardeşini beklerken Büyükannesini öldürmüş olduğuna inanma ihtimalinden dolayı duyduğu korku...

"Bunu atlatacağız," dedim, çaresizce.

"Bunu atlatacağız," diye tekrarladı. Sesinin güçlü ve kararlı çıkması için gayret etmişti. Ama Jason'ın özgüvenini yeniden sağlayabilmesi için uzun bir zaman gerektiğini düşündüm. Onu dayanılmaz kılan o parlak ve güvenli duru-

şuna, yüzüne ve konuşmasına geri dönmesi kolay değildi.

Belki de hiç dönmeyecekti.

Mahkeme salonunda ayrıldık. Söyleyecek başka hiçbir şeyimiz yoktu.

Bütün gün barda oturarak gelenlere bakıp zihinlerini okudum. İçlerinden hiçbiri *o dört kadını ben öldürdüm ve bu yanıma kâr kaldı* diye düşünmüyordu. Öğle yemeği saatinde Hoyt ile Rene geldiler ve beni içerde otururken görünce daha kapıdan dönüp gittiler. Bu durum onlar için fazlaca utanç vericiydi anlaşılan.

Sonunda Sam beni gönderdi. Bana korkunç görüntümle faydalı bir bilgi sağlayacak müşterileri de kaçırdığımı söyledi.

Kapıdan çıkıp parlayan güneşin altında yürüdüm. Batmak üzereydi. Bubba'yı, Bill'i ve derin uykularından uyanıp yeryüzüne çıkan tüm o yaratıkları düşündüm.

Grabbit Kwik'te durup kahvaltı gevreğim için süt aldım. Yeni kasiyer kocaman bir adem elması olan sivilceli bir oğlandı. Bana sanki katilin kız kardeşinin resmini kafasına kazımak ister gibi iştahla bakıyordu. Dükkândan çıkmam için sabırsızlandığını görebiliyordum. Böylece o da kız arkadaşını arayıp olanları anlatabilecekti. Boynumdaki diş izlerini görebilmek istiyordu. Ayrıca vampirlerin o işi nasıl yaptığını öğrenip öğrenemeyeceğini de merak ediyordu.

Bütün gün dinlemek zorunda olduğum saçmalıklar işte bunlardı. Her ne kadar başka şeylere odaklanmaya, gülümsemeye ya da zihnimi kapalı tutmaya çalışsam da içeri süzülüyorlardı.

Hava kararmış sırada eve vardım. Sütü koyup kıyafetimden kurtulduktan sonra üzerime bir şort ve siyah bir Garth Brooks tişörtü giyip akşamı nasıl geçireceğimi düşünmeye başladım. Bir şeyler okuyacak kadar sakinleşemiyordum ve zaten kütüphaneye gidip kitaplarımı da değiştirmem gerekiyordu. Ama bu şartlar altında oldukça zordu. Televizyonda da hiçbir şey yoktu. En azından bu gece. Belki *Cesur Yürek*'i bir kez daha izlerim diye düşünmüştüm. Mel Gibson'u görmek her zaman moral verici olmuştur. Film ruh halimin kaldıramayacağı kadar kanlıydı. Nerede gözlerimi kapayacağımı bildiğim halde o kızın boğazının kesildiğini görmeye dayanamazdım.

Terle karışık haldeki makyajımı temizlemek için banyoya gitmiştim ki suyun sesinin arkasında dışarıdan gelen bir uluma sesi işitir gibi oldum.

Muslukları kapatıp kulak kabarttım. Neredeyse antenlerim çıkacaktı. Neydi bu? Yüzümden damlayan sular tişörtümü ıslatıyordu.

Her yer tamamen sessizdi.

Bubba'nın ormanda gözetleme yaptığı yere yakın olduğu için ön kapıya doğru ilerledim.

Kapıyı biraz aralayıp "Bubba?" diye bağırdım.

Cevap yoktu.

Bir kez daha denedim.

Sanki böcekler ve kurbağalar bile nefeslerini tutuyordu. Gece öylesine sessizdi ki karanlığın içinde her türlü tehlike kol geziyor olabilirdi. Karanlığın içinde bir şeyler vardı.

Düşünmeye çalıştım ama kalbim öylesine hızlı atıyordu ki düşünmekte zorlandım.

Önce polis çağırmalıydım.

Ama böyle bir seçeneğimin olmadığını farkettim. Hat kesikti.

Evin içinde kalıp belanın gelip beni bulmasını bekleyebilir ya da ormana kaçabilirdim.

Zor bir seçimdi. Alt dudağımı ısırarak evin içinde dolaşıp ışıkları kaparken bir hareket planı belirlemeye çalıştım. Evim bir dereceye kadar koruma sağlıyordu. Kilitler, duvarlar, kuytu yerler ve köşeler vardı. Yine de kararlı bir insanın içeri girebileceğinden emindim. O zaman da içerde kapana kısılmış olurdum.

Peki ama görünmeden dışarı nasıl çıkabilirdim? Başlangıç olarak dışarıdaki ışıkları söndürdüm. Arka kapı ormana yakın olduğu için daha iyi bir seçenekti. Ormanı çok iyi bilirdim ve güneş doğana kadar saklanabilirdim. Belki Bill'in evine giderdim, onun telefonu çalışıyor olmalıydı, ayrıca anahtarım da vardı.

Ya da arabama atlayıp motoru çalıştırabilirdim. Ama bunun için belli bir süre aynı yerde kalmam gerekecekti.

Hayır, orman bana daha iyi bir seçenek gibi görünüyordu.

Ceplerimden birine Bill'in evinin anahtarlarıyla Büyükannemin salondaki çekmecede sakladığı paket açmak için kullandığımız büyükbabamın çakısını koydum. Diğer cebime de küçük bir el feneri. Büyükannem ön kapının yanındaki dolapta eski bir tüfek saklardı. Tüfek babam küçükken ona aitmiş. Büyükannem de yılan vurmak için kullanırdı. İşte şimdi de benim bir yılan vurmam gerekiyordu. O kahrolası tüfekten ve onu ateşleme fikrinden nefret etsem de zamanı gelmiş olabilirdi.

Ama tüfek yerinde yoktu.

İnanamıyordum. Elimi dolabın her yerine değdirdim.

Evime girmişti!

Oysa ki kapılar hiç zorlanmamıştı.

Benim içeri aldığım biri olmalıydı. Evime kimler gelmişti? Kapıya doğru ilerlerken hepsinin tam bir listesini yapmaya çalıştım. Basıp düşmemek için eğilerek ayakkabımın bağcıklarını fazladan ip sarkıtmayacak şekilde yeniden bağladım. Neredeyse tek elimi kullanıp sakarca saçımı kafamın tepesinde bir atkuyruğu şeklinde tutturarak yüzüme düşmesin diye lastik bir bantla sardım. Ama bütün bu süreç boyunca çalınan tüfeği düşündüm.

Evime kimler girmişti? Bill, Jason, Arlene, Rene, çocuklar, Andy Bellefleur, Sam, Sid Matt. Hepsini de en azından bir iki dakika yalnız bırakmıştım. Bu süre daha sonra almak üzere tüfeği dışarı bırakmaya yetebilirdi.

Sonra cenaze günü aklıma geldi. Büyükannem öldüğü gün neredeyse tanıdığım herkes eve girip çıkmıştı ve o zamandan beri tüfeği görüp görmediğimi de hatırlamıyordum. Ama insanın elinde bir tüfekle olağan bir şekilde kalabalığa karışıp çıkması da pek mümkün görünmüyordu. Eğer o sırada kaybolmuş olsa şu ana kadar yokluğunu farkederdim diye düşündüm. Aslında bundan neredeyse emindim.

Şu an için bunu bir kenara bırakmalı ve dışarıdaki şey her neyse kurnazlıkla hakkından gelmeye odaklanmalıydım.

Arka kapıyı açtım. Elimden geldiğince sessiz bir şekilde parmaklarımın ucunda yürüyerek dışarı çıktım ve kapıyı nazikçe arkamdan çektim fakat kapamadım. Adımlar atarak ilerlemek yerine verandada çömeldim ve bir ayağımı öne atıp yere dokundurduktan sonra ağırlığımı ona verdim sonra diğer ayağımı da çekip aynı hareketi tekrarlayarak ilerledim. Bu çocukken ormanda Jason'la saklambaç oynamamıza benziyordu.

Bu kez Jason'la saklambaç oynamıyor olmak için dua ettim.

Saklanmak için ilk önce Büyükannemin ektiği çiçeklerle dolu teknenin yanında durdum, oradan ikinci hedefim olan Büyükannemin arabasının yanına geçtim. Gökyüzüne baktım. Dolunay vardı ve hava açık olduğu için yıldızlar da görünüyordu. Havada ağır bir nem vardı ve sıcak bunaltıcıydı. Birkaç dakika içinde kollarım ter içinde kalmıştı.

Bir sonraki adım arabanın yanından mimoza ağacına geçmekti.

Bu kez sessizliğimi koruyamadım. Bir ağaç kütüğüne takılıp sertçe yere düştüm. Bağırmamak için yanağımı ısırmıştım. Ayağımda ve kalçamda acı vardı. Düşerken kıymıklı kütüğün popomu kötü bir şekilde sıyırdığının da farkındaydım. Neden gelip o kütüğü kesip temizlememiştim sanki? Büyükannem bunu Jason'dan istemişti ama onun hiçbir zaman vakti yoktu.

Bir hareket hissettim hem de işittim. Tedbiri elden bırakarak olduğum yerden sıçradım ve ağaçlara doğru atıldım. Birisi daha sağımdan ormanın kıyısından içeri daldı ve peşimden gelmeye başladı. Fakat nereye gittiğimi iyi biliyordum. Kendimi bile şaşırtan bir sıçrayışla çocukluğumda tırmanmayı en sevdiğim ağacın dalını yakaladım ve kendimi yukarı çektim. Eğer bu gece hayatta kalıp ertesi günü görürsem kas ağrısı çekeceğimi biliyordum ama yine de buna değerdi. Dalın üzerinde dengede durmaya ve nefesimi kon-

trol etmeye çalıştım aslında rüya gören bir köpek gibi gürültüyle soluk alıp vermek, inlemek istiyordum.

Bunun bir rüya olmasını diledim. Oysa inkâr edilemez gerçek şuydu ki ben Sookie Stackhouse, zihin okuyucu ve garson, gecenin kör karanlığında bir cep çakısı dışında silahsız bir halde ormanda bir ağaç dalının tepesinde tünemiştim.

Altımda bir hareketlenme vardı. Ormanın içinden bir adam süzülerek çıktı. Bileğine doladığı bir kordon yere sarkıyordu. Yüce İsa! Dolunay olmasına rağmen adamın kafası inatla dalların gölgesinden çıkmadı ve kim olduğunu göremedim. Beni görmeden altımdan geçip gitti.

Görüş alanımdan çıktıktan sonra tekrar nefes aldım. Elimden geldiğince sessiz olarak aşağı indim. Ormanın içinden yola doğru yürümeye başladım. Biraz zaman alsa da yolda bir araba durdurabilirdim. Sonra o yoldan ne kadar az arabanın geçtiğini anımsadım. Mezarlıktan geçip Bill'in evine gitmenin daha iyi olacağına karar verdim. Gece vakti peşimde beni arayan bir katille mezarlıkta olmayı düşündüm ve parmak uçlarıma kadar ürperdim.

Bundan daha fazla korkmanın hiç anlamı yoktu. Şu ana ve buraya odaklanmalıydım. Attığım her adımı dikkatle izledim ve ağır ağır ilerledim. Yerdeki otların üzerine düşersem çok gürültü çıkar ve katil hemen tepeme binerdi.

Tepesine tünediğim ağacımın on metre doğusunda ölü bir kedi gördüm. Kedinin boğazı çok derin bir şekilde kesilmişti. Ayın beyaz ışığında kürkünün ne renk olduğunu söylemek bile zordu. Küçük cesedin etrafındaki karanlık birikintilerin de kan olduğuna şüphe yoktu. Bir buçuk metre kadar daha sessizce ilerledikten sonra Bubba'yı buldum. Ya baygındı ya da ölü. Söz konusu bir vampir olunca ikisinin çok fazla farkı olmazdı. Ama kalbinde bir kazık olmadığına ve kafası da yerinde durduğuna göre sadece baygın olmasını umabilirdim.

Birilerinin Bubba'ya ilaçlanmış bir kedi getirdiğini düşündüm. Bubba'nın beni koruduğunu bilen ve onun kedilere karşı zaafının farkında olan birisi.

Arkamda bir çatırtı duydum. İnce bir dal kırıldı. En yakındaki büyük ağacın gölgesine gizlendim. Delirmiştim ve deli gibi korkuyordum. Bu gece ölebileceğimi düşünüyordum.

Tüfeğim olmasa da içimde bir başka savunma aracım vardı. Gözlerimi kapadım ve zihnimle dışarıya uzandım.

Karanlık bir karmaşa, kırmızı, siyah. Nefret.

İrkildim. Fakat bunu yapmam gerekiyordu, tek savunmam buydu. Zihnimi tamamen açıp tüm kalkanları bir bir indirdim.

Zihnime doluşan görüntüler midemi bulandırdı ve beni dehşete düşürdü. Dawn birilerinden kendisini yumruklama-

sını istiyor, sonra adamın elinde kendi çorabı olduğunu farkediyordu. Adam çorabı parmaklarının arasında gererek onu boğmaya hazırlanıyordu. Sonra çıplak bir halde yalvaran Maudette'nin görüntüsü önümden geçiverdi. Daha önce hiç görmediğim bir kadın çürük ve çiziklerle dolu sırtı bana dönük bir halde oturuyordu. Sonra Büyükannem... benim Büyükanneciğim bizim mutfakta öfkeli ve hayatı için mücadele eder bir halde...

Görüntülerin sarsıcılığı ve dehşetiyle felç olmuş bir haldeydim. Bunlar kimin düşünceleriydi? Sonra kendi oturma odamda Arlene'in oyunlar oynayan çocuklarının görüntüsü belirdi. Kendimi gördüm ama aynada gördüğüm kişiye hiç benzemiyordum. Boynumda kocaman delikler ve kaltakça bir görüntüm vardı. Yüzümde hesaplı bir şehvet duygusuyla müstehcen bir biçimde bacaklarımın arasını okşuyordum.

Rene Lenier'in zihninin içindeydim. İşte Rene beni böyle görüyordu.

Rene deliydi.

O zaman Rene'nin düşüncelerini neden hiçbir zaman berrak bir şekilde okuyamadığımı da anladım. Onları gizli bir kuyuda saklıyordu. Zihninde bilincinden saklı ve ayrı tuttuğu bir yer vardı.

Ağacın yanında bir siluet görüyordu ve bunun bir kadın siluetine ne kadar benzediğini düşünüyordu.

Beni görüyordu.

Fırladım ve batıya, mezarlığa doğru koştum. Artık onun zihnini dinleyemiyordum çünkü kendi zihnim koşmaya odaklanmış durumdaydı. Ağaçlar, çalılar, kırık dallar ve küçük bir yağmur birikintisi gibi engellerden sakınmaya odaklanmıştı. Güçlü bacaklarım birer piston gibi çalışıyor, kollarım savruluyor ve nefesimin sesi bir gayda gibi çıkıyordu.

Ormandan çıkmış, mezarlığa varmıştım. Mezarlığın en eski bölümü, kuzeyde Bill'in evine yakın olan kısımdaydı ve burada gizlenmek için en iyi yerler bulunuyordu. Modern mezar taşlarının üzerinden atladım. Bunlar neredeyse toprağa sıfır oldukları için gizlenmek için iyi değillerdi. Büyükannemin hâlâ taşı olmayan ve toprağı taze mezarının üzerinden atladım. Onun katili şimdi benim peşimdeydi. Bir aptal gibi bana ne kadar yaklaştığını görmek için arkamı dönüp baktım ve ayışığının altında bana gitgide yaklaşan Rene'nin dalgalı saçlarını gördüm.

Mezarlığın yumuşak kavisi boyunca koştum ve sonra diğer tarafa doğru depar attım. Rene'yle aramda yeteri kadar büyük mezar taşı olduğuna karar verdiğim zaman tepesinde haç olan büyük bir granit bloğun arkasına geçtim. Ayakta duruyordum ve tüm bedenimi taşın sert soğukluğuna yapıştırıp beklemeye başladım. Elimi ağzıma kapadım ve ciğerlerime nefes pompalamak için çıkaracağım sesleri engel-

lemeye çalıştım. Rene'nin düşüncelerini dinleyecek kadar sakinleştim. Ama düşünceleri anlaşılmaz derecede karmaşıktı aradan sadece öfkesi seçilebiliyordu. Sonra daha berrak bir düşünce buldum.

"Kız kardeşin," diye bağırdım. "Cindy hâlâ hayatta mı, Rene?"

"Kaltak!" diye çığlık attı ve o an ölen ilk kadının Rene'nin kız kardeşi olduğunu anladım. Vampirleri seven ve Arlene'e göre Rene'nin arada sırada ziyaret ettiği kardeşi. Rene garson kız kardeşi Cindy'yi, üzerinde hastane kafeteryasının pembe beyaz üniformasıyla öldürmüştü. Onu apronun ipleriyle boğmuş ve öldükten sonra da cinsel ilişkiye girmişti. Rene onun özkardeşiyle olmayı bile umursamayacak kadar aşağılık olduğunu düşünmüştü. Tabii ne kadar düşünebiliyorsa. Bir vampirin kendisine bunları yapmasına izin veren kimse yaşamayı hak etmiyordu. Rene utandığı için Cindy'nin cesedini saklamıştı. Ancak diğerleri kendi kanından olmadığı için cesetlerini ortada bırakabilirdi.

Rene'nin hastalıklı düşüncelerine girdaba kapılmış döne döne batan bir ağaç dalı gibi saplanıp kalmıştım. Bu düşünceler sendelememe neden oldu ve kendime geldiğimde Rene tepeme çökmüştü bile. Tüm gücüyle bana yumruk attığında yere düşmemi umuyordu. Darbe burnumu kırmıştı ve o kadar canım yanmıştı ki neredeyse bayılıyordum ama

ayakta kaldım. Ben de ona vurdum. Tecrübesiz olduğum için benim darbem tamamen etkisiz kalmıştı. Tek yapabildiğim kaburgalarını dürtmek oldu, oysa homurdanıp hemen karşılık verdi.

Yumruğu köprücük kemiğimi kırdı ama yine düşmedim.

Ne kadar güçlü olduğumu bilmiyordum. Ben mücadele ettikçe yüzünün ayışığının altında hayret dolu bir ifade aldığını görebiliyordum. İçtiğim vampir kanlarına teşekkür ettim. Cesur Büyükannemi düşünerek Rene'nin üzerine atladım ve kulaklarından tutup kafasını granit taşa çarpmaya çalıştım. Beni kollarımın üst kısmından tuttu ve kendinden söküp ayırmaya çalıştı. Sonunda başardı da gözlerinden anladığım kadarıyla şaşırmış ve daha savunmacı bir şekilde dövüşmeye başlamıştı. Diz atmaya çalıştım fakat hareketimi tahmin ederek darbemden kaçtı. Dengem bozulmuşken beni itti ve omurga kıran bir şiddetle yere düştüm. Sonra ata biner gibi üstüme oturdu. Benimle mücadelesi sırasında kordonunu yere düşürmüştü. Bir eliyle boğazımı sıkarken diğer eliyle de yerleri yokluyordu. Sağ kolum altında kalmıştı ama sol kolum özgürdü ve onu tırmaladım. Fakat darbelerimi görmezden gelip kordonunu aramak zorundaydı. Çünkü o kordon törenin bir parçasıydı. Çaresize çırpınan elim tanıdık bir şekle rastgeldi.

İş kıyafetlerini henüz çıkarmamış olan Rene'nin kemerinde hâlâ bıçağı asılıydı. Aniden kılıfı açıp bıçağı çekiver-

dim ve o henüz *bıçağı çıkarmalıydım* diye düşünürken belinin yumuşak etine saplayıverdim. Sonra da çekip çıkardım.

O zaman çığlık attı.

Sendeleyerek ayağa kalktı. Bedeninin üst kısmını bir o yana bir bu yana döndürüyor yarasından akan kanı iki eliyle durdurmaya çalışıyordu.

Geri geri tökezledim, ayağa kalkarken en azından Bill kadar canavar olan bu adamla aramdaki mesafeyi korumaya çalıştım.

Rene çığlık attı. "Kutsal İsa! Kadın bana ne yaptın? Ah çok acıyor!"

Bunu duymak çok güzeldi.

Şu an korkuyordu, ipliğinin pazara çıkmasından ve artık intikam alamayacak olmaktan korkuyordu.

"Senin gibi kızların yaşamaya hakkı yoktur," diye homurdandı. "Seni kafamın içinde hissedebiliyorum, ucube."

"Sence burada ucube kim acaba?" diye tısladım. "Öl, piç kurusu."

İçimde böyle bir şeyin varlığından haberim yoktu. Mezar taşının yanında iki büklüm halde, kanlı bıçağı elimde tutarak onun tekrar üzerime gelmesini bekliyordum.

Sendeleyerek daireler çizerken buz gibi bir yüz ifadesiyle onu izledim. Ölümü ensesinde hissetmeye başladığında

zihnimi ona kapadım. Yere düştüğünde onu ikinci kez bıçaklamaya hazırdım. Hareketsiz kaldığından emin olduğumda Bill'in evine gittim fakat koşmadım. Kendi kendime koşmamamın sebebinin koşacak gücümün kalmaması olduğunu söyledim ama emin değildim. Büyükannem gözümün önünden gitmiyordu. Yaşamı için savaşır bir halde sonsuza kadar Rene'nin zihninde hapsolmuş.

Cebimde Bill'in anahtarlarını aradım ve hâlâ yerinde olduklarını görünce hayret ettim.

Bir şekilde kilidi çevirdim ve tökezleyerek büyük oturma odasına vardım, telefonu buldum. Düğmelere dokunan parmaklarım dokuzla birin yerlerini bulmayı ve bip sesini alacak kadar baskı uygulamayı başarmıştı. Sonra hiçbir uyarı olmaksızın kendimden geçtim.

HASTANEDE OLDUĞUMU BİLİYORDUM. Etrafım temiz hastane çarşafı kokusuyla çevriliydi.

Hatırladığım ilk şey her yanımın ağrıdığıydı.

Yanımda birileri vardı, zorlukla gözlerimi açtım.

Andy Bellefleur. Köşeli suratı onu son gördüğümden de bitkin bir haldeydi.

"Beni duyabiliyor musun?" dedi.

Küçücük bir hareketle onaylamama rağmen kafamda bir ağrı dalgası oluştu.

"Onu yakaladık," dedi ve bana çok daha fazlasını anlatmaya koyulmuştu ki uyuyakaldım.

Tekrar uyandığımda gündüzdü ve bu kez çok daha ayıktım.

Odada birileri vardı.

Kevin bir bulmaca dergisini rulo yapıp cebine koyarak köşedeki sandalyesinden doğruldu.

"Kenya nerede?" diye fısıldadım.

Kevin beklenmedik bir biçimde sırıttı. "Birkaç saat önce buradaydı," diye açıklamada bulundu. "Yakında geri dönecek. Öğle yemeğine gönderdim."

İnce yüzü ve bedeni takdir eder bir duruş içindeydi. "Sen sıkı bir kızsın," dedi.

"Kendimi iyi hissetmiyorum," dedim, zorlukla.

"Yaralandın," dedi, sanki ben bilmiyormuşum gibi.

"Rene."

"Onu mezarlıkta bulduk," dedi Kevin, beni temin edercesine. Onu iyi haklamışsın. Hâlâ kendindeydi ve bize seni öldürmeye çalıştığını söyledi.

"İyi."

"Başladığı işi bitiremediği için hayli üzgündü. Her şeyi böylesine kolayca anlattığına inanamıyorum, ama onun yanına vardığımızda acı çekiyordu ve korkmuştu. Her şeyin senin suçun olduğunu çünkü diğerleri gibi yatıp ölmeyi

beklemediğini söyledi. Bunun genlerinde olduğunu da ekledi. Çünkü Büyükannen de..." Kevin bu noktada durakladı çünkü artık üzücü bir konuya geldiğinin farkındaydı.

"O da mücadele etmişti," diye fısıldadım.

Sonra Kenya geldi. Kocaman ve vurdumduymazdı. Elinde köpük bardak içinde kahve vardı.

"Uyandı," dedi Kevin ortağına dönerek.

"Güzel," dedi Kenya, Kevin kadar neşeli değildi. "Neler olduğunu anlattı mı? Belki de Andy'yi arasak iyi olur."

"Evet, böyle söylemişti zaten. Ama dört saattir uyuyor."

"Adam arayın demiş işte."

Kevin omuz silkerek yatağın yanındaki telefona gitti. O telefonla konuştuğu sırada biraz kestirdim ama bekleme esnasında Kenya ile konuşmalarını duyabiliyordum. Av köpeklerinden sözediyordu. Kenya'ysa sanırım dinliyordu.

Andy içeri girdi. Düşüncelerini ve beyninin kendine özgü işleyişini hissedebiliyordum. Maddesel varlığıysa bana doğru gelip yatağımın ucuna tünedi. Gözlerimi açtığımda yüzüme bakmak için eğildiğini gördüm. Uzun uzun birbirimize baktık.

Resmi ayakkabıları olan iki çift ayak koridorda uzaklaştı.

"Hâlâ yaşıyor," dedi Andy, birden. "Ve durmaksızın konuşuyor."

Başımla küçücük bir hareket yaptım ve onayladığımın anlaşılmasını umdum.

"Her şeyin bir vampirle görüşen kız kardeşiyle başladığını söyledi. Görünüşe göre o kadar kansız kalmış ki Rene, eğer bir şeyler yapmazsa onun da bir vampire dönüşeceğini sanmış. Bir akşam kızın evine gidip onu sert bir dille uyarmış. Kız karşılık vermiş, sevgilisinden vazgeçmeyeceğini söylemiş. Tartışırlarken kız işe gitmek üzere hazırlanıyormuş ve tam o sırada önlüğünü giymekle meşgulmüş. Rene önlüğü kızın elinden çekip almış ve onunla kız kardeşini boğmuş... ve başka şeyler de yapmış."

İğrenir gibi baktım.

"Biliyorum," diye fısıldadım.

"Bana kalırsa," dedi Andy. "Eğer kız kardeşinin durumunda olan herkesin ölmesi gerektiğine kendini inandırırsa bu yaptığı korkunç şeyi de haklı çıkaracağını hissetmiş olmalı. Aslında bu cinayetler Shreveport'ta işlenen ve bugüne kadar çözemediğiniz iki cinayete çok benziyor. Rene'nin çenesi açılmışken o cinayetleri de anlatmasını umuyoruz."

Dudaklarının o zavallı kadınlar için hissettiğim üzüntünün etkisiyle kasıldığını hissedebiliyordum.

"Senin başına gelenleri anlatabilir misin?" diye sordu Andy, alçak bir sesle. "Yavaş ol ve acele etmeden fısıldayarak konuş. Boğazın çok kötü incinmiş."

Bunu kendim de anlayabiliyordum, çok teşekkürler. O akşamla ilgili kendi hikâyemi bir mırıltı halinde anlattım.

Hiçbir şeyi atlamamıştım. Andy bana uygun olup olmadığını sorduktan sonra küçük bir kayıt cihazı çıkarıp açtı. Ben sorun olmadığını belirttikten sonra yastığın üstüne ağzımın yakınına koydu ve tüm hikâyeyi kaydetti.

"Bay Compton hâlâ kasaba dışında mı?" diye sordu, ben bitirdikten sonra.

"New Orleans'ta," diye fısıldadım, artık zorlukla konuşabiliyordum.

"Artık sana ait olduğunu bildiğimiz tüfeği bulmak için Rene'nin evine bakacağız. İyi bir sağlamlaştırıcı kanıt teşkil edecektir."

Sonra bembeyaz giysiler içinde pırıl pırıl parlayan genç bir hanım içeri girdi, yüzüme baktı ve Andy'ye gidip başka bir zaman gelmesini söyledi.

Andy başını eğerek bana veda ettikten sonra garip bir biçimde elime vurdu ve gitti. Sonra arkasını dönüp hayran gözlerle doktora baktı. Gerçekten de hayran olunacak biriydi ancak parmağında bir evlilik yüzüğü vardı. Yani Andy yine çok geç kalmıştı.

Doktor Andy'nin çok ciddi ve sert göründüğünü düşünüyordu.

Bunu daha fazla dinlemek istemiyordum.

Ama herkesi zihnimden uzak tutacak enerjim yoktu.

"Kendinizi nasıl hissediyorsunuz Bayan Stackhouse?" diye sordu genç kadın, biraz fazla yüksek bir sesle. Kumral

ve inceydi, kocaman kahverengi gözleri ve kalın dudakları vardı.

"Berbat," diye fısıldadım.

"Tahmin edebiliyorum," dedi, bana bakarak ve durmadan başıyla onaylayarak. Ama bence tahmin edemiyordu. Çünkü onun hayatında hiç mezarlığın ortasında bir seri katil tarafından dövüldüğünü sanmıyordum.

"Büyükannenizi de yeni kaybetmiştiniz, değil mi?" diye sordu, canayakın bir sesle. Başımı sadece birkaç milim hareket ettirerek onayladım.

"Altı ay önce kocamı kaybettim," dedi. "Yas tutmayı bilirim. Cesur olmak çok zor geliyor öyle değil mi?"

Şu işe bakın. Soru soran bir yüz ifadesi takınmakta sakınca görmedim.

"Kanserdi," dedi. Hiçbir yerimi hareket ettirmeden başsağlığı dilemek istedim. Bu neredeyse imkânsızdı.

"Evet," dedi, tekrar dikleşip o canlı tavrına geri dönerek. "Bayan Stackhouse, yaşayacağınıza şüphe yok. Kırık bir köprücük kemiğiniz, iki kırık kaburganız ve kırık bir burnunuz var."

"Yahuda'nın Kutsal Çobanı. Kendimi bu kadar kötü hissetmeme şaşmamalıydı."

"Yüzünüz ve boynunuz ciddi derecede incinmiş. Tabii gırtlağınızın da incindiğini farkediyorsunuzdur."

Nasıl göründüğümü hayal etmeye çalıştım. İyi ki yakınlarda bir ayna yoktu.

"Kol ve bacaklarınızda da nispeten daha küçük olmak üzere çok sayıda yara ve kesik mevcut." Sonra gülümsedi. "Mideniz iyi durumda, ayaklarınız da öyle!"

Hohoho. Çok komik.

"Sizin için ağrıkesiciler yazdım. Ağrı hissederseniz hemşireyi çağırmak için zile basmanız yeterli olacaktır."

Arkasındaki kapıdan bir ziyaretçi kafasını uzatmıştı. Görüş açımı kapayarak arkasını döndü ve "Evet?" dedi.

"Burası Sookie'nin odası mı?"

"Evet. Ben de tam muayenesini bitirmek üzereydim. İçeri gelebilirsiniz." İsimliğine bakılırsa adı Sonntag olan doktor iznimi ister gibi bana baktı ve ben de küçücük bir, "Tabii," çıkarmayı başardım.

Bir aşk romanının kapak mankeni kadar güzel görünen JB du Rone yatağımın yanına geldi. Kumral saçları flüoresan ışığının altında parıldıyordu, gözleri de aynı renkti. Kolsuz gömleğinin ele verdiği kaslı yapısı heykeltıraşın elinden çıkmış bir... şey, heykel gibiydi. JB bana bakarken Doktor Sonntag da gözleriyle onu içiyordu.

"Hey, Sookie, kendini iyi hissediyor musun?" diye sordu. Bir parmağını nazikçe yanağıma koyduktan sonra eğilip alnımdaki çürümemiş bir noktadan öptü.

"Teşekkürler," diye fısıldadım. "İyileşeceğim. Doktorumla tanış."

JB kocaman gözlerini kendini tanıtırken neredeyse kendi ayağına dolanan Dr. Sonntag'a çevirdi.

"Ben aşı olurken doktorlar bu kadar güzel değildi," dedi JB, samimi ve basitçe.

"Çocukluğunuzdan beri doktora gitmiyor musunuz?" diye sordu Dr. Sonntag, hayretle.

"Ben hiç hasta olmam," dedi JB, gözleri parlayarak. "Bedenim bir öküzünki gibidir."

Beyni de öyleydi. Ama herhalde Dr. Sonntag'ın beyni iki kişiye yeterdi.

Doktor oyalanmak için bir bahane bulamasa da giderken omzunun üzerinden hayran bir bakış fırlattı.

JB eğildi ve samimi bir şekilde "Sana bir şeyler getireyim mi, Sookie? Kraker falan?" diye sordu.

Kraker yeme düşüncesi bile gözlerimin yaşarmasına sebep oldu. "Hayır, teşekkürler," dedim, kısık sesle. "Doktor hanım dulmuş."

JB ile konuşurken istediğiniz gibi konu değiştirebilirdiniz, hiçbir zaman neden diye sormazdı.

"Vay," dedi, etkilenmiş gibi. "Hem zeki hem de bekâr."

Kaşlarımı imalı imalı oynattım.

"Sence onu bir yerlere davet etmeli miyim?" JB kendi standartları için mümkün olduğunca düşünceli görünüyor-

du. "İyi bir fikir olabilir." Bana gülümsedi ve "Sen benimle çıkmadığına göre olabilir, Sookie. Sen benim için her zaman bir numarasın. Serçeparmağınla çağır, koşarak gelirim," dedi.

Ne tatlı bir adamdı. Ona bir saniyelik bile güvenim yoktu, ama benim şu anda göründüğüm kadar kötü görünüyor da olsa bir kadına kendini iyi hissettirmeyi iyi biliyordu. Oysa ben gerçekten iyi hissetmiyordum. Şu ağrı kesici haplar da neredeydi? JB'ye gülümsemeye çalıştım.

"Canın acıyor," dedi. "Hemşireyi buraya göndereceğim."

Ah, güzel. Kolumu kıpırdatmaya çalıştıkça o küçük düğme daha da uzaklaşıyordu.

Giderken beni bir kez daha öptü ve "Şu senin doktorun peşinde olacağım, Sookie. Ona senin durumunla ilgili birkaç şey sorsam iyi olur," dedi.

Hemşire kolumdaki seruma bir şeyler enjekte etti ve kapı tekrar açıldığında acımın dinmesi için sabırsızlanıyordum.

Abim içeri girdi. Yatağımın yanında uzunca bir süre durup yüzüme baktı. Sonunda ağır ağır, "JB'yle kafeteryaya gitmeden hemen önce doktorunu yakalayıp durumun hakkında konuştum. Bana bütün rahatsızlıklarını anlattı." Sonra arkasını dönüp odanın içinde bir tur attıktan sonra geri gelip bana biraz daha baktı. "Berbat görünüyorsun."

"Teşekkürler," diye fısıldadım.

"Ah, evet, boğazını unutmuşum."

Omzumu sıvazlayacaktı ki sonra düşünüp vazgeçti.

"Dinle kardeşim, sana teşekkür etmem gerek ama iş dövüşmeye geldiğinde bile beni kollamış olman beni çok duygulandırdı."

Eğer başarabilseydim onu tekmelerdim.

Onu kollamışım, hadi oradan.

"Sana borcumu ödeyemem, kardeşim. Rene'nin iyi bir dost olduğunu sanmakla ne kadar büyük bir hata etmişim."

İhanet. Kendini ihanete uğramış hissediyordu.

Sonra her şeyi vıcık vıcık, berbat bir hale getirmek için Arlene geldi.

Darmadağınık bir haldeydi. Saçları kırmızı bir karmaşaydı. Makyaj yapmamıştı ve üzerinde öylesine seçilmiş giysiler vardı. Arlene'i daha önce hiç yüzünde ağır bir makyaj ve saçlarında düzgün bukleler olmaksızın görmemiştim.

Kafasını eğip bana baktı... Tanrım tekrar ayağa kalkabildiğimde çok memnun olacaktım... bir an için Arlene'in yüzü bir granit kadar sertti fakat yüzüme gerçekten baktığında birden çöktü.

"Sana çok kızgındım, inanmamıştım ama şimdi seni gördüm, onun yaptıklarını gördüm... oh, Sookie, beni affedebilecek misin?"

Tanrım, buradan çıkıp gitmesini istiyordum. Bir kez olsun Jason'ın beni konuşmadan anlamasını istedim ve anladı çünkü kolunu Arlene'in omzuna koyup onu dışarı yönlendirdi. Arlene daha kapıya ulaşamadan gözyaşlarına boğulmuştu bile. "Bilmiyordum," dedi, güçlükle duyulan bir sesle. "Bilmiyordum işte!"

"Kahretsin, ben de öyle," dedi Jason, kasvetli bir sesle.

Yeşil bir jöleyi sindirmeye çalıştıktan sonra biraz kestirdim.

Öğlenin en büyük olayı neredeyse yalnız başıma banyoya gitmem oldu. On dakika kadar iskemlede oturduktan sonra yatağa gitmeye çoktan hazırdım. Tekerlekli masaya yerleştirilmiş aynaya baktım ve bunu yaptığıma çok pişman oldum.

Biraz ateşim vardı ve bu kadarı bile titrememe ve solgun görünmeme yetiyordu. Yüzüm mavi-gri renkteydi ve burnum iki katına çıkmıştı. Sağ gözüm şiş, hatta neredeyse kapalıydı. Ürperdim ve bu bile canımı yaktı. Bacaklarımsa... kahretsin, bacaklarıma bakmak bile istemiyordum. Çok dikkatli bir biçimde yattım ve bugünün hemen bitmesini diledim. Büyük ihtimalle dört gün sonra kendimi çok daha iyi hissedecektim. İş! Acaba işe ne zaman dönebilirdim?

Kapının bir kez daha çalınmasıyla dikkatim dağıldı. Kahrolası bir ziyaretçi daha! Bu kez tanımadığım biri gelmişti. Tekerlekli bir masayı iten kırmızı çerçeveli gözlükleri

ve simsiyah saçları olan yaşlı bir kadındı. Bayan Günışığı denilen hastane görevlilerinin çalışırken giymek zorunda oldukları sarı önlükten giymişti.

Araba hastanenin bu kanadında yatan hastalara gönderilmiş çiçeklerle doluydu.

"Size bir kucak dolusu geçmiş olsun getirdim!" dedi kadın, gülümseyerek.

Ben de gülümsedim ama etkisi korkunç olmalıydı ki kadının tebessümü bir miktar soldu.

"Bunlar senin için," kırmızı bir kurdeleyle sarılmış olan saksı çiçeğini indirirken. "İşte bu da kartı, tatlım. Bir bakalım, bunlar da sana..." Elindeki pembe gül, pembe ve beyaz karanfilden oluşan bir demetti. Bu vazonun içinden de bir kart çıktı. Arabayı incelemeye devam ederek "Çok şanslısın! Bunlar da sana!!" dedi.

Üçüncü çiçekli geçmiş olsunun odağında daha önce hiç görmediğim garip kırmızı bir çiçek vardı. Etrafı daha tanıdık goncalarla çevriliydi. Bu demete şüpheyle baktım. Bayan Günışığı görev bilinciyle bana kartları verdi.

Gülümseyerek odadan çıkarken ben de zarfları açtım. Moralim iyiyken hareket etmenin daha kolay olduğunu farkettim, yan yan gülerek.

Saksıdaki çiçekler Sam'dan ve Merlotte'taki tüm mesai arkadaşlarımdandı. Ama Sam'in elyazısıyla yazılmıştı. Parlak

yapraklara dokunurken bunu evde nereye koyacağımı düşündüm. İkinci demet Sid Matt Lancester ile Elva Deene Lancester'dandı. Ortasında garip kırmızı çiçekler olan demet ise üçünün içinde kesinlikle en ilginciydi. O garip çiçekler gözüme müstehcen görünmüştü. Hanımların mahrem yerlerine benzediğine karar verdim. Merakla kartı açtım, içinde sadece bir imza vardı: "Eric."

Bir bu eksikti. Hastanede olduğumu nereden duymuştu? Ayrıca Bill'den neden hâlâ haber alamamıştım?

Akşam yemeğinde lezzetli bir kırmızı jöleyi mideye indirdikten sonra birkaç saatliğine televizyona odaklandım. Okuyacak hiçbir şeyim yoktu ki zaten olsa bile gözlerim okuyacak durumda değildi. Her geçen saat çürüklerimin acısı artıyordu. Yalnızca bir kez banyoya gitmiş iki kez de odamda yürümüş olmama rağmen kendimi korkunç derecede bitkin hissediyordum. Televizyonu kapatıp yan döndüm. Uyuyakaldım. Bedenimdeki acılar rüyalarıma sızıp onları kâbuslara dönüştürmüştü. Rüyamda mezarlıkta koşuyor hayatım için endişeleniyordum. Mezar taşlarının üzerine, mezarların içine düşüyor ve orada yattığını bildiğim tüm insanlarla karşılaşıyordum. Annem, babam, Büyükannem, Maudette Pickens, Dawn Green hatta bir av kazasında ölen çocukluk arkadaşım. Ama ben başka bir mezar taşını arıyordum. Eğer bulursam eve gitmekte özgür olacaktım. Hepsi

mezarlarına geri dönüp beni rahat bırakacaklardı. Bir o mezara bir bu mezara koşup bulduğumu umarak mezar taşlarına dokundum. İnledim.

"Sevgilim, güvendesin," dedi tanıdık, dingin bir ses.

"Bill," diye sayıkladım. Daha önce dokunmadığım bir mezar taşına döndüm. Parmaklarımla üzerine kazınmış olan harflere dokundum. 'William Erasmus Compton.' Sonra aniden yüzüme soğuk su dökülmüş gibi uyandım ve çığlık atmak üzere derin bir nefes aldım ama boğazım acıyla zonkladı. Ciğerlerime aldığım fazla hava beni öksürttü. Ve öksürüğün acısı kırıklarımda ve incittiğim her yerimde korkunç bir ağrıya neden olarak beni tamamen uyandırdı. Yanağımın üzerinde bir el vardı. Ateş gibi yanarken soğuk bir el çok ferahlatıcıydı doğrusu. İnlememeye çalışsam da küçük bir ses yolunu bulup dişlerimin arasından çıkıverdi.

"Işığa dön, sevgilim," dedi Bill, sesi yumuşak ve olağandı.

Hemşirenin açık bıraktığı banyonun ışığına arkamı dönmüş bir vaziyette yatıyordum. İtaatkâr bir biçimde sırtüstü dönüp vampirime baktım.

Bill tısladı.

"Onu öldüreceğim," dedi, beni omurgama kadar ürperten bir kesinlikle.

Odadaki gerginlik bir ordu dolusu insana yetecek kadar büyüktü.

"Selam Bill," dedim, gıcırtılı bir sesle. "Ben de seni gördüğüme sevindim. Bu kadar zamandır neredeydin? Bütün aramalarıma yanıt verdiğin için teşekkürler."

Bu sözlerim onu şaşırttı. Gözlerini kırpıştırdı. Sakinleşmek için çaba harcadığı belliydi.

"Sookie," dedi. "Aramadım çünkü olanları sana bizzat kendim anlatmak istedim." Yüzündeki ifadenin ne anlama geldiğini bilemiyordum ama bir tahmin yürütmem gerekirse gururlandığını söyleyebilirdim.

Durdu ve bedenimin görünen her yerini dikkatle inceledi.

"Burası acımıyor," dedim, gıcırtılı bir sesle ve emrivaki bir şekilde elimi uzattım. Bill eğilip elimi öptü ve orada biraz oyalanarak bütün vücudumu saran küçük bir heyecana neden oldu. İnanın bana o küçük heyecan kıvılcımı hissedebileceğimi düşündüğümden çok daha fazlaydı.

"Sana olanları anlat," diye emir verdi.

"O zaman eğil de fısıldayabileyim. Konuşmak gerçekten canımı yakıyor."

Yanıma bir iskemle çekti, yatağın korkuluğunu indirdi ve çenesini birleştirdiği ellerinin üzerine koydu. Yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzaktaydı.

"Burnun kırılmış," diye gözlemde bulundu.

Gözlerimi yuvarladım. "Bu teşhisin için teşekkürler," diye fısıldadım. "Doktor gelince ona haber vereyim."

Gözlerini kıstı. "Dalga geçmeyi bırakır mısın?.."

"Tamam. Burnum, iki kaburgam ve bir köprücük kemiğim kırık."

Ama Bill beni baştan aşağı muayene etmek istiyordu. Battaniyemi aşağı çekti. Utançtan yerin dibine geçtim. Üzerimde berbat bir hastane geceliği vardı, içinde de tenime bir müsekkin yapıştırılmıştı, bir süredir doğru dürüst temizlenmiyordum, yüzüm morluklar içindeydi ve saçlarım karmakarışıktı.

"Seni eve götürmek istiyorum," dedi, her yerime dokunup her çiziği inceledikten sonra. Vampirlerin Hekimi.

Elimle oturmasını işaret ettim. "Hayır," diye fısıldadım. Serumu işaret ettim. Şüpheyle alete baktı, tabii serumun ne olduğunu biliyor olmalıydı.

"Çıkarabilirim," dedi.

Şiddetle başımı iki yana salladım.

"Sana bakmamı istemiyor musun?"

Öfkeli bir nefes verdim ki canımı çok yaktı.

Elimle yazıyormuş gibi yaptım ve Bill bir defter bulana kadar çekmeceleri karıştırdı. Şaşırtıcı bir şekilde Bill'in yanında bir kalem vardı. "Ateşim çıkmazsa yarın beni taburcu edecekler," diye yazdım.

"Seni kim eve götürecek?" diye sordu. Yine yatağımın başında durmuş tasvip etmeyen bakışlarıyla beni süzüyordu. En iyi öğrencisinin iflah olmaz bir tembel olduğunu keşfetmiş bir öğretmen gibi görünüyordu.

"Jason'ı ya da Charlsie Tooten'ı aramalarını isteyeceğim," diye yazdım. Başka zaman olsa düşünmeden Arlene'in ismini yazardım.

"Hava kararınca orada olacağım."

Başımı kaldırıp o solgun yüzüne ve loş ışıkta neredeyse parlayan gözlerinin berrak beyazlığına baktım.

"Seni iyileştireyim. Sana biraz kan vereyim."

Saçının renginin açılışını ve eskisine nazaran iki kat daha güçlenişimi anımsadım. Ama başımı iki yana salladım.

"Neden?" Sanki ben susuzluktan ölürken bana bir bardak su teklif etmiş de ben de geri çevirmişim gibi. Duygularını incitmiş olabileceğimi düşündüm.

Elini tutup ağzıma götürdüm. Nazikçe avuç içini öptüm. Sonra da elini iyi olan yanağıma koydum.

"İnsanlar değiştiğimin farkına varıyor," yazdım bir süre sonra. "Değiştiğimin ben de farkına varıyorum."

Bir süre başını eğdikten sonra üzgün bir ifadeyle bana baktı.

"Neler olduğunu biliyor musun?" diye yazdım.

"Bubba bir kısmını anlattı," dedi. Yarım akıllı vampirden sözedince yüzünde küçük bir korku belirdi. "Gerisini de Sam'den duydum. Ayrıca polis merkezine gidip raporları okudum."

"Andy sana izin mi verdi?" diye hızla karaladım.

"Hayır, orada bulunduğumu kimse bilmiyor," dedi, umursızca.

Bunu gözümün önüne getirmeye çalıştım ve tüylerim ürperdi.

Ayıplarcasına yüzüne baktım.

"Bana New Orleans'ta olanları anlat," yazdım. Tekrar uykum gelmeye başlamıştı.

"Bizim hakkımızda fazla bir şey bilmene gerek yok," dedi, tereddütlü bir sesle.

"Vaaay, vaay, çok gizli vampir sırları!.." diye hıhıldadım.

Ayıplama sırası ondaydı.

"Fazla organize olduğumuz söylenemez," dedi. "Bizi Eric'ten uzak ve güvende tutmanın yollarını düşünüyordum." Gönülsüz bir şekilde kırmızı çiçekli demete baktım.

"Eğer ben de Eric gibi bir yetkili olursam özel yaşamıma karışması çok çok daha zor olurdu."

Cesaret verici bir şekilde baktım. En azından bakmaya çalıştım.

"Böylece gidip bölgesel toplantılarımızdan birine katıldım daha önce politikayla hiç ilgilenmemiş olmama rağmen adaylığımı koydum. Ve bir miktar doğru yerlere odaklanmış lobi faaliyetinden sonra... kazandım!"

Bu gerçekten inanılmazdı. Bill bir milletvekili mi olmuştu? Doğru yerlere odaklanmış lobi faaliyetlerinin de neler

olduğunu merak ediyordum. Bu rakibini öldürdüğü anlamına mı geliyordu? Yoksa seçmenlere A Rh+ kan mı vaat etmişti?

"Görevin ne?" diye yavaşça yazdım, Bill'i bir toplantıda otururken hayal ederek. Gururlanmış gibi görünmeye çalıştım. Görünüşe göre Bill'in beklediği buydu.

"Beşinci Bölge Müfettişi oldum," dedi. "Eve gittiğimizde ne anlama geldiğini anlatırım. Seni şimdi yormak istemiyorum."

Parlayan gözlerle bakarak başımla onayladım. Çiçeklerin nereden geldiğini sormak aklına gelmesin diye dua ettim. Eric'e bir teşekkür notu yazmam gerekip gerekmediğini düşündüm. Zihninin neden böyle daldan dala atladığını da merak ettim. Ağrı kesicilerin etkisi olmalıydı.

Bill'e yakınıma gelmesini işaret ettim. Geldi, yüzü yastığımın üzerinde benimkinin hemen yanındaydı. "Rene'yi öldürme," diye fısıldadım.

Soğuk, çok soğuk bir bakış fırlattı.

"Bu işi ben halletmiş bile olabilirim. Şu an yoğun bakımda. Ama hayatta kalsa bile bir sürü cinayet var. Bırak bu işi adalet halletsin. Bundan böyle senin peşinde daha fazla cadı avcısı görmek istemiyorum. Huzurlu olalım istiyorum." Artık konuşmak iyice zorlaşmıştı. İki elimle onun elini tutup daha az çürük olan yanağıma koydum. Anıden onu ne

kadar özlediğim gerçeği göğsümde bir yumru gibi katılaştı ve kollarımı açtım. Usulca yatağın ucuna oturdu ve bana doğru eğildi, dikkatle ama çok dikkatle kollarını altıma soktu ve eğer canım acırsa bana söylemem için fırsat vermek için santim santim beni kaldırdı.

Sonunda, "Onu öldürmeyeceğim," dedi, kulağıma.

"Sevgilim," diye fısıldadım, keskin kulaklarının sesimi duyacağını bilerek. "Seni çok özledim." İç geçirişini hissettim. Kolları biraz daha sıkılaştı ve elleri nazikçe sırtımı okşamaya başladı. "Acaba ne kadar çabuk iyileşeceksin?" dedi. "Benim yardımım olmadan."

"Ah, elimden geldiğince acele edeceğim," diye fısıldadım. "Bence bu halimle de doktoru şaşırtırım."

Bir Collie koridor boyunca gelip açık duran kapıdan içeri baktı ve "Hovvv," dedi. Sonra da uzaklaştı. Ah, dolunay vardı tabii. Ama bakan bir şey daha gördüm. Karanlığın içinden beyaz bir yüz çıkıp ayla aramızda durdu. Uzun altın rengi saçlarla çevrelenmiş yakışıklı bir yüzdü bu. Vampir Eric bana bakarak sırıttı ve görüş alanımdan yavaşça çıkıp gitti. Uçuyordu.

"Çok yakında her şey normale dönecek," dedi Bill, banyonun ışığını kapatmak için beni nazikçe bırakırken. Karanlıkta parlıyordu.

"Tabii," diye fısıldadım. "Evet, ya. Normale dönecek."

Belki de sevgilinizin bir vampir olması o kadar da şahane bir şey değildir...

"Komik, hızlı tempolu, eğlenceli ve müthiş merak uyandıran bir vampir ve aşk romanı; elinizden bırakamayacaksınız, sakın kaçırmayın."
-Susan Sizemore

AMERİKA'YI SALLAYAN ÇAĞDAŞ BİR VAMPİR MASALI

GÜNDÜZ ÖLÜSÜ

Sookie Stackhouse, Louisina'nın ufak bir kasabasında, kendi halinde bir bar garsonu. Sessiz, sakin, etliye sütlüye karışmaz ve öyle çok sık dışarı çıkmaz. Güzel olmadığından değil. Güzel bir kız. Sadece, Sookie bir çeşit 'beceriksizliğe' sahip. İnsanların zihnini okuyabiliyor. Bu yüzden de erkekler tarafından pek tercih edilmiyor, diyelim.

Bir gün Bill ile tanışıyor, uzun boylu, yakışıklı, esmer yüstelik Sookie adamın aklından geçen tek kelimeyi bile duymuyor. Bill, Sookie'nin hayatı boyunca beklediği erkek...

Fakat Bill'in de kendine has bir 'beceriksizliği' var. O bir vampir, hem de kötü şöhretlisinden. Ciddi anlamda tüyleri diken diken eden bir grupla takılıyor ve hepsi de -ne sürprizdir ki- potansiyel katil. Üstüne üstlük, Sookie'nin iş arkadaşlarından biri öldürtülünce, Sookie sıranın kendisinde olduğunu düşünmeye başlıyor.

"Charlaine Harris temiz ve okuru ikna ederek yazıyor."
-The New York Times Kitap Eki

"Nadir rastlanan yeteneklere sahip bir yazar."
-Publishers Weekly

Yazar Hakkında:
Charlaine Harris, hem fantastik, hem de gizemli seriler yazıyor. Üç çocuğu var ve kocası, üç köpeği ve ördeğiyle Güney Arkansas'ta yaşıyor. Film seyretmeyi ve (her şeyden çok) kitap okumayı seviyor.

ARTEMİS

ISBN: 978-605-0058-86-4